

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMPIRE
OF SINNERS

Heartless
SINNER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
FAITH SUMMERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kalpsiz Günahkar
Günahkarlar İmparatorluğu BK 5

Khardine Gray
Faith Summers

İçindekiler

[Kalpsiz Günahkar](#)
[Yazar Notu](#)
[Romantizm Notu Özet](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Epilog Scarlett Epilog

Micah

Kalpsiz Günahkar

Günahkarlar İmparatorluğu 5. Kitap
USA Today En Çok Satan Yazar Khardine Gray
Faith Summers
adıyla yazıyor

Telif hakkı © 2024 Khardine Gray Lütfen dikkat: Faith Summers, USA Today En Çok Satan Yazar Khardine Gray'in Dark Romance takma adıdır.

Kalpsiz Günahkar Telif hakkı © 2024 Khardine Gray Kapak

tasarımı © 2024 Book Cover Couture Fotoğrafçı - Wander Aguiar

Kapak modeli - Clever

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu eser telif hakkıyla korunmaktadır. 1968 Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen kullanımlar dışında, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın önceden yazılı izni olmadan hiçbir kısmı herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz, kopyalanamaz, taranamaz, erişim sisteminde saklanamaz, kaydedilemez veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserinde tasvir edilen tüm karakterlerin ve durumların tamamen hayali olduğunu ve gerçek kişilerle hiçbir ilgisi olmadığını beyan eder.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfürlü dil ve cinsel içerik barındırmaktadır.

Yetişkin okuyucular için yazılmıştır. Tüm karakterler 18 yaşın üzerindedir ve tüm cinsel eylemler rıza ile gerçekleştirilmiştir.

Yazar Notu

Faith Summers, USA Today'in en çok satan yazarı Khardine Gray'in karanlık romantizm alanındaki takma adıdır.

Romantik Not

Sevgili okuyucu dostum,

Kitabımı okumak için seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım beğenirsiniz.

Bu kitabın ateşli bir karanlık mafya romantizmi olduğunu belirtmek isterim. Ayrıca bazı okuyucuları rahatsız edebilecek sahneler de içermektedir.

Sevgiler ve öpücükler xx

Tanıtım

Micah Delarosa ile ilk tanıştığımda, onunla yatakta buldum kendimi.

Tek gecelik bir ilişki olacaktı; isimler, bağlar, pişmanlıklar yok. Sadece küçük kasaba hayatımdan ve babamın ezici borçlarından geçici bir kaçış.

Ama ben sadece bir yabancıyla yatmamıştım. Şehrin en acımasız İtalyan mafya patronuyla başımı belaya sokmuştum.

Ve ondan bir şey çalmak için gönderildim.

Onun kasasına girip, paçayı kurtarabileceğimi düşündüm. Ama Micah beni bulduğunda, beni cezalandırmak yerine bir teklifte bulundu: Bir yıl onun karısı olursam, borçlarımı ödeyecek ve beni şiddet uygulayan eski sevgilimden koruyacaktı.

Sorun şu ki, eski sevgilim sadece deli değil. O, babamın borcu olduğu adam ve beni geri almak için her şeyi yapacağını açıkça belirtti.

Micah beni koruyacağına söz verdi, ama bazen mafya dünyasında, sözlerin kan ve kurşunla yazıldığı bir dünyada, masallar kabusla dönüşebilir.

Düşmanım kapımı çaldığında, hayatlarımız bir hayatta kalma oyununa dönüşür.

Ve aşk beni kurtarmak için yeterli olmayabilir.

Birinci Bölüm

Scarlett

Dağınık küçük yağmur damlaları, arabamın ön camına minik kristal bilezik boncukları gibi dağılır. Yağmur, önümdeki zaten bulanık olan görüşümü daha da bulanıklaştırır.

Bu saatte araba kullanmaktan nefret ediyorum, hele de tek ışık kaynağımın farlarımdan parlayan tünel şeklindeki ışınlar ve çalkantılı gökyüzündeki benekli ay olduğu sağanak yağmurda.

Kafamı sallayarak, önümdeki bulanık manzaraya iyice bakıyorum. Dolambaçlı dağ yolu, uzaktaki Rocky Dağları'nın gölgeli, pürüzlü kenarlarıyla birleşiyor ve onun altındaki geniş alanı kaplayan köknar ormanı, hayalet ordusu gibi görünüyor.

Yağmur daha da şiddetini artırıyor ve bu gece saatlerce sürecektir bir fırtına olacağını biliyorum. Bugün için zorlu bir son ve yarın için kötü bir başlangıç.

Eve gitmek bir kabus olacak. Sabah altı için işe gitmek de öyle. Restoranda on beş saatlik vardiyadan sonra, bir haftadan fazla uyumadan bu koşullarda araba kullanmak kesinlikle bela aramak demektir. Buna bir de gece yarısı olduğunu ekleyin, felaket için gerekli tüm malzemeler hazır.

Kahretsin. O ekstra vardiyayı reddetmeliydim. Robbie, o kibirli pislik, her zaman kimsenin istemediği işleri bana veriyor.

Geceleri lokantaya gelen erkeklerin, daha güzel kızlar vardiyada çalıştığında içki ve yemeğe daha fazla para harcadıklarını iddia ediyor.

Onun için *güzel*, büyük göğüslü ve kıvrımlı kalçalı kızlar demek.

En son kendimi normal standartlara göre güzel bulduğumda, zayıf vücudumda daha fazla et vardı, siyah saçlarım gerçekten parlak ve kırık uçlu değildi ve yeşil gözlerim canlı bir renkteydi ve kan çanağı değildi.

Robbie bana bu işi teklif etti çünkü büyük göğüsler ve kıvrımlı kalçalar konusunda uygun olduğumu düşünüyor. Ve parayı reddetmeyeceğimi biliyor.

Dürüst olmak gerekirse, ikinci konuda onu çok suçlayamam. O sadece bir yöneticiydi ve paraya ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Haklıydı. Aklımda sadece ekstra yüz dolar ve o gün daha fazla bahşiş alma umudu vardı, ki öyle de oldu. Güvenliğimi düşünmüyordum. Ama şimdi düşünüyorum.

Bir kaza geçirirsem, sabaha kadar kimse beni bulamaz. Leadville'de yollar, gün ağarana kadar ıssızdır.

Çoğu küçük kasabada olduğu gibi, buradaki insanlar da günün belirli bir saatinden sonra dışarı çıkmazlar. Tehlikeli hava koşullarında kesinlikle dışarı çıkmazlar, bu yüzden kaza geçirsem, hiç umudum olmaz.

Babam beni aramaya gelir. Bunu biliyorum. Ama onun da buraya gelip tehlikeye atılmasını istemem.

Yoldan çıkıp uçuruma düştüğüm çılgın bir senaryo hayal edebiliyorum. Sonra o beni aramaya gelir ve aynı şeyi yapar.

Kahretsin. Kötü bir şey olacağını düşünerek kendimi ve babamı ölüme mahkum ediyorum.

Uzun, bitkin bir iç çekiş dudaklarımdan dökülüyor.

Geçen ayın başında, kendime bir *daha böyle olumsuz düşünmeyeceğime* söz vermiştim.

Geçen ay Şubat ayıydı, yani tam olarak yeni yıl kararları sayılmaz, ama hayatımı tekrar rayına oturtmak ve oyunculuğa geri dönmek için kendime bir hedef koydum.

Radardan kaybolup, zamanımı The Happy Snappy Diner'da garsonluk yapmakla Ever After ajansında ofis temizlemek arasında bölüştürmekten çok utaniyorum.

Aktris olma hayallerimi gerçekleştirmek için yıllarca okudum ve çok çalıştım, şu anki halimden çok daha fazlasını hayal ediyordum. Bu yüzden hayallerim için her zamankinden daha kararlıyım.

İki hafta önce yaptığım seçmelere hazırlanmak için birkaç günlüğüne stresten uzaklaşıp Wyoming'e gittim. Bu molayı karşılayamazdım ama seçmelere hazırlanmak için bana her zaman yardımcı olan zihin açıklığına kavuşmak için kendime en iyi şans vermemi istedim.

Rol, *CSI*'ya benzer yeni bir TV dizisindeydi. Önümüzdeki üç yıl boyunca Denver'da çekilecekleri için benim için mükemmel bir fırsat olacaktı. Rolü alırsam, babama daha yakın olacağım anlamına geliyordu.

Aynı zamanda, bacaklarım eriyip gidecekmiş gibi hissedene kadar lokantada çalışmak zorunda kalmayacağım, pislik Robbie'yi görmeyeceğim ve fazladan yüz dolar kazanmak için güvenliğimi tehlikeye atmayacağım anlamına da geliyordu.

Wyoming'deyken pozitif düşünme ve sınırlayıcı inançları ortadan kaldırma işini yaptım.

Atomic Habits kitabını aldım, bir zihin koçuna abone oldum ve hatta kendime günlük olumlu telkinler hazırladım — yirmi beş yıllık hayatımda *hiç* yapmadığım bir şeydi bu.

En sevdiğim üniversite profesörüm sınıfı sahne hazırlık egzersizlerine bunu dahil etmeye teşvik ettiğinde bile yapmamıştım.

İlk oyunculuk işimi aldığım TV dizisinin sahne yönetmeni bunu başarı için ipuçları arasına dahil ettiğinde de yapmadım.

Hayatım dönüm noktasında gibi görüldüğünde ve bir sonraki adımımın yıldızlara ulaşmak olduğunu hissettiğimde bile yapmadım.

Bunu, dibe vurduğumu kabul ettiğimde ve geri çıkabilmemin tek yolunun buna inanmak olduğunu anladığımda yaptım.

Kulağa çok basit geliyor, ama hiçbir şeyi olmayan pek çok insanın hayallerine ulaştığını gördüm. Umarım benim için de aynı şey olur. Şansımı yakaladım ama asla tanımam gereken bir adam yüzünden onu kaçırdım gibi hissetsem de.

Arabayı yavaşlatıp virajı dönerken aklıma Anton geliyor. Onu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor, sanki etobur karıncalar koloni halinde cildimi kaplıyor.

Onun beni gerginleştirmesini seksi bulmam ne komik. Bunun, *Bridget Jones* veya *Love Actually* gibi romantik komedilerde gördüğümüz iyi türden bir gerginlik olmadığını çok geç fark ettim.

Bu, *başka* tür bir gerginlikti. Bir korku filmine sokulmuş ya da Stephen King romanında mahsur kalmış gibi hissettiğiniz türden bir gerginlik.

Ama Bratva, yani *Rus mafyası*yla bağlantıları olan bir adamdan başka ne bekleyebilirdim ki?

Bunu bilmem gerekirdi demek, yüzyılın en hafif tabiri olur.

Onunla tanıştığımda yirmi iki yaşındaydım ve üniversiteden yeni mezun olmuştum. Yirmi iki yaşındaki ben, onun Phoenix'te bir gece kulübü sahibi olması ve dünyayı parmağında oynatıyor gibi görünmesinden de etkilenmişim.

Genç ve aptaldım. Ama dürüst olmak gerekirse, ortalama bir genç ve aptal insanın bile onun gibi bir adamdan uzak durması gerektiğini bildiğine inanıyorum.

böyle bir adamdan uzak durması gerektiğini bilirdi.

Anton'la ayrılalı bir yıl oldu, ama o hala ruhumu dehşetle titretmeye devam ediyor.

En kötüsü, FBI tarafından cinayet ve uyuşturucu kaçakçılığı soruşturması altında olmasaydı, beni geri kazanmaya çalışmaya devam edeceğini bilmek.

Rusya'ya geri döndü, ama gitmeden önce bana ürpertici bir not göndererek yakında geri döneceğini bildirdi.

Bazen izlendiğimi hissediyorum ve ona rastlayacağımdan korkuyorum. Böyle bir şey olursa ne yaparım, bilmiyorum bile.

Ona asla geri dönmem. Bu, kesin olarak bildiğim tek şey. Anton Çehov, hayatımda tanıştığım en tehlikeli adam.

Onu kızdırırsan seni ortadan kaldıracak türden bir adam.

Kimse senden bir daha haber almaz. Ya da bir yerlerde ölü bulunursun.

Bunu daha önce gördüm.

Beni kendi çılgın takıntılı şekilde *sevmeseydi*, bu benim de başıma gelirdi.

Telefonum yüksek sesle çalarak düşüncelerimi böldü ve neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

"Tanrım." Göğsümü tutarım, nefes nefese kalırım, sonra kendimi korkuttuğum için aptalca hissederim.

Gergin bir kahkaha atarak nefesimi sakinleştirir ve yolcu koltuğundaki telefonuma bakarım.

Arayan Lucy. En iyi arkadaşım/menajerim. Normalde bu saatte beni aramazdı, ama ona, casting direktöründen haber alırsa, gece gündüz fark etmez, beni aramasını söylemiştim.

Bu, beklediğim arama olmalı. *Tanrım, lütfen iyi haber olsun.*

Hemen telefonu açtım. "Merhaba Lucy." Canlıymışım gibi konuşmaya çalıştım, vücudumun uykuya ihtiyaç duyduğunu belli etmemeye çalıştım. "Lütfen iyi haber olduğunu söyle."

"Merhaba, Scarlett." Sesinde hoşuma gitmeyen bir tereddüt var. "Çok üzgünüm, kızım. Keşke sana iyi haberler verebilseydim. Ama veremem."

Kahretsin. Rolü alamadım.

Göğsüm sıkışır ve umudumu kaybetmemek için deli gibi çabalarım, ama umudum kalbimden sıcakta eriyen buz gibi kaybolur. "Olamaz. Başka birini mi seçtiler?"

"Evet. Çok üzgünüm." Lucy iç çeker. "Senin harika olduğunu söylediler, gerçekten harika, ama birkaç yıl daha deneyimli ve... *popüler* birini istediler."

"Pop mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu ne demek oluyor ki?"

"Onları boş ver. Onlar aptal. Sen o rol için mükemmeldin. Ama bir sonrakini düşünelim."

Bir sonrakine.

Her zaman bir sonraki.

İki yıldır oyunculuk işi almadım. Bir daha asla iş alamayacağımı ve hayatımın geri kalanını o lokantada geçireceğimi düşünmeye başladım.

Tanrım. Ya artık oyunculuk yapamazsam? Ya yeteneğim kurumuşsa ve beni eskiden olduğum kişi yapan o kıvılcımı kaybetmişsem?

O seçmeleri kesinlikle kazanacağımı düşünmüştüm. Ama belli ki kazanamadım.

Pozitif ol, Scarlett. Pozitif ol.

Bu sektör böyle işliyor. Bu, benim iyi olmadığım veya yeteneksiz olduğum anlamına gelmez. Ama lanet olsun... reddedilmek çok acı verici.

"Benim için uğraştığın için teşekkür ederim," diyorum, çok uzun süre sessiz kaldığımı fark edince. "Buna gerek olmadığını biliyorum. Eminim daha deneyimli ve popüler müşterilerin vardır." Eminim onlar da benden daha az yorgundurlar.

"Scarlett, lütfen böyle konuşma. İçindeki Vivien Leigh nerede?" O gülüyor.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Hâlâ burada bir yerlerde."

"Öyle olsa iyi olur, çünkü yakında bir şeyler olacağını biliyorum." "Bu gerçekten güzel olurdu."

"Bu yüzden denemeye devam edeceğim." Onun meşhur ateşli kararlılığıyla başını salladığını hayal edebiliyorum.

"Teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, biliyorsun." "Her zaman ederim."

Lucy ile Brown Üniversitesi'nde tanıştık. O eğlence sektörünün iş tarafına girmek isterken, ben aktris olmak istiyordum. Biz birbirimiz için yaratılmıştık.

O, New York'ta amcasının ajansında çalışmaya başladı, ben ise Emmy ödüllü pembe dizi *All my Years*'ın setinde ilk oyunculuk işim için buraya geri döndüm.

Bu işin birkaç yıl sürmesi gerekiyordu, ama sahipleri bir cinayet ve menkul kıymet dolandırıcılığı skandalına karıştıkları için sürmedi. O zamandan beri iş bulmak zor oldu.

"Hey, araba kullanıyor gibisin." Lucy'nin endişeli sesi beni düşüncelerimden tekrar kopardı.

"Lokantadan eve dönüyorum."

"Ne? Lütfen bana yine bütün gün orada olduğunu söyleme." "Keşke öyle olsaydı." Onun daha önce söylediği sözleri ödünç alıyorum.

"Ah, Scarlett. Bu çok fazla." Sesindeki acıma beni etkiliyor.

Acıma duygusundan nefret ederim. Hayatımı mahvettiğimi hatırlatır bana. "Biliyorum. Sadece fazladan bir vardiya çalışmam gerekti. Birikimlerime eklenecek."

Hesabımdaki on bin dolarlık cüzi miktar, planlarım için birikim denilebilecek bir miktar değil. Ama bu bir başlangıç.

Babamın evinden taşınmam, kendi evimi bulmam ve başka bir iş bulmam, sonra da hayalimdeki işe odaklanmam gerekiyor.

"Anlıyorum ve seni destekliyorum." "Biliyorum."

"Seni bırakayım, yarın tekrar ararım. Eve güvenle var ve bütün gün uyu."

Yarın uykuya en yakın olacağım şeyin, kahvaltıdan sonra lokantanın kabinlerinde uyuklayan yorgun kamyon şoförlerini izlemek olacağını ona söylemeye gerek yok. "Her şey için tekrar teşekkürler."

"Rica ederim. Lütfen unutma, sen harikasın." "Sen de."

Veda edip telefonumu çantama koyuyorum.

Bir saat öncesine göre daha az umutla dikkatimi önümdeki yola veriyorum. daha az umutla önümdeki yola odaklanıyorum.

Daha önceki halim, işi alamayacağını bilmiyordu. işi alamayacağını bilmiyordu.

Kahretsin. Baştan başlamak zorundayım. Şimdi o *pop'u* nasıl elde edeceğimi bulmam gerekiyor.

Hayal kırıklığı göğsümde ağır bir yük gibi duruyor ama yoluma devam ederken bunu silkelemeye çalışıyorum.

Yirmi dakika sonra, sokağıma dönüyorum. Babamın evi hemen ileride.

İçeri girdiğimde, sadece yatağıma girip uyumak istiyorum, umarım kardeşim ve onun çılgın, gürültücü arkadaşları orada değildir.

Johnny'yi seviyorum, ama onun çok kötü alışkanlıkları ve hoş olmayan arkadaş seçimleri sinirlerimi bozuyor.

Benden beş yaş büyük ama herkes onun en küçüğü olduğunu düşünür çünkü sürekli bir tür belaya bulaşıyor.

Yarış pistlerine daha yakın olduğu için sık sık babamın evinde kalır. Babamız gibi o da yarış pilotu oldu ve hızlı arabalara karşı çılgın bir takıntısı var ki bu da sık sık başını belaya sokuyor. Sanırım bu bela sevgisini, biz çocukken bizi terk eden sorumsuz annemizden almış.

Ne yazık ki, bende de ondan biraz izler olduğunu fark etmeye başladım.

Arabayı garaja park ediyorum, eşyalarımı alıp verandaya koşuyorum. Çok ıslanmadan oraya ulaşmayı başarabiliyorum.

Kapıyı açmak üzereyken, kapının zaten açık olduğunu fark ettim.

Bu çok garip. Ne babam ne de Johnny böyle bir şey yapmaz.

Bir an tereddüt ettikten sonra, babamın kapıyı yanlışlıkla açık bırakmış olabileceğine kendimi ikna ettim. Ya da belki Johnny buradadır.

Eve girdiğimde, yüksek sesler beni karşılıyor. Kavga gibi geliyor.

Babamın sesini ve tanımadığım başka birinin sesini ayırt ediyorum.

Aniden babam acı içinde bağırır. Onun acı dolu sesi kalbimi durdurur ve kanımı dondurur.

Ne oluyor böyle?

Sesin geldiği yere doğru koşarım. Ses arkadan geliyor. Mutfaktan.

Koridora döndüğümde, iri yarı bir adamın babama silah doğrulttuğunu ve karnına tekme attığını görünce birden duruyorum.

Babam yerde kıvrılmış, yüzü kan ve morluklarla kaplı.

İkinci Bölüm

Scarlett

"Baba!" Hızla koşturaya başlıyorum, mutfağa doğru fırlıyorum. Bir kez daha kendi güvenliğimi düşünmüyorum.

Tek görebildiğim, babama silahını doğrultmuş vahşi adam ve babamın karnına tekrar tekrar tekme atan adam.

İçeri koşuyorum ama bir çift kol beni yakalayıp havaya kaldırıyor.

Başımı çevirince, başka bir adamla yüz yüze geliyorum. Bu adamın yüzü, sanki biri ona balık bıçağıyla saldırmış gibi, her tarafı yara izleriyle kaplı. Yara izlerinden biri sol gözünün üzerinden geçip çenesine kadar uzanıyor.

Bana şüpheli bir bakışla sırtıyor ve midemi bulandırıyor. "Patronun ne demek istediğini anlıyorum." Sesi, kaldırımında sürtünen çakıl taşları gibi.

"Bırak beni, pislik." Onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama yüzüme ılık çalıyor ve son yediği her neyse onun kokusu ve eski sigara dumanıyla karışık kötü bir nefes salıyor.

"Senin güzel olduğunu söylemişti. Haklıymış. Ayrıca çok da hırçınsın, değil mi? Patron bu kısmı söylememişti."

Bir titreme beni sarar, sinirlerimi burkar ve bükür. Kimden bahsediyor bu adam?

"Onu bu işe karıştırma," diyor babam boğuk bir sesle, öksürerek.

Önündeki adam karnına iki tekme daha attı ve ben çığlık attım.

"Kes şunu! Ve defol buradan!" Böyle bir durumda hissedebileceğimden çok daha cesur konuşuyorum ve bu canavarların göğsümde çılgınca atan kalbimin sesini duymamalarını diliyorum.

"Henüz değil, güzelim. Patron parasını istiyor," diye bağırır babamı tekmeleyen adam, kalın bir Rus aksanıyla konuşur.

Derin tenoru duyduğum anda Anton aklıma gelir. Onun da böyle bir aksanı vardır. Onların bahsettiği patron o olabilir mi? Anton'un da böyle adamları vardı. Muhafızlar, uşaklar, dalkavuklar. Hepsi aynı şey.

Tanrım, ya haklıysam ve Rusya'dan dönmüşse?

"Sana param yok dedim." Babamın zayıf sesi beni etkiliyor. Ona gitmek istiyorum, ama bu pislik beni o kadar sıkı tutuyor ki nefes alamıyorum.

Babamın zaten bacağı ve sırtı ağrıyor. Bu dayak ona ne yapar kim bilir.

Mesele para. Benim haberim olmayan bir tür borç.

Uzun zamandır işler kötü gidiyor, cimri davranıp yoksulluk sınırında yaşıyoruz ama babam hiç borç almadı.

"Ne kadar borç var?" diye kekeliyorum, ağlamamaya çalışıyorum. Bu tür adamların yanında yapabileceğiniz en kötü şey zayıflık göstermektir.

"Üç yüz elli bin dolar," diye cevaplar Rus adam, bana bakarak. "Baban ve kardeşin son altı aydır borçlarını ödemediler. Bugüne kadar on bin dolar ödeyeceklerine söz verdiler. Bunun gerçekleşmediğini tahmin edebilirsin."

Aman Tanrım. Babam ve Johnny kredi almışlar. *Ve 350 bin dolar borçları mı var?* Ne oluyor lan?

Babama bakıyorum ama o utançtan başını eğiyor. Bu, paranın onun için değil, Johnny için olduğunu gösteriyor.

Lanet olsun. Her zaman Johnny'nin çılgın fikirlerine ve aptalca davranışlarına kanıyor. Ama bu en kötüsü.

O kadar parayı ne için harcadılar ki?

Ben lokantada canımı dişime takarak çalışırken, onların bu kadar parası olduğuna inanamıyorum. Şimdi bu karışıklıkla uğraşan benim. Johnny değil.

"On bin dolarım var," diyorum, sesim korku, incinme ve ölümcül bir öfkeyle titriyor.

Rus adam bana bakıyor, şimdi gülümsüyor. "Şimdi benim dilimi konuşuyorsun."

Babam endişeli gözlerle bana bakıyor. Ona birikimlerimden hiç bahsetmedim.

Güvenli olması için bunu sır olarak saklamak istedim. "Sana havale edebilirim."

Adam parmaklarını şıklatıyor ve kötü kokulu adam beni bırakıyor. Hava vücuduma geri dönüyor ve kan tekrar akmaya başlıyor, onun kokusundan ve kollarının kısıtlamasından kurtuluyorum.

Rus adam öne çıkıyor, silahını bana doğrultmuş, gülümsüyor. Silahı görünce kendimi kırılğan hissediyorum, sanki rüzgarda parçalanacakmışım gibi.

Cebinden bir kağıt çıkarır ve bana uzatır. Titreyen ellerimle kağıdı alırım. Ortasında banka hesap bilgileri ve bir şirketin adı yazmaktadır: Tate Ltd.

"Hemen havale et," diyor Rus adam yaklaşıyor.

Telefonumu çıkarıp banka uygulamasına giriyorum, o da tüm paramı bu bilinmeyen hesaba aktarıırken beni şahin gibi izliyor.

İşlem gerçekleşir ve o parayı biriktirmek için ne kadar çok çalıştığımı acı içinde hatırlarım. Artık hepsi gitti. *Her şey gitti.*

İşlem tamamlandığını gösteren mesaj ekrana gelene kadar Rus adam silahını indirmiyor ve kişisel alanımdan uzaklaşmıyor.

"Seninle iş yapmak bir zevkti, güzelim." Başını sallar ve dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülür. Ona siktirip gitmesini ve bana güzelim dememesini söylemek istiyorum, ama dilimi tutuyorum. "Bu arada, Anton Chekov selamlarını gönderdi."

Zaten içim boş ve hissizleşmişti, ama en büyük korkularımın doğrulandığını duymak kanımı dondu.

Haklıydım.

Anton.

Geri dönmüş.

Ve bu karışık duruma bakılırsa, babam ve Johnny ondan borç almışlar. Anton patron.

"Ona söyleyeceğin bir şey yok mu?" Rus adam sırtıyor.

"Hayır." Neredeyse duyulmayacak kadar zayıf sesim, rüzgârın ucunda asılı kalan bir fısıltı gibi geliyor.

Gülümsemesi daha da genişler. "Anton pazartesiye kadar geri kalan parayı istiyor."

Keskin bir nefes alırım, aniden öne doğru düşüp yeryüzünün derinliklerine doğru gitmeye başlayacakmışım gibi hissederim. "*Ne?*"

"Duydun beni güzelim. Anton pazartesiye kadar kalan parayı istiyor. Üç yüz kırk bin dolar. Artık hesap bilgilerini aldın, parayı nereye havale edeceğini biliyorsun."

"Ama ben... biz o kadar paramız yok," diye kekeliyorum.

Adam tekrar yaklaşır, üzerimde dikilir. "Bu benim sorunum değil, tatlım. Pazartesiye kadar öde, yoksa her şeyi alırız. Evi,

tamirhanesi ve babanın geriye bıraktığı her şeyi." Eğilir, bakışları göğüslerime düşer. "Ve bu yeterli olmazsa ya da Anton tatmin olmazsa, şey... o parayı bulsan iyi olur. Yoksa seninle başa çıkmak için başka yollar bulur. Hepinizle."

Hepimiz. Ben de dahil.

Kalbim, sanki biri kanıma napalm katmış gibi çarpıyor.

Tanrım. Bu nasıl oldu?

Kötü bir sırtışıla Rus adam kapıya doğru yürüdü. Kötü nefesli adam da onu takip etti.

Onların gitmesini izledim, ön kapının açılıp kapanmasını dinledim, hareket etmeye korkarak olduğum yerde kaldım. Bu yeni felaketle yüzleşmeye korkuyordum.

Sonunda babama bakıyorum ve onun da beni izlediğini görüyorum, gözleri hüznü ve pişmanlıkla dolu.

Çılgılık atmak istiyorum, ama ona bakarken, dokuz yaşındayken annem bizi terk ettiğinde hem annem hem babam olan babamı görüyorum. Her şeye sahip olmamız için kendini paralamış babamı görüyorum. Çocukları için her şeyi yapmaya hazır olan babamı görüyorum, şu anda borcu olduğu Rus mafya üyesiyle ciddi bir ayrılık yaşayan kızını evine geri kabul etmesini de dahil.

Ben berbat bir haldeydim. Anton sayesinde reçeteli ilaçlara ve her türlü pisliğe bağımlıydım. Neredeyse hayatımı kaybediyordum. Babam beni rehabilitasyona sokmak için tüm parasını harcadı ve ben iyileşene kadar bana bakmayı bırakmadı.

Bu kadar az paramız olmasının ana nedeni *benim*.

Sessizlik, adamların bıraktığı tehdidi uzatıyor, bayat kan kokusu gibi havada asılı kalıyor.

"Baba... sen ve Johnny *Anton*'dan borç mu aldınız?" Ona ince, delici bir bakış atıyorum, ağzımdan çıkan sözlere inanamıyorum.

Kafamda birçok soru çarpışıyor. Bunun nasıl ve neden olduğu gibi.

Parayı ne için ihtiyaçları vardı? Ne zaman aldılar?

Anton'u nereden bulacaklarını nereden bildiler? İki yıllık ilişkimiz boyunca Anton onlarla toplamda iki kez görüştü. Ve hiç iletişimde kalmadılar.

Babamın oturup sırtını duvara dayamak için sürünerek ilerlemesini dikkatle izliyorum.

Duvar

. Yanağından bir kan akıntısı akıyor, ardından burnundan bir tane daha akıyor
. Yüzü berbat durumda. *Kendisi* berbat durumda.

Babam elli iki yaşında ama bu sabahtan beri yaşı iki katına çıkmış gibi görünüyor. Siyah saçlarının kenarlarında bulunan gri saçlar bile artmış gibi görünüyor.

Onu bu halde görmek garip — bu kadar hırpalanmış, bu kadar çaresiz. Babam iri, yapılı bir adamdır, bu olay birkaç yıl önce olsaydı o adamları tek başına alt edebilirdi. Düşmesi onu bitirdi.

Bazen bununla ilgili şakalar yapar, çünkü her zaman arabalarını çok hızlı sürmenin onu öldüreceğini düşünmüştür. Ama kar yağarken çatıyı tamir ederken çatıdan düştü ve neredeyse belini kırıyordu.

"Baba, cevap ver." Yumruklarımı sıkıyorum. "Anton, onca insan arasından?"

Babam bastonuna uzanır, ama eli yere düşer. O yenilgiyle duvara yaslanınca yanına gider ve çömelirim.

"Baba."

"Çok üzgünüm, kızım." Louisiana aksanı, içten sözleriyle daha da belirginleşir. "Ben değildim. Johnny'ydi. Sınırı aştı. Parayı bir arkadaşından ödünç aldığını söyledi. Sonra o arkadaşın Anton olduğunu öğrendim."

"Lanet olsun Johnny." Anton'un bana yaptıklarını bilirken bunu nasıl yapabildi?

Neden kendime bunu soruyorum ki? Bu tamamen Johnny'nin yapacağı bir şey.

"Hiçbir şey ödemen gerekmezdi."

"Seni öldürürlerdi."

Dudak içini ısırtıyor ve haklı olduğumu bildiği için tartışmıyor.

"Ne oldu baba? Neler oluyor?"

"Kardeşin..." diye mırıldanır. "Johnny kendi yarış pistimizi inşa etmek için para istiyordu. İş ortağı olabileceğimizi söyledi. Ama Anton hakkında bana yalan söyledi. Tüm evrak işleri bir kredi şirketi aracılığıyla yapıldığı için ben hiçbir şeyden haberdar değildim. Şirketin Anton'a ait olduğunu öğrendiğimde Johnny ile yüzleştim, o da Anton'un senin sayende bize para vereceğini düşündüğünü söyledi. Harcamalar konusunda da yalan söyledi. Yarış pisti falan yok."

Kahretsin. Eminim Anton bu karışıklığa ve onların geri ödeyemeyeceğine güveniyordu. Kardeşimin nasıl biri olduğunu biliyordu çünkü ona anlatmıştım. Anton o kadar manyak ki, bu durumu beni kendisine geri çekmek için kullanmayı düşündüğünden hiç şüphem yok. "Anton Denver'a döndü mü?"

"Henüz değil." Öksürüyor. "Ama dönecek. Yakında. Federaller onunla ilgili soruşturmayı kapatıyor. Onu yakalayacak hiçbir şey bulamadılar. Rusya'daki işlerini bitirip buraya dönecek. Bu gece, yarın, gelecek hafta, gelecek ay olabilir. Bilmiyorum."

Midemdeki düğümler gerilip sıkışıyor. "Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyız. Johnny düzeltmeli..."

"Johnny kasabayı terk etti."

Ağzım açık kalır ve zihnimde kelimeler kurur. "Şehri terk etti de ne demek?"

"Son iki gündür onu arıyorum. Telefonuna cevap vermiyor, dairesi boşaltılmış ve geçen haftadan beri hiçbir arkadaşı onu görmemiş."

Aklım, bana söylediklerinin gerçekliğini anlamaya çalışırken, sözlerim birbirine uymayan bir yapboz parçaları gibi karışıyor. "Baba..."

"Gerçekten işi kuracağını düşünmüştüm, ama tüm parayı kaybetti."

"Hepsini mi?"

"Son kuruşuna kadar. Başı belaya girdi. Daha da fazla belaya girdi, kumar oynadı ve sonra hepsini kaybetti." Babam öksürdü. "Anton tehdidini gerçekleştirebilir çünkü sahip olduğum her şeyi teminat olarak verdim."

"Baba, hayır." Midem düğümlenir.

"Üzgünüm, bebeğim kızım. I yaptım. The ev ve the tamirci dükkanı. Her şey."

"Dükkan senin geçim kaynağın."

Elini başına götürdü. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştim." "Baba, ben Johnny."

"Biliyorum, ama bunun farklı olacağını ummuştum. Bir yarış pisti satın alıp sürücülerini eğitmek benim hayalimdi. Asla araba tamir etmek istememişim."

Yine ona acıyorum ve kendimi suçlu hissediyorum. Annem gittiğinde babam yarışları bıraktı.

Büyükannem ölmeden önce elinden geldiğince yardım etti ama hastaydı. Bu yüzden bize bakacak başka kimse yoktu. Johnny bana bakacak kadar büyüdüğünde

beni bakacak kadar büyüdüğünde, son derece güvenilirmezdi. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Ben üniversiteye gittikten sonra babam yarışlara geri dönmeye çalıştı, ama sonra kaza oldu. Sanki hayali hiç gerçekleşmeyecekmiş gibi.

"Johnny bugün 10 bin doları bulacağını söylemişti." Elini kucağına bastırıyor. "Bana yalan söyledi ve sonuçlarıyla başa çıkmam için beni yalnız bıraktı. Şimdi dengeyi bulmam gerekiyor."

Johnny'nin hataları yeni bir şey değil, ama bu tamamen yeni bir düzeyde pervasızlık. Anton'u tanıdığım kadarıyla, evi ve dükkânı almakla yetinmeyecektir. Bu kadar basit olsaydı, çoktan yapardı. Bu gece adamlarını buraya göndermezdi.

"Nasıl, baba? Dengeyi nasıl sağlayacaksın?"

Onun daha fazla endişelenmesinin mümkün olmadığını düşünüyordum, ama yanıldığımı kanıtladı. "Endişelenme tatlım. Yatmalısın. Saat geç oldu."

"Baba, dalga mı geçiyorsun?" Gözlerimden bir damla yaş süzülür ve ona başımı sallarım. "Beni böyle gönderebilirsin. Anton'u benim tanıdığım gibi tanıımıyorsun. Adamları geri gelecek. Ve bir dahaki sefere sadece evi ve dükkânı alıp seni dövmekle kalmayacaklar. Seni öldürecekler." Sonra beni de alacaklar. Anton'a geri dönersem öleceğim.

Dişlerini sıkar ve elini sıkıca yumruk yapar. "Eğer elimden gelirse

."

"Bana ne yapacağını söyle, baba. *Hemen* söyle." "Hayır."

Kahretsin. O çok inatçı. "Bana söylemelisin. Bilmeye *hakkım var*."

Bunu benden saklamak çok haksızlık olur. *Gece yarısından sonra* eve geldiğimde bir adamın seni silahla tehdit ettiğini, seni dövdüğünü gördüm, sonra hayatımı düzene sokmak için biriktirdiğim on bin doları ona vermek zorunda kaldım."

Babam iç çekip başını salladı. "Kendimden çok utanıyorum. O parayı ödemen gerekmezdi. Onu biriktirmek için ne kadar çok çalıştığını biliyorum."

"O zaman bana planını söyle, baba."

Bir an düşünür, sonra yavaşça başını sallar. Birkaç saniye daha geçer, sonra dudaklarını aralar ve bana kötü haber vermek için hazırlandığında her zamanki gibi yine iç geçirir. Onun bunu yaptığına dair ilk net hatıram, annemin bize geri dönmeyeceğini söylediği zamandır.

"Johnny New York'ta bir iş buldu." Sesi alçak ve dikkatli, gözleri endişeyle dolu. "Yeraltı işlerinden biri. Ben de yapacağım. Yarın orada olmam gerek."

Tanrım, şimdiden bu işin kokusunu aldım. "Ne tür bir iş, baba?" "Bir otel odasındaki kasadan bir çip çalmak."

"Çalmak mı?" Ayağa fırladım. "Kasa odasından bir çip *çalacaksın*." "Ücreti dört yüz bin."

Bu, bir soygun filmindeki çılgın bir saçmalık gibi geliyor. "Baba, bu tamamen delilik. Cevabın bu mu? Eğer bu gerçekse, sana bu kadar para ödemeye razı olan kişi tehlikelidir. Çipin kime ait olduğu da cabası."

"Biliyorum." Babam yorgun bir şekilde iç çeker. "Ama başka ne yapabilirim bilmiyorum ve başka seçeneğim yok. Durumun kötü olduğunu biliyorsun. Kazadan beri durum kötü. Önceden zar zor idare ediyordum ama en azından düzenli bir gelirim vardı."

"Peki, ne yapacaksın? Bu çipi gerçekten çalacak mısın? Bacağın ve sırtın ağrıyorken mi?" Şu anda hareket bile edemiyor.

"Denemeliyim. Kendi evimde vurulmak istemiyorum."

Bu korkunç görüntü midemdeki safrayı boğazıma kadar çıkıp yakmasına neden oluyor. "Baba... bu bir kabus."

"Johnny'yi dinlememeliydim. Kendi oğlumun bana bunu yapacağını hiç düşünmemiştim." Elleri titriyor. "Başka seçeneğim kalmadı, Scarlett. Pazartesiye kadar vaktimiz var. Dört gün. Bu işi yapmazsam, başka çözüm yok."

Kalbim sıkışıyor ve babama bakıp yüzündeki üzüntü ve yenilgiyi gördükçe keder beni içine çekiyor.

Babam bu işi yapamaz. Bu onun da ölümüne neden olabilir.

Aklım cevaplar bulmaya çalışırken hızla çalışıyor, ama bulduğum cevaplar her zamankinden daha kötü.

"Johnny'yi bu işe kim aldı?" Neden sorduğumu bile bilmiyorum.

Bu kısım önemsiz ve belki de bilmemem en iyisi. "Güvenlik nedeniyle adı bilinmiyor."

Elbette öyle. "Çip kime ait?" "Micah Delarosa. İtalyan mafyasının bir alt patronu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Her şey dakika dakika daha da kötüye gidiyor. "İtalyan mafyası mı, baba?"

"Bu bir girip çıkma işi. Kimsenin benim orada olduğumu bilmeyeceğinden eminim. Yarın sabah New York'a gideceğim ve iki gün sonra geri döneceğim. Çipi aldığımda, paramızı alacağız."

"Ben yaparım." Bu sözler ağzından dökülür ve delirdiğini teyit eder. Babamın yüzü öfkeyle buruşur. "Scarlett, hayır. Kesinlikle olmaz."

Yumruklarımı sıkıyorum. "Baba, bunu gerçekten yapabileceğini mi düşünüyorsun? Kimse orada olduğunu bilmeden girip çıkabileceğini mi?"

"Yapacağım. Ben..." Duvara yaslanarak ayağa kalkmaya çalışır ama hemen yere düşer ve ağırlı bacağını tutarak acı içinde bağırır.

"Baba!" Yanına gidip kolunu tutarım. "Lanet olsun, o piç kurusu sakat bacağımı incitti."

"Ne kadar kötü?"

"Kırılmış gibi hissediyorum."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, aramızdaki boşlukta sessiz bir konuşma geçiyor.

"New York'a gideceğim. Bu bir gidiş-dönüş işi. Değil mi?" Parkta yürüyüş yapmak kadar kolay olacakmış gibi konuşmaya çalışıyorum.

"Scarlett." Babam yüzüme dokunuyor. "Hayır."

"Ben iyi olacağım."

"Scarlett..."

"Gidiyorum baba. Yapamayacağını biliyorsun."

Tartışmıyor. Karar verildi. Gidiyorum.

Olumlu düşünmek ve hayatımı rayına oturtmak buraya kadarmış. En azından denedim.

Üçüncü Bölüm

Micah

Güç, sana gerçekten verilebilecek bir şey değildir.

Sana altın tepside sunulsa bile, yine de hak etmen gerekir. Ve bunu ancak başkalarını diz çöktürüp seni liderleri olarak kabul ettirdiğinde kazanabilirsin.

Bu güç, adamlarınızın sizi ölümüne kadar takip edecekleri türden bir saygı ve sadakat uyandırır.

Delarosa imparatorluğunun bir sonraki patronu olarak, toplantı odasındaki uzun maun masada babamın sağında oturuyorum. Etrafımızda Delarosa ailesinin en güçlü adamları ve bizim için çalışan adamlar var.

Amcalarım Mario, Antonio ve Gio babamın solunda oturuyor. Mario ve Antonio'nun oğulları olan kuzenlerim Brahm ve Lorenzo, imparatorluğu yöneten sekiz üst düzey yöneticiyle birlikte çemberi tamamlıyor.

Bunlar, liderliği devraldığımdaya bana saygı duymaları gereken adamlar.

Grand Vittorio'dayız — adını, imparatorluğumuzu ABD'de kuran dedemden alıyor. Bu otel, New York'un en prestijli otellerinden biri olduğu için onun çalışmalarının bir kanıtıdır.

Önemli konuları görüşmek için burada toplanıyoruz. Örneğin, liderliğin devri ve benim devralmamla aile şirketinde yaşanacak tüm değişiklikler gibi.

Bu konu, babamın emeklilik açıklamasından bu yana bir yıldan fazla süredir tartışılıyor.

Puro ve viski kokusu havada asılı kalıyor, kapalı çift kapının dışından gelen hafif kahkaha sesleriyle karışıyor. Burada gülmüyoruz. Babam Don Giovanni Delarosa, imparatorluğun geleceği hakkındaki beklentilerini anlattığı bir konuşma yaparken gülmüyoruz.

Böyle zamanlarda o, bir insandan çok tanrı gibi görünür ve benim için sadece babamdan çok daha fazlasıdır. Ben onu öyle görsem de.

Son bir saattir buradayız. Bu, bugünkü son toplantı.

Babam, kafalarımızı diğer işlerden arındırmak istediği için günün sonuna kadar bekledi ve bizimle konuştu. Ayrıca, hafta sonu düşünmemiz için bilerek bugünü, yani cumayı beklediğini düşünüyorum.

Bu akşamki toplantı diğerlerinden daha önemli gibi geliyor. Babamın yerini beş ay sonra devralacağım ama o sanki bize son bilgeliklerini aktarıyormuş gibi konuşuyor.

"Ayrılma zamanım yaklaştıkça, hepinizin her şeyin yönetimini sıkılaştırmanızı istiyorum." Papà'nın sesi, zaten gergin olan ortamı keskin ve kararlı bir bıçak gibi kesiyor.

Sandalyesine yaslanarak, mükemmel bir şekilde taranmış saçları ve sanki onun yürüdüğü yeri taparcasına ona uyan özel dikim Brioni takım elbisesiyle, tam bir aile reisi gibi görünüyor.

İnsanlar, yaşlandıkça ona daha çok benzediğini söylüyor. Ben de aynı fikirdeyim.

Onun genç hali olabilirim. Aynı kaslı vücuda ve 1,93 metre boyuna sahibiz. Aynı keskin ela gözlere. Aynı yüz yapısına, zeytin tonlu cilde ve hatta üstü dik, alt kısmı kısa saç stiline.

Babam da, dedesi görevinden ayrıldığında ve ailenin reisi olduğunda otuz üç yaşındaydı.

Delarosa Industries, elmas madenciliği şirketimiz hakkında konuşmaya devam ediyor ve biz de her sözünü kanunmuş gibi dinliyoruz. Ama her birimizin kendi gündemi var.

Amcalarım, babamın sözlerinin ardındaki sırları görmeye çalışır gibi, aynı hesaplayıcı bakışlarla dinliyorlar.

Lorenzo, liderliği ele geçirmek istediği için hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışıyor gibi görünüyor.

Brahm daha çok bana benziyor. Benim genellikle yaptığım gibi, önemli gördüğü şeyleri not alacak ve geri kalanını bir kenara atacak.

Bu gece bunu yapamam. Liderliğe yaklaşan onayım, *her şeyi* not almam gerekiyor. Bu toplantıları sıkıcı ve yorucu bulsam bile.

Babam ve ben birbirimize benziyor olabiliriz, ancak liderlik tarzlarımız ve hayata karşı tutumlarımız farklıdır. O uzun uzadıya konuşur, ben ise doğrudan konuya girerim.

Bir keskin nişancı gibi, gereksiz şeyleri kesip atarım, böylece başka şeyler için zamanım kalır. O benim bu yönümü ve hayata karşı kayıtsız yaklaşımımı sevmez.

Ben de onun çoğu davranışını sevmiyorum ama ona saygı duyuyorum. Bu davranışları sayesinde bu kadar başarılı olduğumuz için minnettarım.

Ayrıca, onun yerini alacak kişi olarak izlendiğimi ve incelendiğimi bildiğim bir zamanda ona karşı gelmek kadar aptalca bir şey yapmayacağım.

"Gelecek aydan itibaren şirketle ilgili tüm konularda Micah'a rapor vereceksiniz." Papà'nın sesi her zamanki gibi emredici, ama sesinde bir hüznü seziyorum. Benim için değil, patron olmayı özleyeceği için. Emekli olup annemle birlikte İtalya'ya dönüp başka işlerle ilgilenecek, ama eskisi gibi olmayacak. "Yaza kadar, tüm işleri devralacak."

Herkes aynı fikirde, ama kimse konuşmuyor. Bunun yerine bana bakıyorlar. Bazıları sadakatle. Diğerleri, amcalarım Mario ve Gio gibi, kinle.

Bizim ailede pozisyonlar miras yoluyla geçer, bu yüzden liderliği her zaman ben alacaktım, ama onların bunu hor gördüklerini biliyorum.

Şirkette önemli pozisyonlarda olsalar ve finans ve müşteri ilişkilerini yönetiyor olsalar da, benim astlarım olacak olmalarından nefret ediyorlar.

"Son otuz yılımı, hem madenlerde hem de pazarda elmas ticaretine hakim olmamızı sağlamak için harcadım. Hepinizden de aynı gayreti bekliyorum. Özellikle senden." Papà, hiçbir şeyi kaçırmayan keskin gözleriyle bana bakıyor.

Bazen başka seçenekleri olsaydı beni seçer miydi diye merak ediyorum. Beni gururu olarak görüyor, ama her gün tartışmadan geçmiyor.

Bir kez başımı sallayıp, sandalyeme yaslanarak parmaklarımı önümde birleştiriyorum. "Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum, Don Delarosa." Herkes gibi ben de ona saygıdan böyle hitap ediyorum.

Bir anlığına gözlerime bakıyor, sonra gözlerinde umut ışığı parlıyor, cevabımdan memnun olduğunu gösteriyor. *İyi*. En azından söylediklerimde samimi olduğumu biliyor. Ayrıca, imparatorluğumuzu inşa etmek için onun kadar çok çalışan tek kişinin ben olduğumu da biliyor.

Papà'nın bakışları diğerlerine döner. "Bu şirket, çeşitlendirme sürecinde geri kalanınıza büyük ölçüde güvenecek."

"Bunun için endişelenmene gerek yok kardeşim," diyor Gio gururla.

"Birlikte çalışmanızı istiyorum," diyor Papà, ses tonu suçlayıcı. Birlikte çalışmanın en büyük sorunumuz olduğunu biliyor. Çünkü birlikte çalışmıyoruz.

"Çalışacağız."

"Güzel, çünkü gayrimenkul ve yatırım alanlarına genişleme planlarımız bizi başka bir seviyeye taşıyacak. Elmasların ötesinde bir hayat."

Hepsi benim sayemde. Amcalarımın kışkırdığı bir başka şey. Sert yüzlerine ve çelik gibi bakışlarına bir bakış, haklı olduğumu doğruluyor.

Yıllar önce, en iyi arkadaşım Jaxon Bortsov ile yatırım piyasasında kanatlarımızı açmak için bir ekip kurduk. İkimiz de kendi işlerimiz sayesinde milyarder olduk.

Babam ne kadar başarılı olduğumuzu görünce, o da bu işe girmek istedi. Özellikle de bu, Creed'in yüksek masasında gücümüzü artırdığı için.

Creed, on iki suç baronu ve onların altındakilerinden oluşan bir konsey olup, kan yeminiyle güç ve serveti paylaşmak için bir dizi yasaya uymayı taahhüt etmişlerdir. Bu yasalar elli yılı aşkın bir süredir onları bağlamaktadır.

Ailemiz, Yemin edildiğinden beri Creed'in üyesidir. Konseydeki iki İtalyan aileden biriyiz ve masadaki en üst düzey üyelerden biriyiz. Brahm gibi ailemizin üyeleri de Creed'in uygulama ekibinde görev yapmıştır.

Delarosa adı her zaman büyük olmuştur, ancak ailemizde aksilikler ve anlaşmazlıklar olmadan bizi bir sonraki başarı düzeyine taşımak istiyorum, bu yüzden babamın şimdiden beklentileriyle temeli atmasından memnunum.

"Sorusu olan var mı?" Her birimize bakıyor.

"Diğer liderler ne zaman seçilecek?" diye sorar Mario. Benim şu anda sahip olduğum ikinci patron pozisyonunu istiyor.

Papà parmaklarını masanın pürüzsüz ahşap yüzeyine vurur. "Bu Micah'a bağlı."

Bir kez daha, hepsi bana bakar.

"Kararı ay sonuna kadar vereceğim," diye bilgilendiriyorum onları.

Cevabımdan memnun görünen tek kişi Brahm. Çünkü burada liderlik kadrosuna girmek istemeyen tek kişi o.

Birkaç ay öncesine kadar onun öldüğünü sanıyorduk. Ama o bir karga gibidir. İntikam için tek bir amacı olan, mezardan geri dönen bir adam.

Ne yazık ki benim için, onun yardımcım olmasını istediğim kişi o. Bu pozisyon için mükemmel bir seçim olurdu. Şirketimizde birlikte çalışmamızın yanı sıra, ona tamamen güveniyorum, ama Brahm'ın aklında başka şeyler var.

"Peki, öyleyse." Mario sert bir tonla konuşur.

"Tartışacak başka bir şey yoksa, bu akşamlik bu kadar yeter." Papà odadaki herkese bir göz atar.

"Benim söyleyecek başka bir şeyim yok," diyorum ve herkes aynı fikirde.

"Tamam. Pazartesi günü ofiste görüşürüz." Başını eğip bana bakar. "Sen kal. Seninle konuşmak istiyorum."

"Tabii." Bana bakan Brahm'a hızlıca bakarım.

Ona başımı sallayarak, daha sonra onunla konuşacağımı belirtirim. O diğerleriyle birlikte çıkar ve ben bakışlarımı babama çeviririm.

"Neler oluyor?" Seçebileceğim kadar yeterince sorun varken bu soruyu sormamalıyım, biliyorum.

Bu konuşma büyük olasılıkla üç konudan biriyle ilgili olacaktır: liderliği devralmakla ilgili daha fazla ayrıntı, sistemlerimizin son zamanlarda hacklenmesi veya en sevmediğim konu olan *evlilik*.

Evlilik hakkında konuşmak istemesi ihtimali yüksek. Ailenin reisi bir eş alması gerektiği için bütün yıl boyunca bu konuyu bana anlatıp durdu.

"Lütfen yine evlilik hakkında konuşmayacağımızı söyle." Dudaklarımın içini ısıırıyorum.

"Maalesef senin için, evlilik hakkında konuşacağız."

"Papà, lütfen. Bu konuyu yeterince konuştuk. Zamanı geldiğinde kendi karımı bulacağımı söyledim."

"Zamanı geldi." Kalın kaşlarının altından bana bakarken, sözlerinin etkisi aramızdaki boşlukta hoşuma gitmeyen uğursuz bir hisle asılı kalıyor.

"Senin yerini almama beş ay var."

"Evet. Ama bu iş için. O zamana kadar iyi bir evlilik yapmanı istiyorum, bu yüzden bunun gerçekleşmesini sağlayacağım."

Çenemi sıkıyorum, sesindeki talepkarlıktan nefret ediyorum. "Bu ne demek oluyor?"

"Bence Eloise Francesco sana mükemmel bir eş olur."

Göğsüm sıkışır ve dişlerimi sıkarım. "Kesinlikle olmaz."

Eloise Francesco benim aldatan, yalancı, manipülatif eski sevgilim. Babamın onun iyi bir eş olduğunu düşünmesinin tek nedeni, babası Luis'in onun en iyi arkadaşı olması.

Eloise, hayatı boyunca benim gibi bir adamın karısı olmak için yetiştirilmiş bir kız olabilir, ama o, istediğini elde etmek için seni ve gerektiğinde herkesi sikip atan zehirli bir orospu.

Üç yıllık ilişkimiz, onu üniversite profesörüyle yatarken yakaladığımda, üniversitede sona erdi. Sonra onun yattığı tek erkeğin o olmadığını öğrendim.

"Micah..."

"Hayır." Kafamı sallayıp elimi kaldırdım. "Bu olmayacak. Nasıl olur da benim onunla birlikte olmamı istersin?"

Babam hikayeyi biliyor. *Herkes* hikayeyi biliyor. Ve bu benden çıkmadı. Eloise o kadar sürtüktü ki, herkes onun ne yaptığını biliyordu, bu yüzden ayrıldığımızda kimse şaşırmadı.

"Luis, üniversiteden beri değiştiğini söylüyor."

"Peki ya son zamanlarda?" Ona ifadesiz bir bakış attım, Eloise'in New York'un yeni valisi Porter Dean ile ilişkisi olduğu skandalı patlak verdiğinde, aylar önce aklının başka bir gezegende olup olmadığını merak ederek. Bu haber bir ay boyunca manşetlerde kaldı, çünkü Eloise onun yirmi yıllık evliliğini mahvetmişti ve onun çocuğuna hamile olduğu düşünülüyordu. Hamilelik yalandı, ama Eloise'in sosyal medyada ve magazin dergilerinde adını duyurmak için kullandığı akıllıca bir hileydi.

"Luis, suçlu olanın Eloise değil, Porter Dean olduğunu ısrarla savunuyor."

"Tabii ki öyle." Luis her zaman kızını savunurdu ve Papà onun söylediği her şeye hemen inanırdı. "Papà, onun gibi bir kadınla ilişkilendirilmek istemiyorum."

"Beni dinle. Siz ikiniz bir çift olarak mantıklı bir birliktesiniz." Dominansını gösterircesine çenesini kaldırdı. "Siz ikiniz birbirinizi hayatınız boyunca tanıyorsunuz. Birlikte büyüdünüz. O, bizim geleneklerimizi ve beklentilerimizi bilen güçlü bir İtalyan ailesinden geliyor. Babası da en kıdemli yatırımcımız ve ailesi bizimki gibi madencilik ve yatırımlarla uğraşıyor. Liderlik sadece güçle ilgili değildir. İttifaklarla da ilgilidir. Eloise ile evlenirsen, sahip olduğumuz imparatorluğu daha da güçlendirirsin."

Ona dar bir bakış attım. "Sen ve annem birbirinizi sevdiğiniz için evlendiğiniz halde, benim beni aldatan biriyle evlenmemi söyleyerek orada oturabileceğine inanamıyorum."

"Eloise'in geçmişte seni inciten ciddi hatalar yaptığını biliyorum ve sanırım bu yüzden bir eş bulman bu kadar uzun sürdü."

Ona katılmadığımı ve yanıldığını söylemek istiyorum, çünkü Eloise ile on yıldan fazla bir süre önce ayrıldık ve artık onu umursamıyorum, ama sık sık kendimi aynı şeyi düşünürken buluyorum: onun aldatmasından dolayı incinmişim.

Tekrar görüşmek niyetinde olmadığım kadınlarla yattığımı inkar edemem ve ondan beri düzenli bir kız arkadaşım olmaması

Bu, bu olasılığı doğruluyor gibi görünüyor. Sadece, kimsenin, özellikle de onun, benim üzerimde böyle bir etkiye sahip olabileceğini kabul etmek istemiyorum.

"Eloise'den daha iyisini bulabilirim."

"İnsanlar değişir, Micah. Bence onlara bu şansı vermelisin, özellikle de sana yakınlarsa."

"Evlilik söz konusu olduğunda değil, bu yüzden cevabım hala hayır. Ve daha önce de söylediğim gibi, *kendi* karımı *kendim* bulacağım. Senin yardımına ihtiyacım yok."

Bana gözlerini kırpmadan bakıyor ve o sinir bozucu sessizliğin geri dönmesine izin veriyor. Beni dikkatle izliyor ve aklından geçen her şeyi hayal edebiliyorum.

"Bir haftan var." Sesinde, kesin bir kararlılık ile ürpertici bir ton var.

"Ne?"

"Duydun beni. Burası hala benim imparatorluğum. Sana bir hafta süre veriyorum, bir eş bul." Yüzüne tekrar sert bir ifade yerleşir. "Bunun için hazırlanmak için bir yıldan fazla vaktin vardı, Micah. Tek yaptığın ise boş boş dolaşmak oldu. Sanırım bunu yeterince ciddiye almıyorsun."

"Bu doğru değil."

"Benim gördüğüm kadarıyla durum tam da öyle, bu yüzden kararımı verdim. Eğer bir eş bulamazsan, Eloise'i alacağım ve ay sonuna kadar ikiniz evleneceksiniz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Ayın sonunda mı?*"

"Luis, sen hayır dersin onun için başka birini hazırladı." "Hayır dedim."

"Benim gözümün önünde olmaz. Ve bana karşı gelirse, sadece isim olarak ailenin başına geçebilirsin, ama şirketin yönetimini amcalarına vereceğim."

Kanım lav gibi kaynıyor, içimden dışarıya doğru yanıyor. "Bunu bana gerçekten yapar mısın? Ben senin vararınım. Tek oğlun. Amcalarımı şirketin başına geçirmek, beni dışlamakla aynı şey."

"Bu kişisel bir saldırı değil, Micah."

"Kesinlikle öyle hissettiriyor." Bunun neden farkında olmadığını anlamıyorum.

"Benim yerime geçecek senden daha iyi kimse yok. Sen benim oğlum olmasan ve miras kanunlarına göre yaşamıyor olsak bile böyle düşünürdüm. Ama uygun olmaktan çıktığında, bir sorunumuz var demektir. Benim için en önemli iki şey aile ve güç. Eloise ile evlenmek ikisini de garanti ediyor. Tabii başka birini bulmazsan."

"Bu delilik."

"Belki öyle. Ama mirasımı istediğim şekilde, sağlam bir temele oturarak bırakmak istiyorum."

Bu beni bağlayıp dövmek gibi bir şey. Ya da daha doğrusu, en çok değer verdiğim şeyle bana vurarak ve emirlerine uymam için beni bağlayarak son hamlesini yapıyor.

"Anlaşıldı mı, Micah?" Bana kibirli bir gülümseme atıyor ve ben sadece ona bakıp, yaptıklarını ve amcalarıma her şeyi kaybetme tehdidini nefretle izleyebiliyorum.

"Anladım."

Papà bir kez başını sallar ve beni istediği şeyi yapmaya zorladığını düşündüğünü görebiliyorum, ama Eloise ile evlenmem ya da amcalarımın şirketin kontrolünü ele geçirmesine izin vermem mümkün değil.

"Diğer haberlere geçelim, hackleme olayı ne durumda?"

Orosu çocuğu. Konuyu değiştirmek için ne güzel bir yol. Ama bu onun tipik davranışı.

Babam umursamamayı sanat haline getirmiş. Ben de bu sanatta oldukça iyi olduğumu sanıyordum, ama herkesin bir bedeli olduğu şeklindeki eski atasözü benim için de geçerliymiş.

Bu evlilik tuzağıyla ilgili söylemek istediğim daha çok şey var, ama belki de artık bu konuyu konuşmamamız en iyisi. Papà, bana bir hafta süre vererek bir çözüm bulmam için bana bir ip attığını düşünüyor. Bunu bir fırsat olarak görmeli ve bununla çalışmalıyım.

En azından bir tür plan yapmam gerekiyor.

"Her şey kontrol altında," diye cevap veriyorum, sanki beni sarsmamış gibi davranmaya çalışarak. "Brahm ve ben, sistemlerimize kim girmeye çalışıyor öğrenmek için bir tuzak kurduk."

Papà, Brahm'ın bana yardım ettiğini duyunca memnun görünüyor. Brahm ve ben üniversitede bilgisayar bilimi ve mühendisliği okuduk, bu yüzden teknolojiyle ilgili her şey bizim uzmanlık alanımız. Sanırım Brahm'ın da liderlik görevine katılmasını umuyor.

"Güzel. Ne isteyebilecekleri konusunda bir fikrin var mı?" Sesi düşünceli bir hal alıyor.

"Jaxon ve benim tasarladığımız yeni dijital finansal sistemin planlarını istiyorlar diye düşünüyoruz."

Beklediğim gibi yüzü soldu ve hacker'ın peşinde olduğu şeyi anladığımda benim düşündüğümün aynısını düşündüğünü biliyorum. Kimse yeni sistemimizden haberdar olmamalı.

Sistem, izlenmeden ve takip edilmeden para transferi yapmamızı sağlayacak, son teknoloji bir blok zinciri tabanlı yazılım. Hükümetin veya bizimle ilgili yasadışı bir şey bulmak için etrafımızı koklayanların taramasına maruz kalmadan para transferi yapmamız gereken yeraltı dünyasındaki gizli işlerimiz için mükemmel.

Aynı zamanda, bizim yaptığımız şeylerin aynısını yapmak isteyen yeraltı suç örgütlerinin de ilgisini çekecek türden bir şey. Ve daha fazlası.

Papà öne doğru eğilir ve parmaklarını masaya bastırır. "Hackerlar, çok gizli olması gereken bir şeyi nasıl öğrendiler?"

"Bunu anlamaya çalışıyorum."

"Sence buradaki biri onlara bilgi mi sızdırıyor?"

Kesin bir şekilde başımı sallıyorum. "İzler, hackerların kesinlikle planları aradığını gösteriyor. Bunu ve nerede bulacaklarını ancak biri onlara söylerse bilebilirler. Bu rastgele bir eylem değildi."

"Sence kim olabilir?"

İç çekip omuzlarımı düşürdüm. "Henüz bilmiyorum, ama öğreneceğim. Şu anda, bu akşam masada oturan hemen hemen herkes şüpheli. Sanırım sen ve Brahm hariç."

Çenesi gerilir. "Kim olduğunu bul, Micah. Onların bizden bir adım önde olmasını ve kendi teknolojimizi bize karşı kullanmasını istemezsin."

"Oh, inan bana, bunu zaten düşündüm. Bu gece burada kalacağım ve umarım yemi yutarlar." Başımı sallayıp, kabataslak planımı düşünüyorum. Bazen, bir işi halletmek için belirsiz bir şeye ihtiyacın olur. Her zaman kesin olamazsın, özellikle de seninle uğraşmaya çalışan birini yakalamak istediğinde. "Dosyaları bir çipe kaydettim ve çatı katındaki kasaya koydum. Umarım biri onu çalmaya çalışır."

Papà dikleşir ve başını eğirir. "Sonra ne olacak?" "Ya hırsız yakalarım ya da onlar beni hırsıza götürür."

"Kulağa basit geliyor."

"Senin için çok mu eski moda?" O, öldürmeye alışkındır ve kimseyi sağ bırakmaz. Ben de bu yöntemi severim, ama bu bulmacayı çözmek için daha fazla cevaba ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Hayır. Ne yaptığını bildiğine güveniyorum."

"Bazı konularda bana güvendiğine sevindim."

"İyi. Memnun olduğuna sevindim." Benim alaycılığımı karşılık veriyor. "Burada işimiz bitti. Neler olduğunu öğrenir öğrenmez rapor ver."

"Tabii ki."

"Masadaki herhangi birinin olması hiç hoş olmaz."

"Ben de." Bu, en güvendiğimiz kişilerden birinin bize ihanet ettiği anlamına gelir. Şu anda, hiçbir ipucu olmadığı için şüphelileri daraltmaya bile başlayamıyorum. Kim olursa olsun, kimseye ulaşacak bir iz bırakmamak için aşırı dikkatli davranmış. "Umarım yarın daha fazla şey öğrenirim."

Ayağa kalkıp ceketimi düzeltiyorum. "Ve Micah?"

"Evet?"

"Unutma, evlenebileceğin bir kadın bulmak için bir haftan var. Sana daha fazla zaman vermeyeceğim."

Cevap vermiyorum. Onu sert bir bakışla süzdükten sonra oradan ayrılıyorum.

Kapıdan çıkıp koridorda yürümeye başlar başlamaz omuzlarımdaki gerginlik azalır.

Solumdaki cam duvardan dışarıya bakıp şehrin ışıklarını seyrediyorum. Genelde burada kalmayı severim ve sık sık kalırım çünkü burası benim için evimden uzaktaki evim gibidir. Bu otel, ailemin yüz yıldan fazla bir süre önce Sicilya'dan buraya taşındıklarında kurdukları ilk işletmelerden biriydi.

Vittorio, *galip* veya *fatih* anlamına gelir. Aile felsefemize çok uygun bir isim.

Bana da her zaman uygun gelmiştir. Ama şu anda kendimi berbat hissediyorum.

Bu gece endişelenmem gereken tek şey, olası bir hırsızlığa karşı gözlerimi açık tutmak olmalı. Ama burada, bir eş bulma konusunda endişeleniyorum.

Ve sadece bir haftam var.

Yedi gün.

Siktir, bir içkiye ihtiyacım var. Bu boktan durumdan kafamı uzaklaştıracak güçlü bir içkiye. Sonra adım adım ilerleyeceğim. Önce bu hafta sonunu atlatacağım ve pazartesi günü tanıdığım tüm potansiyel kadınların bir listesini yapacağım.

Bu planla aklımda, otelin barına doğru yöneliyorum. Çift kapıdan içeri girdiğimde, cebimden bir puro çıkarıp yakıyorum ve balkona doğru yürüyerek barın bulunduğu katı gözden geçiriyorum.

Burası, dikkat çekmek ve etkilemek için giyinmiş, gece dışarı çıkan insanlarla doludur.

Bir nefes çekip yavaşça dumanı üflerken Brahm'ın burada olup olmadığını kontrol ediyorum. Muhtemelen babamla uzun süre konuştuğum için gitmiştir.

Onu hiçbir yerde göremiyorum, belki de gitmiştir.

Bakışlarım bara kayıyor. Sonra *onu* görüyorum. Uzak köşede tek başına oturan, kokteyli yudumlayan, siyah saçlı bir tanrıça.

Bir an için dünya duruyor. Puroyu daha sıkı tutuyorum, dikkatim bu güzelliğe kilitlendiği için yanan ucu unutuyorum.

Burada eğlenmek için bulunan diğerlerinden farklı olarak, sanki dünyanın tüm yükü omuzlarında gibi görünüyor.

Ve ne kadar güzel omuzları var.

Giydiği küçük kırmızı etek, güneşten bronzlaşmış tenini ortaya çıkarıyor ve ona ikinci bir deri gibi oturuyor. Sanki günahın vücut bulmuş hali gibi, alay etmek için yeterince dekolte ama her şeyi ortaya çıkarmayacak kadar da kapalı, ve dizlerinden çaprazlanmış uzun bacakları, bir erkeğin beline dolanmak için yaratılmış gibi görünüyor.

Benim belime.

Dudakları, yumuşak ve pembe, bardağın kenarına bastırıyor ve onu mahvetmek mi yoksa ona tapmak mı istediğime karar veremiyorum. Belki ikisi de.

Gözleri balkona doğru kayıyor ve bir an için, beni bakarken yakaladığını düşünüyorum. Ama hayır. Kafası çok karışık, beni fark etmiyor.

Sanki bir şeyi boğmaya çalışır gibi içkisini yudumluyor ve ben de ona bakmaya devam ederken korkuluğa yaslanıyorum.

İçkisini bitirdiğinde barmenden bir tane daha sipariş ediyor, ona bir film yıldızı gülümsemesi atıyor ve kışkandığımı itiraf edebilirim.

Tabii ki, o da benim ve etrafımızdaki onu izleyen diğer tüm erkekler gibi, onun güzelliğine hayran kalıyor, yüzünü ve vücudunu aynı şekilde tarıyor.

O piçler muhtemelen onu kendilerine nasıl çekebilecekleri konusunda türlü türlü fikirler üretiyorlardır. Ve güzel kadın bunun tamamen farkında değil.

Bir gülümsemeyle barmene teşekkür ediyor ve o ayrılır ayrılmaz, eski tedirginliğine geri dönüyor.

Bir şey onu rahatsız ediyor.

Nedir bu? Korku mu? Suçluluk mu? Sanki benim kendi sorunlarım yokmuş gibi bu soru beni de etkiliyor.

Purodan bir nefes daha alıyorum, duman etrafımda bir kalkan gibi dolanıyor ve damarlarımda dolaşan ısıyı artırıyor.

O güzel kafanın içinde neler dönüyor, bellezza?

Bu düşünce, aklımda olmaması gereken fikirleri uyandırıyor.

Buraya içki içmeye geldiğim için içkimi içip buradan gitmeliyim, ama bu kız dikkatimi çekiyor.

Barmen ona geri dönüyor ve ben yine kıskançlık duyuyorum, sonra aklıma çok kötü bir fikir geliyor, babam ne düşündüğümü bilseydi hoşnutsuzluk duyacağı bir fikir.

Umurumda değil. Lanet olası bir molaya ihtiyacım var. Çok çalışıyorum, bu yüzden bir molayı hak ediyorum ve onu barda oturan güzel kızla geçireceğime karar verdim.

Neden tüm eğlenceyi barmen yaşasın ki? Burası *benim* otelim.

Ama eğer barmenleri seviyorsa, ben de rolümü oynayıp mafya patronu kimliğimi bir kenara bırakacağım.

Bu gece, bu kız benim.

Dördüncü Bölüm

Scarlett

Otel barı, yaldızlı süslemeleri, cilalı zeminleri ve deri detaylarıyla zarafetin bir portresi gibiydi. *Fazla mükemmeldi.* Sanki beni kışkırtıyormuş gibi.

Elimi barın serin yüzeyine koyup derin bir nefes alıyorum, içimde kopan fırtınayı yatıştırmaya çalışıyorum.

Nefes al, nefes al, nefes al.

Üç nefes daha alıyorum, her birini tutuyorum ve yavaşça bırakıyorum, endişelerimi tek tek bırakıyormuşum gibi hayal ediyorum.

Tanrım, keşke bu kadar basit olsaydı. O kadar gerginim ki, yanıp kül olmaktan korkuyorum.

Her şeyin yanlış olduğu tuhaf bir alternatif boyuta çekilmişim gibi hissediyorum.

Bu sabah saat sekizde, babamın bana verdiği numarayı aramam gerekiyordu.

Bir saat içinde, uçak biletlerim ve talimatlar e-posta ile bana gönderildi, nereye gitmem ve ne yapmam gerektiğini bildirdiler.

Ayrıca Denver'dan ayrıldığımda ve New York'a indiğimde mesaj atmam için başka bir telefon numarası da verildi. İkisini de yaptım.

Otele vardım ve buraya gelip bir içki içerek *gerginliğimi* atmaya çalıştım. İş yarın başlıyor. Bu gece yarısından itibaren yirmi dört saatim var.

Görünüşe göre, çip o kadar süre kasada kalacak ve ben de şifresini aldım.

Kendimi bir casus filminin içine çekilmiş gibi hissediyorum. *James Bond* ya da *Mission Impossible* gibi bir şey. Ama bu gerçek. Ve bu işe karıştığım andan itibaren tehlikede olduğumu biliyordum.

Ama babamı bu durumla baş başa bırakamazdım. Johnny gibi değilim ben, *o piç kurusu.*

Bu durum, onun bizi hiç umursamadığını gösteriyor. Umursasaydı, ben burada olmazdım ve babam da dün geceki dayak sonucu kırılan bacağı yüzünden çalışamaz halde evde olmazdı.

Bu işi yapması imkansızdı. O kadar acı çekiyordu ki, ikimiz de uyuyamadık. Güneş doğar doğmaz hastaneye gittik, orada ağrı kesici ve alçı verildi.

Başka neyin ters gideceğini merak edip duruyorum.

İçkimi bir yudum alıp tatlılığını tadını çıkarıyorum. Barmenin buna ne ad verdiğini hatırlamıyorum. Kendi icadıydı. Her neyse, bana ihtiyacım olan hafif sarhoşluğu veriyor.

Belki odama gitmeden önce bir içki daha içerim.

Uyuyamayacağımı biliyorum, ama deneyeceğim. Sonra erken kalkıp çipi nasıl çalışacağını düşünmeye çalışacağım.

Harekete geçtiğimde o numaraya tekrar mesaj atmam gerekiyor, böylece gözetlemeyi kapatabilirler. Babamın dediği gibi, bu basit bir iş olmalı. Ama...

Bir şeyler yolunda değil. Mafya patronundan hırsızlık yapmaya çalışmanın ötesinde bir şeyler var.

Şimdi düşünme fırsatım oldu, kafamda parçaları bir araya getirdim ve hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor. Kötü hisler midemin derinliklerine bir yılan gibi kıvrılarak girmiş, ağırlığı kırılabilir ince cam gibi hissettiriyor.

Bunu kabul etmeye cesaret edemiyorum ama *işler*, yani *bu iş*, çok kolay geliyor. Dört yüz bin dolarlık bir ödeme için çok kolay.

Ruhumu satıyormuşum gibi hissediyorum.

Sürekli düşünüyorum... Ya bir gün, hiç beklemediğim bir anda bu iş başıma bela olursa?

Bunun olmaması için dua ediyorum. Ve belki de bu iş, bu insanların benim gibi biri *ya da* Johnny gibi biri tarafından yapılması gereken bir şeydi, çünkü herhangi bir nedenle bunu kendileri yapamıyorlardı.

Hiçbir şeyden emin olamam ama şu anda ihtiyacım olan şeye inanmak zorundayım. Sadece önümüzdeki iki günü atlatmak için.

Ne olursa olsun, bunu mahvedemem. Bu, yakalanmamayı da içeriyor.

Bu kabusun nasıl sona ermesini istediğimi gözümde canlandırmam gerekiyor. Yani, Colorado'ya döndüğümde tek yapmam gereken, çipi bana verilen adrese teslim etmek, parayı almak ve Anton'a ödemek.

Onun yakında ABD'ye döneceğini bilmek yeterince sinir bozucu, ama parayı ödedikten sonra beni ve babamı rahat bırakacağını umuyorum.

Biliyorum, bu boş bir hayal, ama yine de umutlu olacağım. Ben onun geride bıraktığı kız değilim. Onu tanımadan önceki halimin gölgesi olabilirim, ama en azından artık bağımlı değilim.

Hala bir bağımlı olduğuma inanamıyorum. Ama öyleydim.

Çoğu arkadaşım her gece kafayı bulurken, üniversitede çok dikkatli olan *ben*.

Kendi isteğimle uyuşturucuya başlamadım bile. Hepsi Anton'un suçu.

Ayrılmamızdan bir yıl önce, sarhoş oldu, kokainin etkisindeydi ve beni en iyi arkadaşıyla aldattığını düşündüğünde beni dövdü.

O pislik kolumu iki yerinden kırdı. Ayıldığında ve gerçeği anladığında, bir daha bana zarar vermeyeceğine yemin etti. O kadar kördüm ki ona inandım.

Saldırısından sonra ağrı için opioidler ve anksiyete için benzodiazepinler aldım.

Ama sonra bunlara ciddi şekilde bağımlı oldum çünkü Anton, doktorlarıma rüşvet vererek tedavimden sonra da bana bu ilaçları yazmalarını sağladı.

Neredeyse bir yıl boyunca, beni uyuşturmak için yiyeceklerime ve içeceklerime bu hapları ve diğer ilaçları katıyordu. Bu, şiddet uyguladığında beni kontrol altında tutmak ve yanında tutmak için kullandığı bir yöntemdi.

Sonunda şiddet, onunla birlikte ve zihnimde hapsolmuş bir tutsak olmakla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

O dönemde iş bulamıyordum. Ya kendimden geçiyordum ya da normalin çok üzerinde uyuyordum. All My Years'daki işimi kaybettiğim için hasta ya da depresyonda olduğumu düşünüyordum.

Lucy sayesinde, Anton'un bana verdiği kötü bir kombinasyonu aşırı dozda aldığımda gerçeği keşfettim. Acil servise kaldırıldım, orada testler yaptılar ve benim neyim olduğunu buldular. Lucy ayrıca Anton'un haplarını buldu ve o zamana kadar bana ne yaptığını anladı.

Federal soruşturma sayesinde bir çıkış yolu bulmam tamamen şans eseri oldu.

Anton ülkeyi terk etmek zorunda kaldı, ama o zamana kadar ben çok bağımlı hale gelmiştim ve profesyonel yardıma ihtiyacım vardı.

Altı ay rehabilitasyonda kaldım ve iki ay daha terapi gördüm.
Yani, hayır, Anton'u bir daha görmek istemiyorum.

Bardağı dudaklarıma götürüp içiyorum, kokteyldeki romun boğazımı ısıttığını tadını çıkarıyorum. Kokteylin çoğu tatlıydı, ama bu kısmı keskin ve yakıcı.

New York'ta olup da Lucy'yi görmemek bir yana, insanlarla dolu bir barda tek başıma içki içmek çok garip. Ona buraya geldiğimi asla söylemeyeceğim. Buraya kadar gelip onu görmediğimi bilse beni asla affetmez.

Kahkahalar dikkatimi çekiyor ve köşedeki masada oturan erkek grubuna bakıyorum. Derin bir sohbete dalmışlar, kutlama için kadehlerini kaldırmışlar, ama benim dikkatim tek bir kişiye odaklanıyor. Geniş omuzlu, şık bir takım elbise giymiş, koyu renk saçları geriye taranmış yakışıklı bir İtalyan.

Bu Micah Delarosa mı?

Olabilir. Ya oysa?

Kalbim aşırı hızda atıyor, her atışı kaburgalarıma çarparak
bir

bir uyarı gibi çarpıyor.

Micah'ın neye benzediğini bilmiyor olmam çok saçma. Aptalca bir şekilde Google'da onu aramaya çalıştım. Adını buldum ama hiçbir yerde fotoğrafı yoktu. Sosyal medya bağlantıları da yoktu. Kim olduğu ya da ne olduğu düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değil.

Onun hakkında tek bildiğim, İtalyan olduğu ve Delarosa Industries'in sahibi olan Delarosa ailesinin bir üyesi olduğu ve bu lüks beş yıldızlı otelin zarif bir film setinden çıkmış gibi görüldüğü. Daha önce hiç bu kadar lüks bir yerde bulunmamıştım. Bundan zevk alamamam çok yazık.

Baktığım adama iki İtalyan erkek daha katıldığında, bakmaya devam edemeyeceğime karar verip başka yere baktım. Buraya çalmaya geldiğim adamı aramak aptalca.

Gördüğüm her İtalyan'ın Delarosa ailesinin bir üyesi olduğunu varsaymak da aptalca. Onlar da benim gibi bu otelin sıradan misafirleri olabilirler. En azından benim oynadığım rol gibi.

Bu da evrenin bir başka şakası olmalı. Oyunculuk işi istiyorum, ama hayatımın en büyük rolünde kendimi oynamak zorunda kalıyorum.

Elim bardağın etrafında terlemeye başladı, bu yüzden içkimin geri kalanını bir dikişte içtim.

Odama dönmeden önce bir bardak buzlu su alacağım. Bu kadar gerginken insanların arasında olmamalıyım.

Ciğerlerimi yakan ağır nefesimi bırakarak, bardağı tezgahın üzerine koyuyorum. Kafamı kaldırmayı düşünmeden önce, içinde buz küpleri ve kenarında bir dilim limon olan bir bardak su tezgahın üzerinden bana doğru kayıyor.

Bana servis yapan barmen harika, tam olarak ne istediğimi biliyor. Bu beni neşelendirdi.

Bunu ona söylemek için başımı kaldırdım, ama bakışlarım hayatımda gördüğüm en güzel erkeğin parlak ela gözleri ve heykel gibi yüzüyle buluştuğunda donakaldım.

Dudaklarım açılır ve kaba görünme riskini göze aldığımı bilsem de, tek yapabildiğim ona bakmak olur. Bunun için suçlanabileceğimi sanmıyorum. O, ne yapıyorsanız yapın, hatta nefes almayı bile bırakıp ona bakmanızı sağlayan bir mükemmelliğe sahip.

Zeytin rengi teni İtalyan kökenini ele veriyor ve simsiyah saçları şekillendirilmiş olsa da, yataktan yeni kalkmış gibi seksi bir görünümü var. Dudaklarında dans eden bir gülümseme, dikkatimi onun şehvetli şekline, keskin çene hattına ve camı kesebilecek gibi görünen öldürücü elmacık kemiklerine çekiyor.

Onun acımasız güzelliği, Rönesans döneminin düşmüş melek resimleri ve geçmişteki savaşçılarla ilgili hikayelerde yer alan türden bir yakışıklılık.

Siyah düğmeli gömleğinin altında sert kasları dalgalanıyor, geniş omuzları ve kalın ön kolları, karıncalı akrep dövmeleleri ve Japon karakterleri ile birlikte ince bir koyu renkli tüylerle kaplı. Ve uzun boylu. Benim 162 cm'imden en az 30 cm daha uzun.

Ne zamandır burada duruyor? Tam önümde.

Daha da önemlisi, nasıl olur da düşüncelerime o kadar dalmışım ki onu *fark etmemişim*? O, seksi barmen terimine yeni bir anlam kazandırıyor.

Lucy bana sürekli birlikte olduğu erkeklerin fotoğraflarını gönderiyor, çoğu buz hokeyi veya futbolcu - sporculara karşı bir ilgisi var.

Hiçbiri bu adama yaklaşmıyor.

Hissetmemem gereken sıvı ateş vücudumu ısıtıyor ve hala ona bakmakta olduğumu fark ediyorum. Ama o da gözlerini benden ayırmıyor.

"Merhaba." Sesi g nahkarca seksi ve piyanonun bas tuşları kadar derin.

Konuşmadan önce düşünmem gerekiyor. "Merhaba."

"Su istediğini tahmin ettim. Haklı mıyım?" Yüzündeki sırtış beni ateşe veriyor.

"Evet,  yleydin. Teşekkür ederim." Suyu birkaç yudum alıp, boğazımın arkasına çarpan serinliğini takdir ediyorum. "Nasıl... anladın?"

"Sezgi. Ya da belki de burada yalnız olduğunu ve bir sonraki i kini içmek için yukarıya benimle katılacağını umuyorum."

Hay aksi. *Bana* bir içki içmek için *ona* katılmamı istiyor.

Tanrım. Ne diyeyim?

Dur... bu çok basit. Hayır demeliyim. Burada soru ya da seçim yok çünkü ben iş için buradayım. Zevk için değil. Kendime güvenip ağlamaya başlamayacağımı ve her şeyi mahvetmeyeceğimi söyleyecek kadar gerginim.

Bunun dışında, bu adam daha önce hiç görmediğim bir g zellihte, dürüst olmak gerekirse barmen olmak için fazla yakışıklı. Kolunda bir süper model olmalı. Ben değil.

Seyahat etmek için kendimi biraz toparlamayı başardım. Hala birkaç yıl önceki halime hiç benzemiyorum.

"Sessiz ol." Teredd t m  fark ederek gülümsüyor.

"Odama dönüp geceyi bitirecektim," diye cevap verdim, hafış  gülümseyerek.

"Cuma gecesi saat sekiz buçukta mı?"

Kahrets n. O böyle söyleyince, ben aptal gibi görünüyorum, ama mantıklı davranmam lazım. "Uzun bir gün oldu."

"Ya hayır cevabını kabul etmezsem?" Sesi, hafif bir esinti gibi tenimi okşuyor ve bana bakışları vücuduma günahkar şeyler yapıyor. İçimden kal alarımaya kadar yayılan bir sıcaklık hissettiren türden şeyler. "Ya sana o kadar çekici geliyorsan, bu gece seni bırakmaya hazır değilsem?"

Donup kalıyorum, yüzüm kıpkırmızı oluyor ve boğazım sanki biri içine kum doldurmuş gibi kuruyor.

Hiç bu kadar açık sözlü biriyle karşılaşmadım sanırım. Ve bu kadar büyüleyici. Onu reddetmek, yapmam gerekenin tam tersi gibi geliyor. Ya da istediğim şeyin.

O zaman evet demeli miyim?

Sadece endişelenmemek için yatmaya gidiyordum. Yakışıklı bir yabancının benimle flört ettiği bu anı boşa harcamak birdenbire yazık gibi geldi.

Hayır demeliyim, ama ya önümüzdeki birkaç saat boyunca tehlikede olmadığımı ve her şeyin yolunda olduğunu varsayarsam? Ya sorunları unuttur ve bir anlık rahatlama için yaşarsam?

Bunu gerçekten yapabilir miyim? Belki yapabilirim... *sadece bu gece için.*

"Sanırım bir içki içmek için size katılabilirim. Ama çalışmıyor musunuz?" Daha fazla insan gruplar halinde bara yaklaşıırken, siparişleri alan diğer barmenlere bakıyorum.

Hayalimdeki adam - zihnimde ona taktığım isim bu - bana etkileyici bir gülümsemeyle bakıyor. "Müdürün bir sakıncası olacağını sanmıyorum." Sanki varsayımını doğrulamak istercesine, bana servis yapan önceki barmene başını sallıyor ve o da çenesini hafifçe eğerek cevap veriyor.

Bana baktığında ona hafifçe gülümserim. "Tamam. O zaman seninle bir içki içebilirim."

Beni baştan aşağı süzer, gözleri yüzümde dolaşır ve sanki cevabımın "evet"ten başka bir şey olamayacağını biliyormuş gibi anlamlı bir bakış atar.

Yüzüm kızardı ama kendimi toparlamaya çalıştım.

Barın etrafında dolaşıp bana doğru gelirken, kaslı ve atletik vücudunun geri kalanını sergiler. Onun basit bir barmen olması imkansız. Bu kadar yakışıklı bir adam, bir barda çalışmak için bu kadar iyi görünmek için asla bu kadar çaba sarf etmez.

"Bu taraftan, *bellezza.*"

Bellezza — İtalyanca'da *güzel anlamına geliyor.* İtalyanca'yı pek bilmiyorum, ama bu bildiğim birkaç kelimeden biri. Ve bu kelimeyi seviyorum.

Bay Hayalperest, köşedeki geniş merdivenlere eliyle işaret ediyor ve ben, onun yanında küçük bir kuş gibi hissederek ayağa kalkıyorum.

Elini belimin altına koyar; bu basit dokunuş kalbimin hızla atmasına neden olur.

Scarlett, kendini neye bulaştırıyorsun?

Seksi barmenle bu küçük randevu iyi bir fikir olmayabilir, ama yine de gidiyorum.

Yanımdaki adam, stresimi azaltan bir ilaç gibi geliyor. Bu kötü bir şey olamaz.

Değil mi?

Beşinci Bölüm

Scarlett

Bay Hayalperest beni merdivenlere doğru yönlendiriyor ve boğazımdaki düğümü yutkunarak, birdenbire ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum. O ya da ben bir adım daha atarsak, ya da kolunu omzuma dolarsa, ona yapışık kalırım.

Bu düşünceyi kafamdan atıp odaklanmaya çalışıyorum. Belki de bu, alkolün bana günahkar şeyler fısıldamasıdır.

Sürpriz bir şekilde, beni VIP odalarından birine götürdü. İçeri girdiğimiz anda, lüks beyaz deri mobilyalar, saten kaplı duvarlar ve parlak siyah zemine desenler yansıtan devasa kristal avize nefesimi kesti.

Etrafa bakınıp her şeyi içime çekiyorum, tamamen büyülenmiş durumdayım. "Vay canına, bu oda muhteşem."

"Beğendiğine sevindim. Burası barda en sevdiğim oda."

"Nedenini kesinlikle anlayabiliyorum." Ona gülümsedim ve tekrar etrafa bakındım.

Bara doğru ilerledik ve tezgahın üzerinde sanki bizi bekliyorlarmış gibi duran kristal sürahilerin yanında durduk.

Bay Dreamy barın arkasına geçer ve bakışlarım duvardaki dumanlı cam raflara mükemmel bir hassasiyetle dizilmiş birinci sınıf içki şişelerine kayar.

"Kokteylleri sevdiğini biliyorum. Sevmediğin özel bir şey var mı?" Yine yüzümü tarayan bakışını atıyor.

"Hayır. Her şeyi denemeye oldukça açığım."

"Mükemmel. Sınırın nedir?" Ellerini tezgahın üzerine koyar ve başını eğirir.

"Dört. Ama ben zaten iki tane içtim."

"Anlaşıldı. Sana spesiyalitelerimden birini hazırlamamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok."

"O zaman aklının başından gideceğine hazır ol." Dudaklarında kendinden emin bir gülümseme belirir ve derin gamzeleri ortaya çıkar. Sanki yeterince yakışıklı değilmiş gibi.

Tezgaha yaslanıp, buzdolabından limon ve misket limonu alıp işe koyulmasını izledim. Üstündeki dolabı açıp, muhtemelen aylık maaşımdan daha pahalı olan bir şişe Louis Roederer Cristal Rosé ve koyu ahududu likörüyle dolu bir şişe Chambord'u alırken, loş ışık kolundaki dövmelerin üzerinde parıldadı.

"Bana egzotik ve zevkli şeyleri seven, ama aynı zamanda keskin bir tarafı olan bir kadın gibi geliyorsun." Sesi, omurgamdan aşağıya doğru tırmanan bir heyecan uyandıran düşük bir gürültüydü.

Konuşma tarzında bir benzersizlik var. Biraz eğlenceli, biraz flörtöz, biraz da kendinden emin. Bu ona, benim her zaman çekici bulduğum ama aynı zamanda korkutucu da gelen, seksi bir özgüven katıyor, çünkü ben öyle değilim.

"Emin gibisin. Sanki biliyormuşsun gibi," diye alay ediyorum.

Hemen cevap vermez. Bunun yerine, ahududu likörünü ölçer ve bana bakar. "Buna sezgi deyin."

Gülüyorum, sesim bana yabancı geliyor. O anda, en son ne zaman gerçekten güldüğümü hatırlayamadığımı fark ediyorum. Lucy ile konuşurken bazen gülüyorum, ama bu yüzeysel geliyor. Sanki her zaman otomatik pilota takılıp kalmışım gibi, varsayılan olarak tepki veriyorum.

Bay Dreamy her şeyi bir şampanya kadehinde karıştırır. Son dokunuş, gül suyu ve üç gül yaprağıdır, bunları şarapların yanındaki dolaptan alır. İçkinin yüzeyinde yüzerler ve ona o kadar güzel bir zarafet katarlar ki, lüks bir derginin kapağında yer alması gerekir.

"Tadına bak." Bay Dreamy bardağı bana doğru kaydırıyor ama parmağını sapında tutuyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, köşelerinde tehlikeli ve şehvetli bir şeyin gizlendiği karanlık bir ifade var.

"O kadar mükemmel görünüyor ki, onu bozmak istemiyorum." Büyülenmiş bir şekilde ona bakarak gülümserim.

"Korkarım ki bunu yapmak zorundasın. Sezgilerimin doğru olup olmadığını görmek istiyorum."

"Eminim öyledir. Daha önce denediğim içkilere benziyor." Sadece çok daha pahalı ve şık.

"Bu içkinin özel bir etkisi var." "Etkisi ne?"

Ona gülümsüyorum.

"Ben yaptım." Göz kırpması midemde bir sıcaklık hissi uyandırdı. Kullandığı malzemelerden birinin sırrını söylemesini bekliyordum, ama sırrın kendisi olması hoşuma gitti.

"Hadi, tadına bak."

Bardağa uzanırken parmaklarım onun parmaklarına değiyor. Bu hafif temas sinirlerimde bir elektrik akımı yaratıyor.

Bardağı dudaklarıma götürüp içiyorum. Tanrım, vay canına. Tadı harika. Tatlı ve ekşinin mükemmel birleşimi.

"Vay canına, haklıydın. Aklım başımdan gitti. Nedir bu?" "Benim versiyonum Ruby Rose."

"Daha önce hiç içmedim."

"O zaman ilk denemen benimki olduğu için mutluyum." Sesi yine alçalıyor ve başka bir şey ima ettiğini, beni yine kızartacak bir şey olduğunu düşündürüyor.

"Ben de."

Hızla kendine biraz şarap doldurur ve bana baktığında, gözlerinde yine o ışıltı belirir. "Şuraya oturalım." Çenesini kanepeye doğru kaldırır.

"Tabii."

Kanepeye doğru yürüyüp yan yana oturuyoruz. Otururken, yanımda oturduğunda ne kadar büyük görüldüğünü fark etmeden edemiyorum. Omuzları o kadar geniş ki, kanepenin yarısını neredeyse tamamen kaplıyor.

Kadehini kaldırıp başını eğiyor ve gözlerini benden ayırmıyor. "Bu buluşmamıza."

"Şerefe," diyorum ve o bana uzattığında kadehimi onun kadehiyle tokuşturuyorum.

Aynı anda içiyoruz, içkilerimizin tadını çıkarmak için sohbetimizi kesiyoruz.

Bardağını masaya koyup bana bakarken, sanki bana sormak istediği milyonlarca şey varmış gibi, içimi bir gerginlik kaplıyor.

Eminim soruları olacaktır. Tanımadığınız biriyle içki içmeyi kabul etmek, tanışma kısmına zemin hazırlar. Şu anda bu noktadayız.

Sorun şu ki, o beni tanıyamaz. Hakkımdaki *her şeyi* değil, neden burada olmamam gerektiğini ve yarın bu saatlerde gizli bir hırsız olacağımı.

Hırsız kelimesi, kalın bir ip gibi içimi sarıyor, çekiyor, sıkıyor ve büküyor.

Hızlıca düşünerek, içimde kaynayan kargaşayı bir gülümsemeyle maskeliyorum, umarım Bay Hayalperest içimi göremez. Eğer zihnimdeki sinsî planları görebilir ve polisi uyarırsa, bu başka bir acımasız şaka olur. Ya da daha kötüsü, Micah Delarosa.

"New York'ta ne kadar kalacaksın?" diye soruyor, kolonyasının kokusunu alabileceğim kadar yakına eğilerek. Misk, sandal ağacı ve kış gecesinde yanan sedir ağacını hatırlatan daha koyu ve çekici bir kokunun karışımı.

"Yarın akşama kadar."

"Çok yazık, bellezza. İş için mi, eğlence için mi buradasın?"

Yaratıcı ol, Scarlett. Ona söyleyecek en iyi şeyi düşünüyorum ve yarı yalan yarı gerçek bir cevap vermeye karar veriyorum. "İş için. Ben bir oyuncuyum. Menajerim/en iyi arkadaşım burada yaşıyor. Yakında bir iş bulmayı umuyorum." *Mükemmel.* Ve ilgisini çekmiş görünüyor. Bu tür bir cevap, ayrıntılara girmeden bir süre konuşmamızı sağlayabilir.

"Daha önce hiç aktrisle tanışmadım." Başparmağını alt dudağına sürer ve bana düşünceli bir bakış atar.

"İnsanlar her şeyin bir ilki vardır derler."

"Haklıymışlar." Gülümserken gamzeleri yine ortaya çıktı. "Ne tür bir iş bulmayı umuyorsun?"

Bu soru bana bir yıl kadar önce sorulsaydı, filmlerle cevap verirdim, ama şu anda her işi kabul ederim. Beni tekrar bu dünyaya sokacak her işi. "Filmler her zaman harikadır, ama ben televizyon dizilerini de severim. Ya da tiyatro oyunlarını. Çok yönlüyüm."

"Öyle görünüyor."

"Peki ya sen? Senin sadece bir barmen olduğuna inanmıyorum." Onu baştan aşağı süzerken kendime bu zevki yaşıyorum. Şık saçlarından ayaklarını kaplayan deri Santonis ayakkabılara kadar onu tarıyorum.

Buranın lüks bir otel olduğunu biliyorum. Yine de, tanıdığım hiçbir barmen böyle ayakkabılar alabilecek durumda değil.

Yüzünde hafif bir gülümseme belirir. Şarabını tekrar eline alır ve daha büyük bir yudum alır. "Barmenlik bazen yaptığım bir yan iş."

"Ek iş."

"Öyle bir şey. Hayatımda yükselmeye çalıştığımı söyleyelim."

"Ben de. En azından deniyorum. Bazen zor oluyor. Oyunculuk dünyası her yıl daha da değişiyor."

"Bu dünyada uzun süredir var gibisin. Yirmi bir yaşından büyük olamazsın."

Yaşımı sorarken kullandığı zekice ve ince yöntemi takdir ediyorum. Ve 21 yaşında olduğumu düşündüğü için yaptığı iltifatı da, bu bir hile olsa da.

"Neredeyse yirmi altı yaşındayım."

"Daha genç görünüyorsun." Bunu gerçekten inanmış gibi görünüyor. "Teşekkürler. Sen de genç görünüyorsun." Onun kadar hızlı düşünemiyorum daha iyi bir yol bulmakta o kadar hızlı değilim. "Neredeyse otuz dört." Benim sözlerimi ödünç alıyor.

"Vay canına, hala yirmili yaşlarında görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sanki birkaç ömür önceymiş gibi geliyor." Sırıttıyor. "Bana oyunculuğun hakkında daha fazla şey anlat."

Güzel. Kesinlikle konuşabileceğim güvenli bir konuya geri döndük. Ama makul sınırlar içinde. Kim olduğumla ilgili ipucu bırakamam. Burada olduğum sürece isimsiz, pratikte yüzü olmayan bir kişi olarak kalmam şart. İş basit olabilir, ama sonra istemediğim sonuçları var.

"Güçlü ya da derin kusurları olan karakterleri oynamayı seviyorum," diye başlıyorum, içimdeki Vivien Leigh'i, hayallerimin ilham kaynağını çağırarak. Her şey, annem gittikten sonraki yaz, bacağım kırıldığında başladı ve kendimi Hollywood klasikleri ile takıntılı olan büyükannemle birlikte *Rüzgar Gibi Geçti*'yi izlerken buldum.

İçkilerimizin tadını çıkarırken, kendimi Bay Dreamy'ye oyunculuk deneyimlerimden bahsederken buluyorum, ama çok ayrıntılıya girmeden. Ona üniversiteyi anlatıyorum, ama nereye gittiğimi söylemiyorum. En sevdiğim oyunculuk işlerinden bahsediyorum, ama nerede olduklarını söylemiyorum.

Bay Dreamy o kadar ilgileniyor ki, kasıtlı olarak atladığım şeyleri fark etmiyor gibi görünüyor. Ve zaman zaman bakışlarının dudaklarıma kayıp, sanki ağzımın kıvrımlarını inceliyormuş gibi orada kalması da gözümünden kaçmıyor.

Ayrıca, dinlediğini ve ilgilendiğini fark ediyorum, ama beni dinlemeyi daha çok seviyor gibi görünüyor. Konuşmam bittiğinde bir saatten fazla zaman geçmiş.

Karşımdaki duvardaki saate hızlıca baktığımda saatin neredeyse on olduğunu görüyorum. Planladığımdan çok daha uzun süre dışarıda kaldım.

"Yorgun musun?" diye soruyor, o da saate bakıyor.

"Garip bir şekilde, hayır."

"Bu, seni biraz daha yanımda tutabileceğim anlamına mı geliyor?" Bay Hayalperest, gözlerinde yaramazlık gizleyen hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakar.

"Belki çıkmadan önce son bir kokteyl içerim."

"Ya da biraz daha su içebilirsin." Sesi alçalıyor ve bunu mide boşluğumda hissediyorum.

"Yine su mu?" Gülümsüyorum.

Gözleri yaramazlıkla parıldarken, eğilip aramızdaki mesafeyi kapatır, nefesleri birbirine karışana kadar. "Seni odama götürdüğümde zihninin açık olduğundan emin olmak istiyorum."

Nabzım boğazımda hızla atıyor ve sözlerinin okşadığı yerlerde tüylerim diken diken oluyor. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor, parmak uçlarım bile onun varlığını hissederek karıncalanana kadar yayılıyor. Yakınlığı ve sözleri beni arzu ve tereddütten oluşan bir örümcek ağına hapsetmiş durumda.

Ona bakıyorum, bedenim bana ihanet ederken zihnim hızla çalışıyor. Beni odasına götürmek istiyor.

Bu tür durumlarda deneyimsizliğimin ağırlığı üzerimde baskı yaratıyor. Aslında bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Ama tahmin etmem gerektiğini biliyorum. Tehlikenin ona ikinci bir deri gibi yapışması, gülümsemesinin hem zevk hem de acı vaat etmesi, onda manyetik bir şey var.

Peki, ona ne diyeyim?

Hayır mı?

Bu en mantıklı cevap olurdu, ama bu adamın hayatında *hiçbir şey* için hayır kelimesini duymadığını iddia edebilirim. Hele de teklifte bulunduğu bir kadından geliyorsa.

Peki... ya evet dersem?

İstemediğimden değil. Kendime yalan söylemeyeceğim. Ondan hoşlanıyorum. Uzun zamandır kimseden hoşlanmamıştım. Anton'dan beri kimseyle birlikte olmadım.

Zamanım da var. Ama mantıklı düşünmenin ötesinde, gerçekten evet diyebilir miyim? Daha önce hiç bir yabancıyla yatmadım. Ya da tek gecelik bir ilişki yaşamadım.

"Yine sessizlik." Başını eğip tepkimi inceliyor, karanlık bakışları yüzümdeki her mikro ifadeyi inceliyor.

"Ben sadece..."

"Sadece ne, bellezza?" Parmakları çene hattımı okşadı, tüy kadar hafif ama otoriter bir hareketle. "Lütfen bana, dikkatini çekmek için yatağınla rekabet etmem gerektiğini söyleme."

"Hayır. Öyle değil." Bir kez daha gülümsemeye çalışıyorum. Dudaklarım ona cevap vermek için açılıyor, ama nefesim kesiliyor, çünkü kelimeler zihnimde karışıyor, düşüncelerim ve arzularım arasında bir çekişme yaşıyor.

Lanet olsun. Bir kez olsun istediğim bir şeyi yapmak istiyorum. Ama şimdi böyle şeyler istemenin zamanı değil. Zaten seyahatimden bencilce anlar çaldığımı hissediyorum.

Bu akşamdan daha fazlasını istemek, çok fazla olur.

Gece yarısına yaklaşan Cinderella'dan farkım kalmazdı, çünkü zamanı aşarsa prensin onun sandığı kişi olmadığını anlayacağını bilirdi.

"Ne oldu peki?" Ondan yayılan tehlikeli sıcaklık, bir vaat gibi beni sarıyor ve o daha da yaklaşıncaya, kolonyasının misk kokusu duyularımı dolduruyor.

"Ben... eski sevgilimden beri kimseyle birlikte olmadım." Ona bunu söylememe gerek yoktu, ama tereddüt etmek için yeterince iyi bir bahane gibi geliyordu.

"Peki bu ne zamandı, *bellezza*?" "Bir yıldan fazla oldu."

"Hâlâ onu seviyor musun?"

Bu çok önemli bir soru. Üzerinde çok düşündüğüm bir soru. Kontrol etmek için sorduğunu biliyorum. Ama henüz kimse bana bu soruyu sormamıştı.

"Hayır." Cevabım, bütün akşam boyunca söylediğim en kendinden emin şeydi. "Bu benim için iyi." Dudaklarının köşeleri kendini beğenmiş bir gülümsemeyle aşağı doğru kıvrıldı. "Ben... daha önce hiç bir yabancıyla birlikte olmadım."

Gözlerindeki bakış birdenbire sert ve vahşi hale geldi. "Senin de dediğin gibi, her şeyin bir ilki vardır."

"Evet. Öyle demiştim."

"Öyle dedin. Yani, ben senin ilkin olabilirim."

"Yapabilirsin." Onun şakacı tavrını beğenerek gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

Bana tehditkar bir gülümseme atıyor. "Başka bir fikrim var, *bellezza*." Başını eğip bana daha da yaklaşırken nefesini boynuma üflüyor.

"Ne?"

"Neden beni tatmıyorsun? O zaman odama gelmek isteyip istemediğine karar verebilirsin."

Ağzım açık kalır ve şaşkınlıkla ona bakarım.

Onu tatmak mı?

Sanırım daha önce böyle biriyle tanışmamıştım. Kendine güvenen ve seksi. Kendine güvenen ve acımasız.

Onun vücudu ve dalgalar halinde yayılan yoğun varlığı tarafından tuzağa düşürülmüş, düşüncelerim azalır ve arzu galip gelir — çünkü lanet olsun, onu

onu tatmak istiyorum.

"Kulağa hoş geliyor mu?" diye soruyor, gözlerime bakarak.

"Evet," diye cevap veriyorum, nefesimin ucunda, sesim zar zor duyuluyor.

"Buraya gel." Parmağını kıvrarak bana yaklaşmamı işaret ediyor ve ben de yaklaşıyorum.

Parmakları çeneme doğru kayar ve ensemin arkasına geçer.

Kalbim onun dokunuşunun sıcaklığından güm güm atıyor.

İkimiz de aynı anda eğiliriz, sonra ağzı ağzımı ele geçirir ve zihnimdeki mantığı yok eder.

Önce yumuşak, sonra sert ve açgözlü bir şekilde öper ve ben eririm. Dilini ağzıma sokup benimkiyle dolaştırırken, cildimde ateşli bir iz bırakır.

İnlememi bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Sonra bacaklarımı sıkı sıkı kapattım çünkü öpücüğünün acısı tam kalbimin ortasında, sanki amımı yalamış gibi üzerime çöküyordu. Ve ıslandım.

Bir öpücükten ıslak. Sanki ele geçirilmişim gibi hissettiren bir öpücük, ruhumun özünü alıyor, beni onun tadıyla sarhoş bırakıyor.

Ama aniden, beni daha fazlasını istemeye aç bırakarak ayrılıyor.

İkimiz de zor nefes alıyoruz ve kalbinin avuç içlerine çarptığını hissedebiliyorum. Onları göğsüne koyduğumu hatırlamıyorum. Şimdi farkına vardığımda, parmak uçlarımın altında sert kaslar hissediyorum.

"Nasıl gidiyorum, bellezza? Henüz fikrini değiştirmedim mi?" "Evet..."

Boğazımı yakaladı ve dudaklarını çenemin kenarına bastırarak cildimi yaladı. Omurgamdan bir titreme geçti.

"Sana ne diye sesleneceğim? Bana henüz adını söylemedin," derim, derimin üzerinden kulağıma fısıldayarak, sesindeki o derin tını beni lanetli bir uykuya daldırır.

"Adım..." Yine şaşkına dönüyorum, mantığım bana iz bırakmamam gerektiğini hatırlatıyor. "Beauty'yi seviyorum."

Burnunu burnuma sürter, sakallarıyla yanağımı okşar. "Tamam, bellezza. Bana ne diyeceksin?"

"Bay Rüya."

Geri çekilir ve bana gülümser. "Bay Rüya gibi hoşuma gitti."

Yüzüm kızarır ve içimi bir sıcaklık kaplar, ama yüzüne ciddiyet geri döndüğünde içimdeki heyecan durur. "Ben temizim."

"Ben de temizim."

"Hap kullanıyor musun, bellezza?" Onun sahiplenici tutumu tüm vücuduma kıvılcımlar saçıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, nefes nefese, neredeyse kendime ait olmayan bir sesle.

"Odama gel." Başparmağı şimdi şişmiş dudağımı okşadı ve gözleri günahkar vaatlerle kararmıştı. "Seninle sevişirken sana yapmak istediğim tüm o müstehcen şeyleri sana göstereyim."

Direnişimin son iplikleri kopar ve tek yapabildiğim tek bir başımı sallamak.

Bana attığı gülümseme saf günahla doludur. Tek kelime etmeden Elimi tutar ve ayağa kalkarız. Sonra, evet diyeceğimi bildiğini gösteren aynı rahatlıkla beni odadan çıkarır.

Haklıydı.

Altıncı Bölüm

Scarlett

Ay ışığıyla aydınlanan, beyaz halı kaplı ve otelin geri kalanında gördüğüm aynı zarif mobilyaların bulunduğu süite giriyoruz. Her şey lüksü yansıtıyor: tavandan sarkan kristal avize, duvarlardaki modern sanat eserleri ve ortada duran, ipeksi kömür rengi çarşaflarla örtülü kral boy yatak.

Ay ışığı etrafımızı gümüş bir parıltıyla kaplıyor, yerden tavana kadar uzanan cam duvarlardan görünen ışıltılı şehir ışıklarıyla karışıyor.

Bu bir rüya gibi ve biz gökyüzünde asılı kalmış, yıldızların arasında süzülüyoruz.

Bay Dreamy kolunu omzuma dolayarak beni kendine çekip öptüğünde, kesinlikle bir rüyada olduğuma inanıyorum.

Beni sert vücuduna sıkıca çekiyor ve en yakın duvara yaslıyor.

Loş bir ışık yanıyor ve odayı aydınlatıyor. Onu öpmeye o kadar dalmışım ki, ışığı onun mu yaktığını yoksa otomatik olarak mı yandığını bilmiyorum.

O benim dilimi emiyor ve ben de karşılık olarak parmaklarımı gömleğine geçirip onu kendime çekiyorum. Bu dokunuş öpücüğü daha da güçlendiriyor ve o da sanki benim ona duyduğum kadar açmış gibi beni öpüyor.

Bunun delilik olduğunu biliyorum.

Lucy, ikilimizin kulüplerde seksi yabancılarla flört eden ve erkeklerle takılan kısmı. Ben değil. İsimsiz, bağlanmadan bir ilişkiyi sorun etmeyen o. Ben değil.

Ama işte buradayım, her şeyi kurallara göre yapan ve evde televizyon izleyen kız.

Bay Hayalperest'in ağzı, benimkini morartacak kadar şiddetle ele geçiriyor ve kafamın içindeki bir ses bunun bir hata olduğunu fısıldıyor. Ama elleri tenimi okşarken, beni duvara daha sertçe ittiğinde, umursamadığımı fark ediyorum.

Eğer o bir hataysa, o benim şimdiye kadar yaptığım en güzel hatadır — tüm kurallarımı çiğnememe degecek türden bir hata.

Bu geceyi, benim ikilemimi telafi eden şey olarak kabul edeceğim ve en sevdiğim hata olarak zihnimde tekrar tekrar yaşayacağım.

"Tadın cennet gibi, bellezza." Dudaklarımın üzerinde fısıldıyor. "Her yerini tatmak istiyorum. İzin verir misin?"

"Evet." Bütün akşam bu adama söylediğim tek kelime bu oldu. Muhtemelen bu benim sonum olacak.

Elbisemi yukarı kaldırıyor ve tüm vücudum alev alıyor, meme uçlarım göğsüne sertçe yapışıyor. O kadar tahrik oldum ki nefes alamıyorum.

O da tahrik olmuş.

Sertleşmiş penisi karnıma bastırıyor ve bana tam olarak ne istediğini söylüyor. Onu bu kadar sert ve kalın hissetmek, ilk öpüştüğümüzden beri artan bacaklarımın arasındaki ıslaklığı daha da artırıyor.

Elleri kıkımda dolaşıyor ve ben kendimi kaybediyorum. Bana dokunmayı bırakmasını istemiyorum.

Parmakları iç uyluklarıma kayıyor ve ellerini külotumun dantellerinin altına sokup doğrudan amıma giriyor.

"Benim için çok ıslaksın. Ve çok sıkı." Gülümsüyor, parmaklarını amımdan çıkarıp sıvılarımı yalıyor. "Sikimde çok iyi hissedeceksin."

Parmaklarını tekrar amıma soktu ve ben nefesimi tuttum, hiç olmadığı kadar hassas hissediyordum.

"Tanrım," diye inledim, omuzlarına tutunarak. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Daha fazla?"

"Oh Tanrım, evet."

Yüzünde başka bir gülümseme yayılır. Bu seferki açgözlülük ve aç bir hayvanda görebileceğiniz türden bir açlıkla doludur. Klitorisimi okşar, sonra ucu hafifçe vurur, beni daha yüksek sesle inlemeye ve kıvranmaya zorlar. Sonra bir adım geri çekilir ve duvara yaslanmış halimi izler, gözlerinde yırtıcı bir zevk parlar.

"Önce bu muhteşem vücudunu görmek istiyorum." Kurnazca parmağını göğüslerimin arasındaki vadide gezdirir, tüylerimi diken diken eder ve sonra parmağını elbisenin ve sütyenimin arasına sokar. "Benim için kıyafetlerini çıkar, bellezza."

Parmaklarım onun isteği karşısında titriyor ve bir an için donup kalıyorum, çünkü bunun o an olduğunu anlıyorum. Sınırı aşmışım an.

Bay Rüya adını verdiğim bu yabancı, Anton'dan sonra beni çıplak görecek ilk erkek olacak. Ve hayatımda yattığım üçüncü erkek olacak.

Korku ve şüphe, tanıdık, zehirli bir battaniye gibi beni sarıyor, ama onun gözlerinde daha önce gördüklerimden farklı bir şey var. Diğerlerinden bildiğim soğuk, değerlendirici bakıştan farklı. Bu adam beni istiyor, bana ihtiyacı var gibi bakıyor. Ruhumu arzu ile dolduruyor, korku ve şüpheyi silip süpürüyor.

Elbisemin yanındaki fermuarı aşağı çekerek ve askıları omuzlarımdan aşağı kaydırarak başlıyorum. Kumaş vücudumdan aşağı düşerken tenime fısıldıyor ve tenimi havaya maruz bırakıyor.

Elbise ayaklarımın dibinde birikerek küçük balerin ayakkabılarımı örtüyor.

Onun bakışlarını tutarak, sıradaki sütyenimi çıkarıyorum ve göğüslerim ortaya çıkıp, sertleşmiş meme uçlarımla ona doğru sallanırken, gözlerinin şehvetle olduğunu izliyorum.

Külotum ve ayakkabılarım da onu takip eder ve sonunda, çıplak ve savunmasız bir şekilde onun önünde dururum.

Onun ela gözleri, daha önce hiç görmediğim bir saygıyla üzerimde dolaşüyor, ifadesiyle nefesimi kesiyor, sanki kutsal, değerli bir şey gibi bana bakıyor ve vücudumun her santimetresi, ezberlemek istediğı bir hikaye gibi.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldıyor, sesindeki saf dürüstlük ruhumu, şimdiye kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeyle yakıyor.

Onun bakışları altında artık sadece hayatta kalmıyorum gibi hissediyorum. Sonsuz bir kışın ardından güneşi bulan bir çiçek gibi, canlı hissediyorum.

Artık içim ölü değil. Belki de bu yüzden Lucy'nin bahsettiğı o *patlama hissini* yaşamadım. Casting direktörünün beni seçmemesine şaşmamalı. Ne tür bir aktris duygudan yoksun olur ve sadece ölümün soğuk acısını hisseder?

Bay Dreamy bana doğru bir adım attığında, derimde nehirde dalgalanan dalgalar gibi titremeler hissediyorum. Yüzümü tutuyor ve tekrar öpmek için eğiliyor.

Öpücük beni tüketiyor. Vücudumu zevkle gerginleştiriyor ve geri kalan günlerimi bu adamı öperek ve dokunarak mutlu bir şekilde geçirebileceğime hayret ediyorum.

Bu çılgın bir düşünce, çünkü onun hakkında tek bildiğim, çoğu insanın standartlarına göre olması gerekenden daha zengin görünen, seksi bir barmen olduğu.

Çoğu insanın standartlarına göre.

Umurumda değil.

Bu benim fantezim, bu yüzden ne istersem onu düşünecek ve ona inanacağım.

Sonuçları siktir et.

Onun ellerini göğüslerimde hissedip sıkarken, ben de onun ellerinin beni ele geçirmesinden inleyerek eriyorum.

Öpüşmeden çekilip eğildi ve göğüslerimin üstünü yaladı, ben de her yerimde hissettim. Sol meme ucumu ağzına alıp emdiğinde, vajinama doğru bir acı saplandı ve bu acı giderek şiddetlendi.

Beni emerken çenesinin hareketini izliyorum. O kadar ateşli ki, vücudumu kavisliyorum ve kendimi onun vahşi emişine daha da derinlemesine itiyorum. Beni ağzına daha fazla alıyor, dilini meme ucumun etrafında döndürüyor.

Dişleri cildimi okşuyor, zevki artırıyor ve ben daha yüksek sesle inliyorum.

Diğer göğsüme geçiyor ve ona da aynı ilgiyi gösteriyor.

Dizlerim titriyor, sanki yerden düşecekmişim gibi hissediyorum ve kendimi yere çökmekten alıkoymak için ona tutunmak zorundayım.

Zevke kapılmış bir şekilde, parmaklarım saçlarına dolanır, ağzını göğsüme bastırarak emmesini derinleştirebilmesini sağlarım. O da öyle yapar ve ben inlerim, lezzetli bir orgazmın titremelerinin yükseldiğini hissederim.

Hayatımda hiç bu kadar ıslak olmamıştım. O kadar ıslakım ki, uyarılmam uyluklarımdan aşağı sızıyor ve utanacak kadar umursamıyorum. Bir parçam, bana ne yaptığını bilmesini istiyor.

Emmeyi bırakıp bana bakıyor ve kalçalarımı kavrayarak çıplak vücudumu kendisine doğru bastırıyor. "Hoşuna gitti mi, bellezza?"

"Evet..." diye inleyerek cevap veriyorum.

"İyi, çünkü daha yeni başladım. Bu gece, sen tamamen benimsin."

Onun.

Lanet olsun. Bu sesin tınısını çok seviyorum. "Senin mi?"

Gülümsemesi, benim her gizli yanıma konuşan o sahiplenici şekilde genişliyor. "Benim." Kavrayışı sıklaşıyor ve neredeyse acıtıyor. "Bu vücut benim. Bu am benim." Cinsel organımı avuçlayıp parmağını içime sokuyor. "Sen benimsin."

Uyuşukluk beni sarar, o da çömelip yüzünü bacaklarımdan arasına gömer, dilini amıma sokar, ben de zevkten felç olurum.

Bacaklarımda daha da açar ve aman Tanrım, yanıyorum.

Dili benim geçidime girip çıkıyor, okşuyor ve yalıyor.

Klit

orisi Bu sefer orgazmım daha da yükselir ve o klitorisimi sertçe emdiği anda m.

klitorisimi sertçe emdiği anda, boşalıyorum.

Zevk, sinirlerimde havai fişek gibi patlıyor. Delirmiş bir etkiyle çığlık atıyorum, kaslarım titrerken kendimi duvar ve omuzları arasında destekliyorum.

Tatlı zevk içimden akıyor, varlığımın her zerresini ele geçiriyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kanımda dolaşan her nabızı tadını çıkarıyor, bedenimi uyandırıyorum.

Tanrım, buna hayır diyeceğime inanamıyorum. *Bu* delilik olurdu.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Bay Rüya, yakışıklı yüzünde günahkar bir sırıtışla bana bakıyor.

Yine orgazma yakın olduğumu biliyor gibi görünüyor. Bir parmağını klitorisime bastırdığında ve ben orgazm olduğumda, tahminim doğrulanıyor.

Sırtarak, amıma geri döner ve beni yalamaya devam ederken sıvılarımı yalar.

Vücudum onun dilinin saldırısından zayıflar. Tükenmişim, enerjim bitmiş.

Daha fazla ıslaklık içimden fışkırıyor ve o beni içiyor, daha fazlasına ihtiyacım kalmayana kadar hepsini alıyor. Ondan daha fazlasını.

Ayağa kalkar ve bir sonraki düşüncem oluşmadan, eli enseme kayar ve beni önünde dizlerimin üzerine çöktürür.

Vücudum onun talepkar dokunuşuna itaat eder ve dizlerim haliya çarpar.

Ona bakıyorum, ela gözlerinde fırtına gibi kopan karanlık şehveti içime çekiyorum.

Gömleğinin kenarını tutar ve tek bir akıcı hareketle başının üzerinden çıkarırken nefesim kesilir.

Her nefes alışında karın kasları dalgalanıyor ve ben utanmadan ona bakıyorum, altı paketi oluşturan belirgin çizgileri ve beline kadar uzanan koyu renkli tüyleri inceliyorum.

Daha önce ön kollarında gördüğüm akrepler, vücudundaki sanat eserlerinin sadece başlangıcı. Koyu mürekkep, kanji karakterleri ve runeler arasında ejderhaların dokunduğu karmaşık bir Japon ve Viking sanatı halısı gibi göğsüne yayılıyor.

Bana, onun görüntüsünün benim iradem üzerinde ne gibi bir etki yarattığını tam olarak biliyor gibi bakıyor.

O baştan çıkarıcı sırtış yüzüne geri dönüyor, pantolonunun fermuarını açıyor, sonra pantolonunu kalçalarına kadar indirip penisini serbest bırakıyor.

Gözlerim, bana doğru gerginleşecek kadar sert görünen uzun, kalın penisine yapışıyor.

"Şimdi ağzını üzerimde istiyorum, bellezza." Eli kocaman ereksiyonunu kavrar ve onun kendine dokunduğunu görünce ağzım sulanır. "Benim için güzel ağzını aç."

Bunu yaptığım anda, penisini ağzımın içine kaydırır. Bir an için gözlerini kapatıp inler, sonra saçımı kavrar ve ağzımın içine daha derine iter.

Saniyeler içinde, beni derin boğazlıyor, yüzümü sikiyor. Ve ben bunu kabul ediyorum. Kabul ediyorum çünkü bu hala fantezinin bir parçası. Bu geceden sonra, fantezi ortadan kalkacak ve ben, onu kurtaracak bir prens ya da umut bile olmayan, yardıma muhtaç bir kız olmaya geri döneceğim.

Çenemi gevşetip onu daha da derine alıyorum ve o, İtalyanca olması gereken bir dizi küfür mırıldanıyor.

"Siktir, bellezza. Sen *mükemmelsin*."

Ağzıma uzun, derin ve sert bir şekilde girip çıkıyor, homurtuları düşük ve ilkel.

Ses beni tahrik ediyor ve devam etmek istiyorum, ama sonra o çekiliyor. "Bunu daha sonra tekrar yapacağız. Senin güzel amına boşalmak istiyorum." Onun müstehcen sözleri içimde bir arzu dalgası yaratıyor ve aniden vücudum onu onu başka hiçbir şey gibi arzulamaya başlar. "Şimdi yatağa çık. Dizlerinin üzerine çök."

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve ben dönünce kıcıma şaplak atıyor. Nefesimi tutuyorum ve yatağa doğru ilerliyorum. Pantolonunu çıkarıyor ve bana katılıyor, ben yatağa tırmanmadan önce kolunu belime doluyor.

"Sana nazik davranabilir miyim bilmiyorum, bellezza." Ağzını boynumun yanına yaklaştırır.

"Nazik olmana gerek yok," diye fısıldıyorum, onunla birlikte olmak nasıl bir şey olacak diye merak ederken sesim titriyor.

"İyi, çünkü seni korkutup kaçırmak istemem." Boynumu öper ve omzumdan aşağı doğru bir çizgi çizer, sonra beni yatağa kaldırır.

Beni yatağın ortasına yönlendirir ve ben ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerim, sonra o arkama tırmanır.

Öne bakıyorum ve dolaptaki boy aynasına baktığımızı fark edince nefesim kesiliyor. Ve bizi görebiliyorum. Ben dizlerimin üzerinde,

saçlarım çıplak vücuduma dökülüyor, göğüslerim büyük küreler gibi önümde sallanıyor. O da arkamda, çıplak, güzel ve ölümcül bir anime kötü adamı gibi görünüyor.

Sanki porno filmi çekecekmişiz gibi görünüyoruz.

Utanarak başka yere bakıyorum, ama Bay Dreamy beni vücuduna sıkıca çekip yüzümü tutuyor ve erotik yansımamıza bakmam için beni geri yönlendiriyor.

"Başını çevirme," diye kulağıma fısıldıyor ve serbest elini amıma kaydırıyor, böylece parmaklarının temiz tıraşlı tepeciklerimi okşadığını görebiliyorum. "Bizi izlemeni istiyorum, seni sikerken *beni* izlemeni istiyorum. Böylece bu geceyi sonsuza kadar hatırlayacaksın. Beni duyuyor musun, *bellezza*?"

Tahrik içimi kaplar, kanımı ateşe verir. Parmaklarını içime sokup pompaladıkça tahrikim artar. "Duydum," diye inlerim.

"Aferin kızım. Şimdi eğil ve seni sikmeme izin ver."

Ve işte böylece, sanki bana bir tür büyü yapmış gibi bedenimi kontrolü altına aldı. Tavşan deliğinin o kadar derinliklerine indim ki, kayboldum ve geri dönüş yolunu hatırlamıyorum.

Parmağını içimden çıkarır ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerine geri iter.

O istediği gibi bizi izliyorum ve kalçalarımı nasıl tuttuğuna dikkat ediyorum.

Sonra hissettiğim şey, penisinin başının içime girmesiydi ve nefesim kesildi.

Her seferinde bir santim daha derine giriyor, beni dolduruyor.

Duvarlarım onu almak için geriliyor, ama o kadar büyük ki kendimi ele geçirilmiş hissediyorum. Acıyor, sonra acıymıyor ve içimde iyi hissettiriyor. Çıplak ve ten tene temas halinde olmamız hissi daha da iyi hale getiriyor.

"Çok darsın. Çok iyi hissettiriyorsun."

Çarşafı sıkıca tutuyorum, tatlı bir zevk beni doldururken inliyorum. Bir yıldan fazla süredir seks yapmadığım için dar olduğumu düşünmüyorum bile.

Bay Dreamy yavaş ve düzenli bir şekilde pompalamaya başlar ve dünya onunla birlikte hareket eder.

Yavaş hızlanır, hız sertleşir ve zorlaşır, sonra o beni sikiyor ben tamamen bu hissin içinde kayboluyorum. Tüm vücudum felç olmuş, o bana vururken onun iradesine bağlı kalmış durumdayım.

Bu pozisyonda, her şey daha belirgin, daha yoğun, onun çılgın ritmiyle daha delice hissediliyor.

Bu, onun nazik olmamakla kastettiği şeydi. Kontrolündeki acımasız darbelerinin hızı, etin ete çarpmasının sesleri etrafı m 1 z d a yankılanıyor,

inlemelerimizle karışıyor.

Aynada beni sikişini izliyorum ve yüzündeki zevk ifadesi beni çılgına çeviriyor.

Anında ve o kadar sert boşalıyorum ki yıldızlar görüyorum. Ve yine de, beni daha sert sikiyor. "Seni çığlık attırma zamanı." Sesinde karanlık bir ton var neredeyse başka bir dünyadan geliyor gibi. Sonra darbeler daha vahşi hale geliyor ve sanki benim her parçam ona aitmiş gibi beni sikiyor.

Bundan başka hiçbir şey yok. Tekrar boşalıyorum, sonra aklımı kaybediyorum, zevkin kölesi oluyorum ve çığlık atıyorum. O kadar yüksek sesle çığlık atıyorum ki, ses ruhumun en derin katmanlarından dökülüyor gibi geliyor.

İnlemesi neredeyse vahşi bir kükreme gibi, sonra penisi içimde atıyor ve o da boşalıyor.

Sıcak sperm fişkırması beni doldurur ve aynadaki yansımamızda olduğu gibi tadını çıkarırım.

Onun pompaları yavaşlayana kadar aynada bizi izlerim ve nefesimi tutmaya çalışırım.

O da öyle yapıyor.

Ter vücudumuzu kaplar ve aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissedirim.

İçimden çıktığında, spermi uyluklarımdan aşağı akar.

Yataktan kalkar ve komodinden birkaç mendil alır, sonra beni temizleyerek beni şaşırtır.

Aynada onun bakışlarını tutuyorum, bilincim geri gelirken onu izliyorum.

Pişmanlık ve korku hissetmeyi bekliyorum, ama bu duygular beni sarmıyor. Belki de vücudum, az önce yaşadığım çılgın seksin ateşiyle hala titriyor olduğu içindir.

Yatağa uzanmak üzereyim ki, kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor, bu sefer yüzüm ona dönük.

"Yorgun olduğunu söyleme." Burnunu burnuma yaklaştırıyor, nefesimizi düzenlemeye çalışırken nefeslerimiz karışıyor.

"Yorgun değilim."

"İyi, çünkü seninle işim bitmedi." "Bitmedi mi?"

"Hayır. Meğer daha fazlasını istiyorum, bellezza." Parmağını yanağımda gezdirir.

"Ben de... daha fazlasını istiyorum." Ağzımdan çıkan sözlere inanamıyorum.

Yakışıklı yabancı bana gülümser. "Buraya gel."
Aynı anda birbirimize doğru hareket ediyoruz, bir kez daha öpüşüyoruz ve ben yine kendimi kaybediyorum.

Şafak vakti ilk ışıklar onun güzel uyuyan yüzüne gölgeler düşürdüğünde, kalbim burkulur. Güneş doğduğunda gideceğime kendime söz verdim. Vakit geldi. Ama gitmek istemiyorum. Giysilerimi giyip o kapıdan çıkmak istemiyorum. Onu, yakışıklı yabancıyı terk etmek istemiyorum. Ama gitmem gerektiğini biliyorum. Dün gece sadece bir fanteziydi. Büyü bozuldu ve beni onun bellezza'sı yapan her şey yok oldu. Yine kendim oldum ve New York'a gelmemin tüm nedenleri zihnimde yeniden canlandı. Gitmeliyim ve akıllıca olan şey odama dönüp bir sonraki adımlarımı belirlemek. Hala ortalık sakinken, birkaç saat içinde çipi almak istiyorum. Bu yüzden şimdi gitmem gerekiyor. O çipi almak beni özgürlüğe bir adım daha yaklaştıracak, ya da olabildiğince özgür kılacak. Anton'dan özgür. Anton'dan kurtulmak, beni ve babamı güvende tutar. Şu anda Johnny'yi düşünmüyorum bile. O kendi seçimini yaptı. Bu düşünceyle, Bay Rüya'yı uyandırmamaya dikkat ederek oturuyorum. Ona tekrar bakıyorum ve uykusunda ne kadar huzurlu göründüğünü fark ediyorum. Hakimiyeti hâlâ çok belirgin, ama onda hoşuma giden bir sakinlik var. Dün gece harikaydı ve çılgınca bir şey yaptığında hissedilen gerçekliğin darbesini hissetmedim — örneğin, yeni tanıştığım seksi bir barmenle yatmak gibi. barmenle yatmak gibi çılgınca bir şey yaptığında hissedilen gerçeklik darbesini hissetmedim. *Bu beni bir sürtük yapar mı?* Sanırım çoğu insanın gözünde öyle, ama yine de yapardım. Bu adam beni, ondan başka her şeyi unuttuğum bir fanteziye götürdü. Bütün gece seviştik ve ben sadece uykum gelince uykuya daldım. Ondan önce uykuya daldım, ama ondan önce uyandığım için mutluyum. Ayrılmak daha zor olurdu.

Ama yine de, tek gecelik ilişkilerin kuralları vardır. Bu benim ilk deneyimim, ama ben bile birinci kuralın sabaha kadar kalmamak olduğunu biliyorum.

Ayrıca, tek gecelik ilişkinizin vücudundaki dövmelemin yerlerini unutmamak için yatakta uzanıp ezberlememeniz gerektiğini düşünüyorum.

Ayrıca gelecekle ilgili hiçbir şey hayal etmemelisin. Tek gecelik ilişki denmesinin bir nedeni var ve biz de bunun klasik bir örneğini yaşadık: isim yok, bağlanma yok. Böyle kalması gerekiyor.

Ayrıca, şu adama bir bak. Muhtemelen her hafta sonu tek gecelik bir ilişki yaşıyordur. Ben de bu hafta sonunun kızlarından biri olabilirim. Hala bu gece ve yarın var, yani gelecek haftaya kadar iki farklı kızla uyanabilir.

Ağır bir kalple yataktan kalkıyorum, vücudumun onun sıcaklığına tekrar dalmak için nasıl can attığını görmezden gelerek.

Elbisemi ve iç çamaşırlarımı bulup hızla giydim, sonra ayakkabılarımı giydim ve bir şekilde onun kıyafetlerine takılmış olan çantamı buldum.

Dün gece o kadar çılgındık ki, bir şey bulabildiğime şaşıyorum.

Onun pantolonunu görüyorum ve aklıma onun cüzdanına bakıp adını öğrenmek geliyor. En azından bunu bilmek istiyorum.

Hayır.

Bunu yapmayacağım. Yapmamalıyım, bu fantezinin büyüüne katkıda bulunuyor. Anıyı olduğu gibi, *mükemmel olarak* saklamak daha iyi.

Yine de kim olduğunu merak ediyorum. Onun sıradan bir barmen olmadığı konusunda haklı olduğumu düşünüyorum.

Önemli değil. Bir geceliğine beni canlı hissettirdi. Bu yeterli olmalı.

Kaybolmadan önce, onu asla unutmayacağımı bilerek, Bay Dreamy'ye son bir kez bakmama izin veriyorum.

Onu hatırlamak, ödemem gereken bedel.

Yedinci Bölüm

Micah

Otelin tül perdelerinden süzülen güneş ışığı beni uyandırıyor. Gözlerim açılmadan önce, ipek çarşafların üzerinden elimi uzatıp onun sıcaklığını arıyorum.

Boş.

Yanımdaki boşluk soğuk, sanki o hiç orada olmamış gibi.

Otururum, çarşaf belime kadar iner ve sessiz, tertemiz odayı gözden geçiririm.

Odanın sessizliği ve havadaki soğuk sessizlikten, yatağımda yatan güzel meleğin gittiğini anlıyorum.

Siktir. Uyuyakaldığım için kendimin en büyük düşmanıyım.

Saatime bakıyorum ve öğleni geçtiğini görüyorum. Saatler önce gitmiş olabilir.

Ama ne bekliyordum ki?

Bu tek gecelik bir ilişkiydi. İkimiz de bunu biliyorduk.

Bu benim ilk deneyimim değildi, ama ben onun ilkiydim, ama eminim o da biliyordur.

Sabah sonrası garip bir konuşma yoktu, numara alışverişi yoktu.

biz asla kullanmayacağız, hayır daha iletişim. Ayrılmak bırakmak şeyleri basit, karmaşık olmayan hale getirdi.

Ayrılmak en iyisiydi. Onun benim dünyamdan olmadığı açıktı. Karanlık ve tehlikeyle dolu bir dünya.

Sicilya mafyasının güçlü bir suç ailesinin başına geçmek üzereyim.

Onun gibi bir meleği benim dünyama sürüklemeye hakkım yok, bu yüzden onunla tek gecelik bir ilişki yaşamak yeterli olmalı.

Sadece onun gitmesini istemedim. Evrenin gerçekten çarpık bir mizah anlayışı olmalı.

Burada, bir eş bulmam gerekirken, sahip olamayacağım bu kadınla tanışıyorum.

Yıllardır ilgimi çeken tek kadın oydu ve ben onun adını bile bilmiyorum.

Onun dokunuşunun hayali cildimde kalırken, elimi yüzümden aşağı doğru geçiriyorum. Sadece bu anı bile kanımı kaynatıyor.

Kafamı sallayarak onun görüntüsünü silmeye çalışıyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum, ama olmuyor.

Belki de o, kolayca unutabileceğiniz türden bir kız olmadığı içindir.

Ayaklarım yere degecek şekilde dönüp pencereden şehri seyrediyorum.

Şu anda nerede?

Hâlâ bu otelde mi? Eğer öyleyse...

onu bulabilirim. Tanrım.

Mahvoldum.

Şu anda kadınların peşinden koşmanın sırası değil. Karım meselesi bir yana, bir hackerla uğraşmam gerekiyor. Bu tehlikeli bir iş.

Dün gece eğlendim. Şimdi kendimi toparlamalı ve zihnimi iş moduna geri döndürmeliyim.

İlk yapmam gereken, adamlarımla konuşup çipte bir değişiklik olup olmadığını öğrenmek. Ayrıca Jaxon'la konuşmam, sonra da Brahm'la iletişime geçmem gerekiyor.

Jaxon'la konuşmam gerekiyor çünkü yarın başka bir milyon dolarlık iş anlaşması için sözleşme imzalayacağız. Sonra Brahm'la hackleme ve liderlik konusunda konuşmam gerekiyor.

Reddedeceğini biliyorum, ama yine de sormam gerekiyor.

O iyi bir yardımcısı olur.

Lorenzo da olurdu, ama Brahm ve ben her zaman iyi anlaşmışızdır. Bir imparatorluğu yönetirken ihtiyacınız olan şey budur: sizi anlayan adamlar. Esasen bir ekip olarak çalışırsınız, çünkü size bir şey olursa, onlar liderliği üstlenmek zorunda kalır.

Odaklandığım için kendimle gurur duyuyorum, ta ki yatağın altından küçük bir kartvizit görene kadar.

Onu almak için çömeliyorum ve ona baktığım anda, buraya geldiğimde odada olamayacağını anlıyorum.

Bu odada kaldığımda her zaman tertemizdir, hiçbir şey yerinden oynamaz.

Kartın ortasında Sindirella'nın cam ayakkabısı var ve Denver'da bulunan Ever After Agency'ye ait. Bir temizlik şirketi.

Benim bellezza'mın onu düşürdüğünü fark ettiğimde kendime gülümsüyorum.

burad

a. Tabii ki, Ever after Agency'yi ne kadar iyi tanıdığını bilmiyorum.

Agency'yi ne kadar iyi bildiğini bilmiyorum. Orada çalışıyor olabilir, sahibi olabilir ya da orada çalışan birini tanıyor olabilir.

Muhtemelen bu kartın onun kim olduğu ile hiçbir ilgisi yoktur. İnsanlar bana sürekli kartvizitlerini veriyorlar.

Her ne olursa olsun, onu rahat bırakmam gerektiğini bilsem de, kartı kontrol edeceğimi zaten biliyorum.

Belki de sadece dün geceyi kapatmak istiyorum. Ya da belki de sadece onu tekrar sikmek ve dün geceyi tekrarlamak istiyorum.

O beni o yatakta bırakarak sonuca ulaştı. O da benim burada olduğumu biliyor, ama ben onun nerede olduğunu bilmiyorum.

Bu delilik ve onun hala bana ait olduğunu düşünmekle deliyim. Öyle olmadığını biliyorum, ama benim için öyle.

Yani, adını bilseydim, onu bulmaya çalışmamam imkansızdı. Sadece bunu yapsam ve başka bir şey yapmasam bile.

Kapı çalınır ve dikkatim kötü planlarımdan uzaklaşır.

Dolabı açıp bir çift eşofman altı alıyorum, giyiyorum ve kapıyı açıyorum.

Koridorda duran Brahm'ı görünce moralem düzelir. Başı yana eğik, kolları göğsünde kavuşturulmuş, her zamanki havalı tavırlarını sergiliyor.

Bana benzediği için, bizi tanımayan insanlar hep bizi kardeş sanır. Onları düzeltmeyecek kadar yakınız.

"Bu sosyal bir ziyaret mi, iş ziyareti mi?" Ona gülümserim ve içeri girebilmesi için kenara çekilirim.

"İkisi de, ve sen sormadan söyleyeyim, hacker konusunda henüz bir gelişme yok. Adamlar hala kasayı izliyorlar." İçeri girerken gözlerini benden ayırmıyor.

"Umarım bu hafta sonu bu işi halledebiliriz." "Ben de."

"Dün gece ayrıldığını sanıyordum." Sırıtarak onu kanepeye doğru yönlendiriyorum. Oturuyoruz ve o ceketini çıkarıyor.

"Seninle sohbet etmek istedim, ama barmenlik yapmakla meşgul görünüyordun."

Bu yorumdan ve yüzündeki rahat gülümsemeden, beni gizemli kadınla gördüğünü anlıyorum. "O çok güzeldi. Kendimi tutamadım."

Bana başını sallayıp gülümsüyor. "Hâlâ burada mı?" "Maalesef hayır." Bunu içtenlikle söylüyorum.

Brahm şaşırılmış görünüyor. "Vay canına. Eğer üzüldünse, o kadın gerçekten özel biri olmalı."

"Öyleydi. Muhtemelen özgürlüğümün son haftası için mükemmel biriydi."

"Tanrım. Bu, babanın yine evlilik konusunda sana sızlandığını mı demek?"

"Hadi bir içki içelim." Kalkıp bir şişe viski alıyorum. Genelde sabahın bu saatlerinde içki içmeyi sevmem, ama gerginliğimi atmak için bir şeye ihtiyacım var.

İki bardak alıp ikimize de içki dolduruyorum ve ona bardağını uzatıyorum. Brahm, sanki ferahlatıcı bir suymuş gibi uzun bir yudum alıyor ve bardağı masaya geri koyuyor.

Ben de bir yudum alıyorum ve boğazımın arkasında hissettiğim yanmayı keyifle izliyorum. "Ee, neler oluyor?" diye merakla bana bakıyor.

"Evlenmek istediğim bir kadın bulmak için bir haftam var. Bulamazsam, babam beni Eloise ile evlenmeye zorlayacak."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ciddi misin?" "Tabii ki."

"Bu çok saçma. Sana bunu yapmasına izin veremezsin." Daha dik oturur ve bana sert bir bakış atar.

"İzin vermek mi?" Kaşlarımı kaldırıp başımı sallarım. "Brahm, cidden mi? Kimsenin bana bir şey yapmasına *izin vermediğimi* biliyorsun. Güç kartını oynuyor. Eğer ona karşı gelirim, kontrolü babana, Antonio'ya ve Gio'ya vereceğini söylüyor. Yani mafyanın başına geçeceğim, ama hepsi bu kadar."

"Bu çok saçma bir tehdit."

"Bana mı söylüyorsun? Sanırım onun neden böyle davrandığını anlayabiliyorum, çünkü ben de bir eş bulmak için zamanım vardı. Sadece bunu kullanmadım."

"Bu Eloise yüzünden mi?"

Omuzlarımı tembelce silkiyorum ve dudaklarımın içini ısıyorum. "Artık daha dikkatliyim. Etrafta dolaşıp beni utandıran bir kadınla birlikte olmak istemediğim için suçlanabileceğimi sanmıyorum. Bunu yapsaydım yeterince kötü olurdu." Babam ve amcam Antonio hariç, çevremizdeki erkeklerin çoğu nefes aldıkları kadar sık sık aldatıyorlar.

Ben aldatmıyorum. Buna ihtiyacım yok. Aldatmaktansa, hayal kırıklığına uğratacağım veya inciteceğim bir kadına bağlanmamayı tercih ederim. Belki de benim sorunum budur ve bu yüzden bir eş bulmak bu kadar uzun sürdü. Benim yaşadığım standartları

ve bu şekilde güvenebileceğim birini bulamadım.

"Ne yapacaksın? Adları var mı?" "Henüz yok. Pazartesi günü düşünmeye karar verdim." "Senin yerinde olsam çok kızardım."

Brahm'ı kimse böyle bir tuzağa düşürmez diye düşünüyorum, çünkü kendisi için istediği hiçbir şey yok. Ben ise imparatorluğu istiyorum.

Onu neredeyse kısıkanıyorum. Hiçbir şey istemeyen bir adam neredeyse yenilmez. Buna psikopat olduğunu da ekleyin, ortaya neredeyse hiç korkusu olmayan bir adam çıkar.

"Kızgınınım kuzen. Ama bunu kendi lehime çevirmenin bir yolunu bulacağım. Bir şekilde, bir yolunu. Babana ve amcalarımıza saygısızlık etmek istemem ama liderliği onlara bırakmayacağım."

Brahm avuçlarını çevirir. "Alınmadım. Beni iyi tanırsın."

"Evet, seni tanıyorum. Bu da beni, soracağımı bildiğin soruya getiriyor." Ona anlamlı bir şekilde bakarak, bu günü konuştuğumuz gençlik yıllarımızı hatırlıyorum.

Brahm en büyük kuzenim. Benden iki yaş büyük. Babam Delarosa kardeşlerin en büyüğü olduğu için liderliği her zaman ben üstlenecektim.

Brahm'ın da benim gibi bir lider olduğunu hep hissetmiştim. Ama hayat onu değiştirdi.

"Hayır." Sesinde pişmanlık var, muhtemelen ölümden döndüğünden beri onda gördüğüm en yumuşak duygu.

"Cevabım hayır, bu yüzden benden yardımcın olmamı isteme."

Yumuşak deri koltuğa yaslanıp Brahm'ın yüzünde tereddüt belirtisi var mı diye inceliyorum.

Kuzenim her zaman eski Yunanca'dan daha zor okunur biriydi, ama son zamanlarda, lanet olası bir şifreye dönüştü. "Neden? Bu mükemmel olurdu."

O öne doğru eğildi, Manhattan silüeti arkasında güneş ışığında parılıyordu. "Mükemmel değil, Micah. Bu iş için yanlış kişiyim çünkü bu işin bir parçası olmak istemiyorum. Eskisi gibi değil. Odak noktam başka şeyler. Sana yüzde yüzünü verebilecek birine ihtiyacın var."

Kristal bardak avucumda soğuk geliyor ve onu masaya koyuyorum. "Odak noktanın nerede olduğunu anlıyorum, ama bu seni daha az uygun hale getirmez."

"Mümkün olduğunca çabuk Boston'a döneceğim."

"Boston mu?" Dişlerimi sıkıyorum.

"Her şey orada başladı ve orada bitmesi gerekiyor."

Boston, her şeyin olduğu yerd — annesini, kız kardeşini ve anneannesini öldüren saldırı. Onu da öldürmüş olmalıydı.

Babası İtalya'dayken onlar iş için Boston'daydılar. Maskeli adamlar uyurken onlara pusu kurdular. Onları işkence edip katlettikten sonra malikanelerini ateşe verdiler. Kimse sorumlu tutulmadı ve takip edilecek hiçbir iz kalmadı.

Bu olay bir yıldan biraz fazla bir süre önce meydana geldi, ancak Brahm ancak son altı aydır bizimle birlikte. Ağır yaralanmıştı ve iyileşirken ve ailesini kimin öldürdüğünü bulmaya çalışırken saklanıyordu.

Delarosa ailesi her zaman Creed'in bir parçası olmuştur, ancak onun tarafı, kimsenin uğraşmak istemediği gizli bir topluluk olan Enclave ile bağlantılıdır.

Brahm'ın babası Mario, onlara katılan tek Delarosa'dır ve bu durum böyle kalacaktır.

Bu yüzden babam Mario'ya şirketi vermeyi tehdit etmekte bir sakınca görmüyor, ama ailenin liderliğini asla ona vermez.

Enclave'in Sicilya ve Avrupa'daki varlıklarımızla olan bağlarımızı ele geçirmesini istemiyor. Daha da önemlisi, onların kontrolü altına girmemizi istemiyor.

Nedenini bilmiyorum, ama Brahm'ın ailesine yapılan saldırıyla bir ilgileri olduğunu düşünüyorum. Bana bunu hiç söylemedi, ama eminim o da buna inanıyordur.

"Durumu araştırıyorum," diye açıklıyor Brahm, elini dizine koyarak. "Net bir ipucu bulduğumda gideceğim ve bu sefer geri dönmeyeceğim."

Lanet olası bir intihar görevi. "Yani, kendini öldürmek için ölümden geri döndün."

"Tabii ki niyetim bu değil, ama öyle olabileceğini kabul ediyorum. Ailemi kimin öldürdüğünü bulacağım ve yaptıklarının cezasını çekecekler."

"Sana yardım edeyim."

"Zamanı geldiğinde bunu konuşuruz. Şu anda sana planlarımı anlatıyorum ki başka düzenlemeler yapabilesin. Lorenzo iyi bir yardımcısı olur. Antonio da öyle." Babasını veya Gio'yu önermediğini fark etmemek imkansız.

"Onlar sen değiller. Lütfen bir düşün. En azından bunu yapabilir misin?"

O iç çeker ve gözleri bir anlığına ayaklarımızın altındaki halıya düşer. Bana tekrar baktığında, aradığım fırsatı gördüğümü sanırım. "Bunu düşüneceğim. Ama şu anda yapabileceğim tek şey bu."

"Kabul ediyorum." Ona kısa bir baş sallama ile cevap veriyorum. "Hayır denmesinden iyidir." "Sanırım. Diğer haberlere geçelim, hackleme olayı hakkında ne düşünüyorsun? Babanla bu konuyu konuştun mu?"

"Konuştum. Tabii ki mutlu değil. Özellikle de kendi adamlarımızdan biri bize zarar veriyorsa."

"Bizimkilerden biri olmalı. Hackerin izi çok düzgün, sanki tam olarak ne arayacağını söylemişler gibi. Şu anda kimseyi dışlamıyorum."

"Babanı bile mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Hoşnutsuzlukla dudaklarını sıkıştırır. "Onu bile."

Brahm ile babası arasında ne olup bittiğini bilmiyorum, ama iyi bir şey olmadığı kesin. İlişkileri Boston'daki saldırıdan çok önce bozulmuştu.

"Dün gece toplantıda olan herkes, sen, baban ve ben hariç, planları ele geçirdikleri takdirde onlara bir servet kazandırabilecekleri için tek bir motivasyona sahip."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Peki senin olmadığından nasıl emin olabilirim? Sen servet istemiyor musun?"

"Yeterince var. Para beni mutlu etmiyor." "Brahm Delarosa, sen çok gizemli bir adamsın."

"Sen de öyle, Micah. Sadece bunu daha iyi saklıyorsun." Sırıtarak başını sallar. Haklı olduğu için tartışmam. "Hacker meselesiyle ilgilenmeye devam edeceğim. Bu, babamın beni meşgul edeceğini düşündüğü sıkıcı işlerden başka bir şey yapmamı sağlıyor."

Şirketin güvenliğini ve finansını onlar sağlıyor, bu yüzden anlıyorum. Brahm gibi açık havada olmayı ve ellerini kirletmeyi seven biri için bu sıkıcı olabilir.

"Teşekkürler."

Odanın köşesindeki telefonum güvenlik uyarısı ile titrer. Telefonun pantolonumun cebinde olduğunu hatırlarım. Brahm da aynı anda bir uyarı alır.

O telefonunu almadan önce ikimiz de birbirimize bakarız.

"Çip çalındı," diyor, ana ekrana bakarken kaşlarını çatarak.

Yatağa koşarak telefonumu da alıyorum. Uyarı, güvenlik şefi Vincent'tan geliyor ve bir video bağlantısı göndermiş.

"Görüntüleri izleyelim." Duvardaki düz ekranı açıyorum ve Brahm ile ikimizin izleyebilmesi için bağlantıyı AirDrop ile gönderiyorum.

Tek bir tıklama ile görüntü monitörümü doldurur ve köşede güvenlik zaman damgası belirir. 12:15. Bu on beş dakika önceydi.

Görüntüler, süitte bulunan dahili sistemden geliyor. Hackerin ana sistemleri kapatacağını tahmin etmiştik.

Siyah kapüşonlu sweatshirt giymiş narin bir figürün süite girmesini izlerken ağızım açık kalır. İki saniye içinde bunun bir erkek olmadığını anlarım. Bu bir kadın ve yüzünü göremiyorum ama ellerinin titremesinden gergin olduğunu anlayabiliyorum.

Dikkatli hareket ediyor. Açıkça bir amatör.

Arkasını dönüp kameraya baktığında, midem bir anda yere çakılır.

Şaşkınlık ve inanamama içinde yüzüne bakıyorum.

O dolgun dudaklar. O şehvetli yeşil gözler. Yanağına dokunan o narin parmaklar.

Bellezza?

Olamaz. Bu olamaz.

Ama öyle.

Ne oluyor lan?

"Micah, bu senin..."

Brahm, ona sert bir bakış attığımda konuşmayı keser. Gözlerimi tekrar görüntüye çevirir ve onun kasama doğru ilerlemesini izlerim.

O, duvardaki panele şifreyi girerken ve kasa açılırken, göz kırpmadan ona yaklaşıyorum.

Yaralarımı haritalayan o narin parmaklar çipi alır, sonra da onu cebine atar ve gergin bir şekilde etrafına bakınır, geldiği yoldan hayalet gibi geri döner.

Bir saniye sonra kapıdan çıkıp gidiyor.

Sanki onu hala grenli görüntülerde görebiliyormuşum gibi ekranda duraklıyorum ve tüm bunların ne anlama gelebileceğini düşünüyorum.

Brahm yanıma gelir ve ona bakarım.

"Bunun tesadüf olması imkansız." Başını sallar.

"Öyle. O benim kim olduğumu bilmiyordu." Hiçbir fikri yoktu ve ona yaklaşan bendim.

"Biri onu körü körüne göndermiş olmalı."

"Bu onun suçluluğunu azaltmaz." "Azaltmaz."

"Onunla ne yapacaksın?"

Boş ekrana bakıyorum ve artık meleği aramak için bir nedenim olduğunu fark ediyorum. Bu, onun beni düşmanı haline getirmiş olmasına rağmen, beni olması gerekenden daha fazla heyecanlandırıyor. "Onu bana bırak. Onunla şahsen ilgileneceğim."

Sekizinci Bölüm

Scarlett

Yağmurda eski şeker fabrikasına doğru yürüyorum, ıslanmamak için ceketimi göğsüme sıkıca sarıyorum.

Botlarım ayaklarımın altındaki çakıllara basarak ses çıkarıyor ve varlığımı belli ediyor.

Burada adamlarla buluşup çipi teslim etmem gerekiyor. Denver'a geri dönmüş olmam gerçek dışı geliyor. Sanki hiç ayrılmamışım gibi. Çipi çaldığım anda bir uçakla geri döndüm ve dün gece on birden önce evdeydim.

Şimdi buradayım.

Bu eski fabrika, Longmont'ta diğerleri kadar ilgi çekici bir yer.

Her yerden gelen insanlar, bu yüzyıllık yapıya hayran kalıyor çünkü bir korku filmi için mükemmel görünüyor.

Normalde böyle bir yere asla gelmezdim. Bu konuda maceracı biri değilim ve tehlikeli hissettiren her şeyden uzak durmayı tercih ederim. Ona doğru koştum.

Ama bu harap fabrikaya gelmek beni hedefime daha da yaklaştırıyor.

Sadece bu kabusun bitmesini istiyorum. Şu anda, bütün gün lokantanın yerlerini fırçalamayı ya da tehlikeli koşullarda araba sürmeyi bile bu duruma tercih ederim.

Bu felaketten hatırlamak istediğim tek şey, Bay Dreamy ile geçirdiğim fantastik gece.

Tabii ki, şimdiye kadar tanıştığım en mükemmel erkek, kafamda bedavaya yaşıyor.

Dokunuşu hala derimde bir iz gibi yanıyor ve beni nasıl aldığının canlı hatıraları zihnimi yakıyor.

Vücudumdaki güçlü ellerinin hayali, benimkine bastırıldığı açgözlü ağzı ve içime gömülen penisi ateşli bir rüya gibi geliyor.

Omurgamdan bir titreme geçiyor ve bunun, ceketimden sızan soğuk Denver yağmuruyla hiçbir ilgisi yok. Bu titreme, hain bedenimin unutmayı reddettiği dokunuşunun sıcaklığıyla dolu.

Ve hala onu o yatakta bırakmak zorunda kalmamayı dileyerek bencil davranıyorum.

bırak

mak Ve ne için?

zorun Hırsız olmak için.

da Tanrım. Hayatımda hiç bir şey çalmadım. O zaman bile

kalma

mayı On yaşındayken babamın Johnny ve beni

dilem

ekle

bencil

davra

nıyor

um.

Kolay

Bir adam önümüzde cüzdanını düşürdü. İçinde yüzlerce dolarlık banknotlar vardı. Cüzdanın içi o kadar doluydu ki kapanmıyordu.

Onu gördüm, aldım ve adama geri verdim.

Cüzdanı geri aldığı için çok mutlu oldu, bana yirmi dolar verdi ve pamuk şeker ısmarladı. Johnny bir ay boyunca benimle dalga geçti, bana Rahibe Teresa dedi. Cüzdanı almam gerektiğini düşünüyordu. Babam ise benimle gurur duyuyordu.

Bu, doğru olanı yapmayı seçtiğim birçok olaydan sadece biriydi. Şimdi o çipi çalarak ruhumu lekelediğimi hissediyorum ve bunu yaparak hangi cehennem kapısını açtığımı ancak Tanrı bilir.

Öncelikle, bu gerçekten çok kolaydı. O kasaya sanki benimmiş gibi girip çıktım.

Hayal ettiğim gibi hiçbir şey olmadı. Güvenlik kameraları kapalıydı ve anahtar kartı çalışıyordu, bu yüzden kasaların bulunduğu odaya rahatça girdim ve otelden ayrıldım. Hayal ettiğim gibi çılgın araba kovalamacaları ya da makineli tüfeklerle beni kovalayan gangsterler yoktu. Harrison Ford'un *The Fugitive* filminde yaptığı gibi kaçıp saklanmak zorunda da kalmadım.

Eve sağ salım vardım ve babam da iyiydi. Her zamanki gibi konuştuk ve tek gecelik ilişkimizi bile gizleyebildim. Tabii bu, babana anlatabileceğin türden bir şey değil.

Şimdi son bir şey yapıp parayı almam gerekiyor.

Pas rengi fabrikaya yaklaşırken çok yavaş nefes alıyorum. Endüstriyel çorak araziden metal bir dev gibi yükseliyor gibi görünüyor. Her adımda kalbim daha hızlı atıyor.

Cebimdeki çipi milyonuncu kez dokunarak, hala orada olduğunu kendime telkin ediyorum.

Onu hissediyorum. Talimatlara uyarak onu bir zarfa koydum ve içinde ne olduğunu görmeye çalışmadım.

Büyük metal kapıları gördüğüm anda, bir gardiyan hayalet gibi gölgelerin içinden belirir, duruşunda askeri görünümü açıkça bellidir. Ve silahı.

Gözleri, tüylerimi diken diken eden bir tür hor görmeyle üzerimde dolaşıyor.

Kahretsin, işte bu. Şimdiye kadar bu insanlarla sadece mesajlaşarak iletişim kurmuştum. O, gördüğüm ilk kişi.

Muhafız yaklaşık 1,88 metre boyunda, kalın boyunlu, soluk, neredeyse renksiz gözlü ve yıpranmış görünümlü bir yüzü var. Taktik ceketinin kolu, solmuş ama hala görülebilen bir Navy SEAL dövmesini gösterecek kadar kıvrılmış.

Yüzünü kaplayan gölgeler nedeniyle yaşını tahmin etmek zor, otuz beş ile elli arasında olabilir.

"Şifre?" Sesi, botlarının altında çıtırdayan çakıl kadar sert.

Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak geçiyorum ve sinirlerimden ruhumun parçalanmamasını umuyorum. "Nightshade."

Homurdanarak başını kapıya doğru çevirir. Kapıyı açarken menteşeler gıcırda, ses boş arsada bir uyarı gibi yankılanır.

Onu fabrikaya kadar takip ediyorum, pas, küf ve başka bir şeyin kokusu geliyor — metalik bir koku, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Ayak seslerimiz beton duvarlarda yankılanıyor, ritmi hızla atan kalbimin atışlarına uyuyor.

Beş adam, eskiden yükleme alanı olan bir yerde bekliyor, yüzleri çevrelerindeki floresan ışıkların altında taştan oyulmuş gibi.

Kurt sürüsü gibi gevşek bir yarım daire şeklinde dizilmişler. Bu tanım çok uygun çünkü kendimi bir yuvaya adım atmış küçük bir tavşan gibi hissediyorum.

"Sende mi?" en uzun boylu olanı, Doğu Avrupa'nın sert aksanıyla bağırıyor.

"Evet. Burada." Parmaklarım titriyor, cebime uzanıp çipi içeren zarfı çıkarıyorum.

Ona uzattım, o da aldı, ama çoğu erkeğin beni ilk gördüklerinde yaptığı gibi bana bakışını kaçırmadım. Yüzümü, sonra göğüslerimi tararlar ve sanki bir fahişe olup olmadığımı belirlemeye çalışır gibi beni analiz etmeye çalışırlar.

"Çok iyi." Dudaklarına tam ulaşmayan bir gülümseme deniyor. Bu, onun yüzünde nadiren gülümseme gördüğümü düşündürüyor.

"Ödemem hakkında..."

"Önce kontrol edeceğiz." Yüzü sertleşir.

Yanındaki adam ona kart makinesine benzeyen bir cihaz uzatır. Adam cihazı açar, cihaz çalışmaya başlar ve yüzüne soluk mavi bir ışık yayar.

O ekranı tararken, sinirlerim içimi kemiriyor ve aramızdaki sessizliğin uzadığı her saniye deliye dönecekmişim gibi hissediyorum.

Kaşları birleşir ve yüzünde ancak vahşi olarak tanımlanabilecek bir ifade belirir.

"Boş." Sesi hırıltıya dönüşür, ama bu haber midemi sanki biri içine asit dökmüş gibi yakar. "Hepsi boş."

Tanrım. Lütfen, hayır. Bu olamaz.

"Boş olamaz. Bana söylenen her şeyi yaptım." Sesimin titremesinden ve tonumdaki çaresizlikten nefret ediyorum.

"Ne yaptın ona?"

"Hiçbir şey. Tam olarak söylediğin yerden aldım."

Beni içeri alan güvenlik görevlisi silahını bana doğrulturken, diğerlerinden biri uzun boylu adamdan cihazı alıyor.

"Estes, bu çip bozuk. Hiç kullanılmamış. Sanırım bize oyun oynadılar," diyor cihazı elinde tutan adam, ekranı inceleyerek.

Uzun boylu adam, Estes, ona bakar ve kaşlarını daha da çatarak, "Bizi tuzağa düşürdüler. Micah Delarosa geleceğimizi biliyor olmalı," der.

"Siktir. Ne yapmalıyız? Patron hiç hoşnut olmayacak." "Buradan gidelim. Bütün operasyon tehlikeye girdi."

Sanki ben yokmuşum gibi hareket ederek kapının yanında park edilmiş minibüse doğru yönelirler. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, bekleyin." Onların peşinden koşarak ellerimi kaldırırım. "Para ne olacak?"

paraya ne olacak? İşi bitirdim."

"Üzgünüm tatlım. Bana kalırsa, sen hiçbir şey yapmadın." Estes bana bakmadan önümde yürüyor.

"Ama New York'a gidip senin için çaldım. Lütfen." Kolunu tutuyorum. "Yarına kadar o paraya ihtiyacım var. Bana ödemen gerek."

Sanki bir parazitmişim gibi ellerimi kendinden uzaklaştırır, sonra dönüp silahını kaldırır ve bana doğrultur.

Donup kalırım, korku birden boğazımı katran gibi tıkar.

"Bak bayan, alacağın ödeme bu. Hayatını kurtardın. Her şeyi mahvettin. Bu da senin benim halletmem gereken bir sorun olduğun anlamına geliyor. Şimdi, beynini yere saçmadan önce defol git buradan."

"Tamam, tamam. Gideceğim," diye kekeliyorum, onun tehditleriyle hayatımın bedenimden çıktığını hissederek.

"Git! Ve bizim hakkımızda tek kelime bile edersen, ölürsün. Senin yaşlı adamın ve o işe yaramaz kardeşin de öyle."

Bu olamaz. Oda ve beynim, boğazıma safra yükselirken, o çılgın lunapark trenleri gibi dönüyor.

"Çık dışarı!" diye daha yüksek sesle bağırıyor. Geriye doğru sendeleyerek, başarısız olduğum gerçeğiyle yüzleşiyorum. Ve boku yedim.

Bacaklarım otomatik olarak hareket ediyor, beni geriye doğru kapıya doğru taşıyor. Gözlerimi adamdan ve silahtan ayırmıyorum, fikrini değiştirip beni sırtımdan ya da kafamdan vurmaya karar vermez umuduyla.

Kapıya ulaşana kadar koşmaya başlamıyorum ve yağmurun içine fırlıyorum. Yağmur damlaları iğne gibi vuruyor, her damla başarısızlığıma daha fazla ağırlık katıyor.

Başarısız oldum.

Tanrım, başarısız oldum. Nasıl bu kadar çok şey yaşayıp, sonunda hiçbir şey elde edemedim?

Nasıl?

Elimden geldiğince hızlı koşarak arabama geri döndüm, içine atladım ve uzaklaştım.

Eve dönüş yolunu hatırlamıyorum, sadece kulaklarımda kanın uğultusu ve kalbimde endişenin fırtınası var.

Parçalanacakmışım gibi hissederek, oturma odasına sendeleyerek giriyorum. Babam da aynı anda içeri giriyor, yüzünde korku ve tedirginliğin hastalıklı bir karışımı var.

"Scarlett?" Sesi çok nazik. Çok endişeli. Bana bakarak başarısız olduğumu anladığına eminim. "Kızım, ne oldu?"

Kafamı sallayıp cevap vermeye çalışıyorum, ama boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. "Scarlett. Ne olduğunu anlat bana."

"Boştu," diyorum boğuk bir sesle, kalbim yerinden çıkacakmış gibi göğsümü tutarak. "Lanet olası çip boştu, bu yüzden ödeme yapmadılar."

Babamın yüzü tüm rengini kaybetti ve sanki biri vücudundaki tüm yaşamı emmiş gibi görünüyordu.

Yine de, defalarca gördüğüm o babacan gücü toplamış gibi görünüyor. "Elinden gelenin en iyisini yaptın, tatlım. Benim isteyebileceğimden fazlasını yaptın."

"Baba. Para..." Kontrol edemediğim gözyaşları yanaklarımdan akıyor. "Anton'un adamları yarın geliyor ve..."

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Düşüncelerimi toparlayamıyorum. Duvarlar üzerime çöküyor ve tek görebildiğim, Anton'un adamları yarın ödeyemeyeceğimiz borcu tahsil etmeye geldiklerinde yaşanacak felaket.

Babam beni hala beş yaşındaymışım gibi kollarına alıyor, sakat bacağı titriyor. Hayatım boyunca kullandığı aynı marka kolonyasının kokusu, gömleğine ağlarken burnumu dolduruyor.

"Şşş, kızım. Anton'un adamları geldiğinde ben hallederim. Şu anda sakinleşip eşyalarını alıp buradan olabildiğince uzağa gitmeni istiyorum. Biraz param var..."

"Hayır." Ondan uzaklaşıp ona öfkeyle bakıyorum. "Beni göndermek mi istiyorsun?"

"Scarlett, bu iş çoktan çığıırından çıktı. Senin bu işe karışmanı hiç istemedim.

Zaten çok fazla şey yaptın. Çocuklarını korumak bir babanın görevidir. Ben ise seni tehlikeye attım."

"Baba. Bırak kalayım. Anton... beni geri istiyor. Burada kalmak durumu yumuşatabilir. Onunla konuşabilirim."

"Scarlett..." Sesim adımı söylerken kırılır.

"Lütfen, baba. Ne dersen de, umurumda değil. Seni o adamlarla baş başa bırakmayacağım. Ben Johnny değilim."

"Biliyorum, kızım. Sen bundan daha iyisin. Bundan daha iyisini hak ediyorsun. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Lütfen bunu *bir daha* söyleme. Şimdi beni dinle. Ben kalacağım. Ben burada olursam bir şansımız olduğunu biliyorsun. Onunla konuşacağım ve bir çözüm bulmaya çalışabiliriz."

Babam ellerini omuzlarıma koyar, sonra beni sıcak kucaklamasına çeker.

Günün geri kalanında ve gece boyunca oturma odasında kalıyoruz. Sanki ayrılmaktan korkuyormuşuz gibi.

Dışarıdaki fırtına, içimdeki fırtınaya benziyor. Ertesi güne kadar yağmur yağdı ve saatin her saniyesini saydık.

Öğlen vakti gelir ve kapının çalınması ölüm çanları gibi ses çıkarır. Babam kapıyı açtığı anda, Anton'un on adamı içeri girer, takım elbiseleri tertemizdir, gözleri ölümler kadar soğuktur.

Oturma odasının kapısında duruyorum, havada asılı kalan gerginlik yüzünden vücudum ağırlaşıyor.

Babam omuzlarını dikleştirir ve onun ne kadar cesur olmaya çalıştığını görünce kalbim parçalanır. Geçen gece burada olan adam, korkunç yüzünde geniş bir gülümsemeyle ona doğru yürür.

"Parayı aldığınıza inanıyorum, Bay James," diyor neredeyse şarkı söyler gibi bir sesle.

"Üzgünüm, ama başaramadım. Ödeyecek param yok ama..."

Babam cümlesini bitiremeden sert bir yumruk çenesine çarpar ve onu geriye doğru sendeletir, sakat bacağı altında bükülür ve kabuslarımda beni rahatsız edecek bir çatırtı çıkar.

"Baba!" diye bağırarak öne atıldım, ama sert eller beni yakaladı ve yere çarptı.

İki adam beni yerde tutarken, zorla olduğum yerde kalmaya zorlandığım için halı yanağımı yakıyor.

Gözyaşları içinde, adamların babamın etrafını sararak sırayla ona tekme attıklarını izlerim.

Her tekme, ruhumu parçalayan bir acı çığlığıyla karşılanır. Onlar babamı öldürecekler.

Babamı öldürecekler ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Durmaları için bağıríyorum, ama yalvarışlarım kayboluyor ve babamın acı çığlıklarıyla karışıyor.

Aniden, kapı duvarları sarsan bir gürültüyle içe doğru patlar.

Daha fazla adam içeri dalar ve silah sesleri gök gürültüsü gibi havayı yırtarak küçük odada kulakları sağır eder.

İlk başta ne olduğunu anlamadım. Onların Anton'un adamları olduğunu sandım, ama babamı tekmeleyen adamlara ateş etmeye başladıklarında, başka bir şeylerin döndüğünü anladım.

Kan, solmuş duvar kağıdımıza, aile fotoğraflarımıza ve üzerime sıçrar.

Sonra, kaosun ortasında tanıdık bir figür içeri girer ve kalbim durur.

Bay Dreamy içeri girer, parlak siyah saçları ögle güneşinde ışıldar. Işıltısı, tamamen siyah giysileriyle tezat oluşturur.

Birkaç kez gözlerimi kırıştıtararak rüya mı görüyorum yoksa hayal mi kuruyorum diye merak ettim. Ama bakışları bana yöneldiğinde ve gözlerindeki karanlığı gördüğümde, rüya görmediğimi anladım. Bana büyük bir arzu ile bakan o ela gözler, şimdi bana duygusuz ve donuk bir şekilde bakıyordu.

Burada ne arıyor?

Ne oluyor böyle?

Etrafımızda yaşanan savaş alanında, ölümün vücut bulmuş hali gibi bir avcı gibi hareket ediyor. Sonra silahını çekip bana doğru yürüyor. Nefes almaya fırsat bulamadan, solumdaki adamın kafasına bir kurşun sıkıyor, sonra bakmadan babamın yanındaki adama ateş ediyor.

Beni sıkıca tutan adamın elleri acı verici bir şekilde sıkışıyor. "Sen de kimsin lan..."

Bay Dreamy iki adımda yanımıza gelir. Adamı yakalar ve havaya kaldırır, sonra cebinden çıkardığı bıçağı göğsüne saplar.

Bu grotesk manzara beni duvara sıkıştırır, sanki yeterince sıkarsam vücudumu ortadan kaldırabilmişim gibi dizlerimi göğsüme çekerim.

"Üzgünüm dostum," diyor Bay Dreamy, sesi çelik üzerine kadife gibi. "Bundan sonrasını ben devralıyorum."

Ölmek üzere olan adamın boğazından kan fışkırır. "Sen... sen kimsin?"

Bay Dreamy'nin gözleri benimkilerle kilitlenir ve şimdi öfkeyle karışık bir açlık ve midemi bulandıran başka bir şey görürüm.

Dudakları şiddet vaat eden bir gülümsemeye kıvrılır. "Ben Micah Delarosa."

Bu isim bana fiziksel bir darbe gibi çarptı, nefesimi kesti. Aman Tanrım.

Ne oluyor...

Kendimi nasıl bir cehenneme sokmuşum?

O, tek gecelik ilişkim, Micah Delarosa.

Çaldığım adam. Ve bana attığı bakış, her şeyi bildiğini söylüyor.

Vücudumda titreme başlıyor.

Omzunun üzerinden adamlarına bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "Onları kamyonete bindirin. İkisini de."

Onlar... Kahretsin, babam ve benden bahsediyor.

O, Micah, yanıma çömelıyor ve parmağını yanağıma koyup çene hattımı izlediğinde irkiliyorum, ardında ateş bırakıyor. "Konuşacak çok şeyimiz var, küçük hırsız."

Hırsız.

Haksız değil.

"Ben... senin kim olduğunu bilmiyordum." Sesim kesik kesik, kopuk ve zar zor duyulur bir şekilde çıkıyor.

Micah yaklaşır, nefesi kulağımda sıcak bir şekilde hissedilir. "Öyle mi?"

Sesi tam da hatırladığım gibiydi — yaşlı viski gibi pürüzsüz ve koyu. Dün gece olduğu gibi, şimdi bile, burada bile içimi aynı şekilde etkiliyor.

"Ben... bilmiyordum..." New York'ta karşılaşmamızın nasıl görüneceğini bildiğim için başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Üzgünüm tatlım, benden bir şey çaldın." Yanağıma daha sert bastırıyor. "Ve sadece çipi kastetmiyorum."

Bana dönerek yüz yüze geliriz ve birbirimize bakarız. Ben yeni keşfettiğim korkuyla titrerken, o şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen karanlık bir hakimiyetle bana bakar. Yine de, sözleri tehditkar bir şarkı gibi içime işler.

Arka planda, babam baygın halde dışarı taşınırken, bir şeytanı başka bir şeytanla değiştirdiğimizi net bir şekilde anlıyorum.

Anton'u Micah ile.

Micah'ın daha kötü olduğunu hissediyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Micah

Scarlett James.

Ailemin güvenli evinin bodrum katına inen ahşap merdivenleri inerken, gizemli kadının adı zihnimin duvarlarında acımasız bir yankı gibi yankılanıyor.

Bu yer, onu bulmak için yaptığım ani ziyaretim için çok işime yaradı. Dışarıdan bakıldığında, Cherry Creek'teki diğer malikane tarzı evlerle mükemmel bir uyum içinde. İçeride, üst kat normal insanların burada yaşadığı izlenimini sürdürüyor, ama benim gittiğim alt kat, sorgulama ve diğer tatsız işler için kullandığımız ayrı odaları olan bir sığınakla hiçbir farkı yok.

Scarlett ve babasını sorgulamak için buraya getirdim.

Scarlett'in kim olduğunu saatlerce merak ettikten sonra onun adını öğrenmek garip geliyor.

Ever After Agency'nin kartviziti ve yüz tanıma sistemim sayesinde onu bulabildim. Denver'a giden uçağıma bindiğimde onun adı, adresi ve iş bilgileri elimdeydi.

Hacker ile olan bağlantısı hakkında henüz tam bilgiye sahip değilim, ama cevapları bulacağım.

Şu ana kadar yaptığım araştırmada, New York'taki tuzağın Scarlett'in babası ve kardeşi Johnny tarafından kurulduğunu öğrendim. Şu anda bildiğim tek şey bu.

Plan buraya gelip doğru anı beklemektir. Bu, iki saat önce, evi saldırıya uğradığında gerçekleşti.

Şimdi buradayız.

Brahm, Scarlett'i sorgu odasına götürürken, ben de babasını revirde yerleştirdim, böylece görevli sağlık görevlisi onu tedavi edebilsin.

Dayaktan dolayı çok acı çekiyordu, ondan yararlı bir bilgi alabilmemin imkânı yoktu.

Önce onunla konuşacağım. Şimdiye kadar kendine gelmiş ve benimle konuşabilecek duruma gelmiş olmalı.

Henüz Scarlett'i göremem.

Onun evinde kurduğumuz kısa temas ve kısa sohbet zihnimi karıştırdı ve onun yanında konsantre olamadığımı fark ettim. Yeni karşılaştığımız bu boktan durumda bu benim için tehlikeli bir şey.

Şu anda, onun ve ailesinin hackerlarla ne tür bir ilişkisi olduğunu bilmiyorum. Ama ona bozuk çipi geri getirdiğinde memnun olmadıklarına eminim.

Bu karmaşada onun masum olduğuna inanmak istiyorum, ama bu durumun her şeyi berbat. Duygularımın kararımı daha fazla etkilemesine izin veremem.

Merdivenlerin altına vardığımda etrafa bakıyorum.

Ailem bu evi uzun süredir kullanmıyor çünkü hep New York'ta ya da Avrupa'da seyahat ediyoruz.

Büyükbabam, ABD'de birkaç güvenli ev bulundurmayı görev edinmişti, böylece ihtiyacımız olduğunda gidebileceğimiz uzak bir yerimiz olurdu. Burası da onlardan biri ve diğerleri gibi, burada düzenli olarak yaşayan personel tarafından bakılıyor.

Revire doğru ilerlerim ve orada Brody James'i, Scarlett'in babasını, kolları metal kelepçelerle sabitlenmiş bir sandalyede otururken bulurum. *The Green Mile* filminin setinde görebileceğiniz türden bir şey gibi görünüyor.

Odaya girdiğimde Brody'nin yüzü soluyor.

Köşede çantasını toplayan Dr. Jackson, başını sallayarak beni selamladı. "Elimden geldiğince yaralarını sardım, ama hastaneye gitmesi gerekecek. Birkaç kaburgası kırılmış ve bacağına da müdahale edilmesi gerekiyor. Onunla işin bittiğinde, ona biraz daha ağrı kesici vermek istiyorum."

"Anlaşıldı." Hiçbir söz veremem. Hastane ziyareti ve ekstra ağrı kesiciler, Brody'nin bana anlatacaklarına bağlı olacak. Eğer bana hiçbir şey anlatmazsa, burada ölecek.

Dr. Jackson başını eğip çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Brody'nin gözlerinin kapalı kapıya kaymasını fark etmemek imkansız. Onu tanımıyorum, ama gözlerindeki endişeden, kızı için çok korktuğunu anlıyorum.

Onun karşısına bir sandalye çekip dikkatini tekrar bana çeviriyorum. "Brody James." Adını iş görüşmesindeymişiz gibi resmi bir şekilde söylüyorum. İş görüşmesi için oturmuşuz gibi.

"Lütfen," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Scarlett'in bununla hiçbir ilgisi yok."

Onun adını duymak bana fiziksel bir darbe gibi gelir. Bu, ilk kez biri bana onun adını söylüyor. "Onun çipimi çaldığına dair görüntülerim var, bu yüzden buna inanmam biraz zor." Sesim soğuk ve mesafeli.

"Bunu benim için yaptı." Sesi odada yankılanıyor ve çaresizlik bitkin yüzüne yansıyor. "Bana bir iyilik yapıyordu, hepsi bu. Lütfen, bana inanmalısın."

Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım ve ona sert bir bakış attım. "Hiçbir şeye inanmak zorunda değilim, Bay James. Benden çalmak senin seçimin oldu. Kızını da bu işe karıştırmak senin seçimin oldu. Şimdi hepimiz bunun sonuçlarıyla yaşamak zorundayız."

Bir hıçkırık kaçar ve yaşamak için iradesini kaybetmiş gibi görünür. "İsterseniz beni cezalandırın, ama lütfen Scarlett'i bırakın. O bu olayda masum."

Sesindeki acı, göğsümde görmezden gelmek istediğim bir teli çaldı. Bu işte geçirdiğim on yıllar bana insanları okumayı, gerçek duyguları manipülasyondan ayırmayı öğretti. Genellikle neyin gerçek neyin sahte olduğunu anlayabilirim, ama bugün, onun yüzünden her şey ters gidiyor.

"Bana her şeyi anlatacaksın, sonra kimin masum kimin masum olmadığını konuşabiliriz," diyorum.

"Tamam, tabii." Vücudunda titremeyle başını sallar, bu da onu öncekinden daha zayıf gösterir.

"Kimin için çalışıyorsun?"

Hızlıca nefes alır, sonra itirafları bir kelime seli gibi dökülür.

Oğlunun onu nasıl kazıkladığını ve Scarlett'in şiddet uygulayan eski sevgilisi, Bratva'dan Anton Chekhov'a olan borcunu ona yüklediğini anlatır. Sonra Johnny'nin Nexxus adlı bir gruptan çipi çalmak için nasıl iş aldığı anlatır.

Bu kısım beni çok meraklandırdı, çünkü daha önce bu grubu hiç duymamıştım. Karaborsada çalışan bir grup gibi geliyor.

"Görüyorsun, bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Scarlett'i bu işin dışında tutmak istediğim için çaresiz kaldım. Johnny onun eski sevgilisine gitmemeliydi." Başını sallarken sözleri boğazında düğümleniyor. "Oğlum

ilke olarak ona gitmemeliydi çünkü birlikteyken onu öldürebilirdi. Aptalca ve bencilceydi. Ondan kaçması şans eseri oldu. Şimdi her şeyi mahvettim çünkü o, onu geri kazanmak için her türlü bahaneyi kullanacaktır."

Sözlerinin ağırlığı göğsüme çöküyor ve öfkeye benzeyen bir şey içimi sıkıştırıyor.

Korumam gereken bir kadına karşı koruyucu hissetmemem gerektiğini biliyorum, ama babasının sözleri beni etkiliyor. Scarlett'in New York'ta eski sevgilisi hakkında konuşurkenki halini hatırlıyorum. Gözlerinde korku vardı. Şimdi nedenini biliyorum. Ve sağduyuma aykırı olarak, durumu anladığımı fark ediyorum.

Brody'ye bakıyorum, doğruyu söylediğini biliyorum. Bana fazla bilgi vermedi, ama elimde bir şey var. "Nexus seninle nasıl iletişim kuruyor?"

"Kısa mesajlar ve e-postalar. Her şey telefonumda. Sana gösterebilirim."

"Birazdan bakarım. İsimler var mı?"

"Hayır. İsim yok. Sadece telefon numaraları ve şifreli e-posta adresleri var. Onlarla tek fiziksel temasımız Scarlett'in depoya gittiği zamandı."

Ve eminim ki şimdiye kadar çoktan gitmişlerdir. Çipte bir izleme cihazı vardı, ama zaten bilmediğim bir şey söylemiyor.

"Johnny ne durumda? Nerede?"

"Şehri terk etti. Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Orospu çocuğu. Babasını ve kız kardeşini tuzağa düşürdü, sonra da başlarına gelenlerle başa çıkmaları için onları terk etti. Ailemden biri böyle bir şey yapsa, öldürülürdü.

"Onu bulacağım."

Brody yine solgunlaşır. "Peki ya Scarlett? Lütfen ona zarar verme."

Johnny'yi bağışlamamı istemediği için memnunum, çünkü bunu yapmayacağım. Johnny şüpheli bir pislik gibi görünüyor ve ayrıca ihtiyacım olan daha fazla bilgiye sahip gibi görünüyor.

Bununla birlikte, Nexus'u öğrendiğime göre artık kapıdan içeri girebilmeliyim.

Ayağa kalkmadan önce gömleğimin manşetlerini düzeltiyorum. Brody gözlerini benden ayırmıyor.

"Micah." Adımı duymak garip geliyor. "Lütfen Scarlett'i bırak. Bana ne istersen yap, ama küçük kızımı bırak."

Onu bırakmak... Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ne buradan ne de zihnimden.

"Kararımı daha sonra sana bildiririm."

Brody'nin yüzündeki ıstırabı görmezden gelerek kapıya doğru yürüdüm. Beatrice'imle konuşma zamanı gelmişti. Artık birbirimizi tanıdığımıza göre, onun da gerçek beni tanınmasının zamanı gelmişti.

Onuncu Bölüm

Scarlett

Bileklerim başımın üstünde kelepçelerle o kadar sıkı bağlanmış ki kan dolaşımım kesilmiş, omuzlarım ve parmaklarım artık bana aitmiş gibi gelmiyor.

Micah'a benzeyen adam, sanırım adı Brahm'dı

beni duvara zincirledi ve sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi bu odaya kilitledi.

Zaman, karşımdaki kemerli oyukta bulunan vitray pencereden aşağı akan yağmurun sabit akışıyla işaretlenmiş, bal gibi akıp gitti.

Başımın üzerinde loş bir ışık olsa da, odanın o kısmı zar zor görünüyor ve üst katla aynı uğursuz havaya sahip, olduğu gibi değilmiş gibi davranıyor.

Ne komik. Bu tam da bana benziyor.

Son birkaç gündür oyunculuğumu yepyeni bir seviyeye taşıdım, bu yüzden belki de burada olmam uygun.

Sanırım burada öleceğim.

Bu felaket durumdan başka bir sonuç çıkacağını hayal edemiyorum. Babam ve ben, gerçeklikten kaçışım olduğunu sandığım bir adam tarafından kim bilir nerede tutsak tutuluyoruz.

Bir barda tanışıp geceyi birlikte geçirdiğim adam, nasıl olur da benden çalması gereken adam olabilir?

Kader bana çok acımasız davranıyor. Hiçbir zaman nazik olmadı. İnsanların başlarına gelen garip olayların en iyi şekilde sonuçlandığını anlattıkları o çarpık hikayelerde bile.

Benim için hiçbir umut ışığı ya da umut verici bir durum yok. Ama belki de bu benim kötü karmamın bir sonucudur.

Çünkü ben bir hırsızım.

Sebeplerim ne olursa olsun fark etmez. Yine de suçu işledim ve şimdi korktuğum şey geri dönüp beni ısırdı.

En kötüsü, babamı nereye götürdüklerini bilmiyorum. Ya da hala hayatta mı, onu da bilmiyorum.

Korku içimi parçaladı, ama kendimden çok babam için endişeleniyorum.

Ağlayan biri değilim, ama babam için endişelenmek ruhumdaki her gözyaşını akıttı. ruhumdan her bir gözyaşını söküp aldı.

Kanlar içinde ve neredeyse baygın halde, bacağı bana mide bulandırıcı bir şekilde bükülmüş halde sürüklendi. Aklım, babama ne olabileceğine dair giderek daha kötü senaryolar üretiyor.

Bu durum, Anton'un kaba şiddeti ve öfkesinin ötesinde. Micah Delarosa'nın merhametine kalmış durumdayız. Ve onu tanımadığım için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Adı, leşin üzerinde dönen akbaba gibi kafamda dönüp duruyor. Zihnim ve bedenim parçalanmış durumda çünkü ona sadece karşı gelmedim, bana dokunmasına, beni tatmasına, iz bırakmasına izin verdim. Sonra kasasına girip ondan çaldım.

New York'la ilgili her şeyin tuhaf gelmesi çok garip. Bu, hissettiğim tuhaf şeydi.

İş kolaydı çünkü tuzaktı.

O tuzağı kurdu, ama fabrikadaki o pislikler yerine ben tuzağa düştüm.

Bu da Micah'ı doğrudan bana ve babama yönlendirdi.

Tek gecelik ilişkimiz, evrenin beni kızdırmak için attığı bir anomaliydi.

En azından adını öğrenseydim, o kısmı önleyebilir ve birazcık da olsa onurumu kurtarabilirdim.

Ve lanet olsun Johnny'ye. Lanet olsun ona. Umarım hak ettiğini bulur. Gerçekten umuyorum. Hepsi onun suçu. Bizi nasıl terk edebilir?

Anton'dan korktuğunu anlıyorum, ama kaçıp bizi tek kelime etmeden terk etti.

Kapı menteşeleri lanetli ruhlar gibi gıcırdayarak aniden açılır. Babamın iyi olup olmadığını öğrenmek için çaresizce ileriye bakarım.

Işık içeri doluyor, sert ve kör edici, Micah'ı melek gibi bir parıltıyla kaplıyor, ama o kapıyı, en karanlık rüyalarımın çıkması gibi iblis gibi dolduruyor.

Kalbim durdu, sonra iki kat hızla çarpmaya başladı, nefesim ciğerlerimde takıldı.
Beynim mücadele ediyor ve korku düşüncelerimin etrafında sis gibi dolaşıyor, beni çaresizlik durumuna daha da itiyor.

Gözleri bana sabitlenmiş, uzun boylu, gururlu ve yakışıklı bir şekilde içeri giriyor.

Yakışıklı.

Böyle bir anda bunu düşünebiliyorsam, gerçekten aklımı kaçırmış olmalıyım.

böyl

e bir

zama

nda

böyl

e bir

şey

düşü

nebil

iyors

am,

gerçe

kten

aklı

mı

kaçır

mış

olma

lıyım

Karşımda durur, kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. O misk ve güç kokusu. Tanıştığımız geceden farklı olarak, midemi bulandırıyor.

Şimdi ona bakarken, daha önce gözden kaçırdığım şeyi görüyorum: cilalı dış görünüşünün altındaki yırtıcı hayvanı. Tek bir kelimeyle kıyafetlerimi onun için parçalamamı sağlayan o baştan çıkarıcı gülümsemenin ardındaki katili.

Bir yerlerden, belki de eterden cesaret toplayarak, endişemi bir kenara itip babamı düşünüyorum.

"Lütfen," diye boğuk, kırık bir sesle, o konuşmadan önce söylüyorum. "Lütfen, bana babamdan bahset. O..." Cümleyi bitiremiyorum. En büyük korkumu dile getiremiyorum.

"Baban tıbbi tedavi görüyor."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, ama sonra rahatlama başımı döndürür. Babam hayatta. Ve tıbbi tedavi görüyor mu? "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Konuşmak için onun hayatta olmasına ihtiyacım vardı."

Tabii ki öyle. Ne kadar aptalım.

"Öyleyse, Scarlett James." Dudaklarından çıkan adım, sırtımda uygunsuz bir ürperti yaratıyor. Tıpkı bana bellezza dediğinde olduğu gibi. "Güzel bir isim. Sanırım şimdi bana kim olduğunu söylemek istemediğinizi anlıyorum. İz bırakmamak için, değil mi?"

New York'taki kaygısız halinden farklı geliyor sesi. Şimdi biraz dengesiz gibi.

"Senin kim olduğunu bilmiyordum." Bu sözleri kaç kez söylediğimi unuttum. Her söylediğimde, doğruyu söylediğimi anlamasını umuyorum.

Umarım o gece nasıl geçtiğini hatırlar ve barda bana yaklaşan ve geceyi onunla geçirmemi isteyen kendisi olduğunu hatırlar.

Umarım, en başından beri ne kadar tereddütlü olduğumu hatırlar ve bunların, karşındaki kişinin kim olduğunu bilmeyen birinin davranışları olduğunu anlar.

"Gerçekten kim olduğumu bilmemenin benden çalmanı haklı kıldığını mı düşünüyorsun?"

"Kim olduğumu bilmemen, benden çalmanı haklı kılar mı sence?" Gözlerini kısarak, içime işleyen sorgulayıcı bir bakışla bana bakar.

"Hayır, bu hırsızlığı haklı kılmaz."

"Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir.

"Bu arada, kim olduğumu bilmediğine inanıyorum. Mantıklı gelmemesi bir yana, beni tanısaydın senin gibi bir kız bana yaklaşmazdı." Sesi alçalır, kararmış, dikenli tel gibi beni sarar.

Kalbim, sanki kurtulmaya çalışır gibi göğsümde çarpıyor, her atışı umutsuz bir uyarı gibi. O daha da yaklaşıyor ve ciğerlerimdeki hava buza dönüşüyor.

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım çok kuru ve onun yakınlığı duvarları üzerime çökertip beni boğuyor.

Cildim elektrikle karıncalanıyor, her sinir ucu tehlike diye bağıyor
tehlike, kaç, saklan diye bağıyor.

Ama bu duvara zincirlenmiş durumdayım, onun bakışları altında kalmaktan başka gidecek yerim yok. Eli yükseliyor ve ben irkiliyorum — tüm vücudumu saran bir titreme, denesem bile saklayamayacağım bir titreme.

Bana dokunmuyor. Sadece avucunu başımın yanındaki duvara koyuyor, beni vücudunun kafesine hapsediyor.

"Baban bana her şeyi anlattı," diyor daha sert bir ses tonuyla. Korku hala içimi kemiriyor olsa da, konunun değişmesine minnettarım.

"Her şeyi mi?"

"Her şeyi. Kardeşin ve eski sevgiline olan borcunu biliyorum."

Aşağılanma hissiyle çenemi sıkıyorum. "Borç olmasaydı bu işi kabul etmezdim."

"Borç mu, yoksa eski sevgilin mi?"

"Babamı öldürürdü." "Emin gibisin."

"Eminim."

Buradan çıkabilirsek, Anton her zamankinden daha büyük bir tehdit olacak. Adamları geri dönmediğinde ne kadar sinirlenmiş olabileceğini tahmin edebiliyorum. Eminim en az biri savaştan kaçıp olanları anlatmıştır. Daha büyük birini bu işe karıştırdığımız için çok kızacak.

"Nasıl böyle bir adamla karıştın?" Sözleri yanağımda bir hayalet gibi dolaşıyor. Bir kez daha aşağılanma hissi beni sardı. "Bilmiyorum."

Benden ne söylememi beklediğini bilmiyorum. Sanırım kötü şeylere olan ilgim yine annemden geliyor. Babam onun istisnasıydı. Ve annem onunla kalmadı.

Onunla birlikte olduğunu duyduğum tüm erkekler ya eski mahkum ya da pislikti. Belki de bu özelliği ondan almışımdır.

"Fabrikadaki adamlar ne dedi?"

Güzel, yine hoş bir konu değişikliği, ama zihnim son birkaç gündür olanlardan dolayı sarsılmış durumda, bu yüzden o adamları hatırlamak için çok düşünmem gerekiyor.

"Sorumlu adamın adı Estes'ti. Aksanı vardı, Doğu Avrupa aksanı. Ama Rus aksanı değildi." O adamın aksanı farklıydı. "Beş kişiydiler. Beni fabrikaya götüren adamın Navy Seal dövmesi vardı. Diğerleriyle hiç ilgim olmadı, ama çipin çalışmadığını fark ettiklerinde, patronun bundan hoşnut olmayacağını söyledi."

Micah yine o sorgulayıcı bakışını bana yöneltti, ama bu sefer beni parçalamaya çalışmıyor, düşünüyor muş gibi görünüyordu.

"Onlar hakkında başka ne söyleyebilirsin?"

"Hiçbir şey. Çipin boş olduğunu fark ettikten sonra gittiler ve beni dışarı attılar. Paramı hiç almadım."

Bana uzun, sert ve ürkütücü bir bakışla bakıyor. Bir şey daha söylemesini bekliyorum, ama tek yaptığı beni izlemek.

"Başka bir şey bilmiyorum," diye mırıldandım. "Bilseydim, sana söylerdim."

"Bundan şüphem yok, *Scarlett*. Sadece bilmek istediğim bir şey daha var."

"Ne?"

"Neden benimle geceyi geçirdin? Yapman gereken çok önemli bir görev varken neden bunu yaptın?"

İyi soru. Dışarıdan bakan herkes benim deli olduğumu düşünür.

Mafya patronundan hırsızlık yapması gereken biri neden bir gecelik ilişki için zaman ayırsın ki? Ben.

Neden mi?

Ona kendimi teslim etmeyi kabul ettiğim anda cevabı biliyordum.

Bir mola vermek istedim. Sadece onun bana verebileceği bir mola.

Ama ona bunu söylemeyeceğim. Bu, kalbimde saklamak istediğim bir sır. Diğer her şey zaten lekелendi. Neden daha fazla zarar verip kendimi daha da aptal durumuna düşüreyim ki?

"Bilmiyorum," diye karar veriyorum.

Burnunu burnuma sürter ve bana kocaman bir gülümseme atar. "Bu bana söylediğin ilk yalan, Scarlett. Bana gerçeği söyle."

Nefesim kesilir ve ona bakarak duvara gömülebilmeyi dilerim. "Beni rahat bırak." Yalvarışım çok çocukça geliyor, sanki oyun parkındaki zorbalara söylenecek bir şey gibi, ama bu cesaretsiz sözler içimde kalan tek savaş gücüm.

"Hayır, bellezza."

Bu sevgi dolu sözler beni o geceye geri götürüyor ve keşke götürmeseydi diyorum.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve bir sonraki damlayı durdurabilmeyi diliyorum.

Başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını siler ve keşke bana dokunmasaydı diyorum.

Gözlerinde beni yerinde tutan karanlık bir şey parlıyor ve aniden aramızdaki hava enerji ve tehlikeyle doluyor.

Bir sonraki düşüncem oluşmadan, ağız ağızıma çarpar ve beni baştan aşağı uyuşturur.

Öpücük aynı anda sahiplenme, ceza ve vaatle doludur.

Duygularımı çalıyor, düşüncelerimi benden alıyor.

Elini saçlarıma geçirip beni sabit tutarken, sanki benim sahibiymiş gibi ağızımı ele geçirir. Sanki *benim* sahibiymiş gibi. Duvara zincirlenmiş olmasam bile, hareket edemezdim.

Dudaklarım yanıyor, zihnim dönüyor, göğsüm sıkışıyor. Sonra geri çekiliyor, beni nefes nefese, şaşkın ve sersemlemiş bırakıyor.

Gözleri hala üzerimdeyken, ellerime uzanır ve zincirlerin kilidini açarak beni daha da şaşırtır. Zincirler bileklerimden düşer ve odada yankılanan bir sesle duvara çarpar.

Kollarım yanlara düşer, kanın geri akmasıyla yanar gibi olur. "Git," der. Nefesim kesilir.

"Beni bırakıyor musun?" O kadar şok olmuşum ki, ona anlamsızca bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Git, fikrimi değiştirmeden." Geri adım atarak bana gitmem için yer açar.

"Babam..."

"Sana geri verilecek. Şimdi git."

Kapıya bir göz atıp sonra ona geri dönerek, bana verdiği özgürlüğü kabul etmeye karar veriyorum.

Bu hafta ikinci kez, hayatımdan endişe duyarak kaçıyorum.

Kapıya doğru yürürken kalbim kulaklarımda çarpıyor. Dışarı çıkana kadar arkama bakmıyorum ve onun artık beni göremeyeceğini biliyorum.

Orada, az önce olanları sindirmek için bir an duruyorum.

Micah beni öptü. Sonra beni bıraktı ve babamın bana geri döneceğini söyledi.

Bizi bırakıyor.

Ama öpücüğünün hala hissedildiği morarmış dudaklarıma dokunduğumda, Micah Delarosa'nın benimle işi henüz bitmediğini düşünüyorum.

Micah Delarosa'nın benimle işi henüz bitmediğini düşünüyorum.

On Birinci Bölüm

Scarlett

Oturma odasında dolaşmayı bırakamıyorum.

Her gölge beni irkiliyor. Döşeme tahtalarının her gıcırtısı kalbimi hızla attırıyor.

Babam koltuğundan beni izliyor, yüzünde endişe ve yorgunluk izleri var. Yüzündeki morluklar koyu mora dönmüş ve bacağına yeni bir alçı takılmış.

Dün gece eve geldi, Micah'ın söz verdiği gibi bana *geri döndü*. Ama şimdi, bundan sonra ne olacağı endişesi, fırtına öncesi nefes gibi üzerimizde asılı duruyor.

Gece yine çöktü ve beraberinde yeni endişeler geldi. Bekleme oyunu. Başka bir şeyin olması sadece an meselesi olduğunu biliyoruz. Zaten olanlardan daha kötü bir şey.

Evde ve hayatta olduğumuz için mutluyum, ama babama her baktığımda, onu buradan çıkarmam gerektiğini düşünüyorum.

Anton'dan haber almadık. Dün geri döndüğümde, adamlarının cesetleri ve kanları evden temizlenmişti. Bunu Micah yapmış olmalı. Anton olsaydı, beni burada bekliyor olurdu. Ve şu anda burada olmazdım.

Anton'un borcu hala ödenmeli. Micah'ın bizi gözetlemediğine bir an bile inanmıyorum.

Sinir bozucu olan şey, dudaklarımda onun öpücüğünü ve tenimde dokunuşunu hala hissedebilmem. Onu zihnimden silmeye çalıştığım her seferinde, anılar on kat daha güçlü geri geliyor.

Onun kadar kafamı karıştıran başka birini daha önce hiç tanımadım.

"Scarlett." Babamın sesi beni durdurur ve ona bakarım. "Otur tatlım. Halıda iz bırakıyorsun."

Yanına gidip karşısındaki kanepeye çöküyorum. "Gitmeliyiz baba. Bence bu gece gitmeliyiz. Toplayabildiğimiz kadarını toplayıp gidelim."

O, hareketinden dolayı yüzünü buruşturarak öne eğildi. "Gitmesi gereken biri varsa, o da sensin."

Eve geldiğinde söylediği ilk şey buydu. "Seni terk etmeyeceğim. Neden bu kadar inatçısın? Ne kadar tehlikede olduğumuzu görmüyor musun?"

"Bana bunu sorma. Ne kadar tehlikede olduğumuzu gayet iyi görüyorum. Ama tatlım, paramız yok ve bacağım mahvolmuş durumda. Kaçmamız gerekirse seni yavaşlatırım. O borç seninle hiçbir ilgisi yok."

"Baba..."

"Scarlett, yapma. Ben gitmiyorum, ama senin gitmeni istiyorum."

"Seni bırakmayacağım." Sesim çatallanıyor ve tekrar ayağa kalkıyorum. Babamın gözleri kısılıyor. "Scarlett, burada kalmanın bir anlamı yok."

"Belki öyle, ama seni terk etmeyeceğim. Para bulmanın bir yolunu bulmam lazım, sonra bu kasabadan gidebiliriz." Lucy'ye daha önce mesaj attım ve bana daha sonra arayacağını söyledi. Bana para ödünç vereceğini biliyorum, ama çok fazla istemeyeceğim. Zaten bana para verdi ve geri ödemek istediğimde ödemeyi reddetti. "Sabah temizlik işimi yapıp, bütün gün lokantada çalışabilirim ve haftalık maaşımı erken alabilir miyim diye sorabilirim. Eğer alırsam, cebimize bin dolar girer. Sonra Louisiana'ya gidebiliriz. Çiftliğe."

Aklıma gelen en iyi fikir bu, ama o çiftliğe gitmek başlı başına bir risk. Orası büyükannemindi. Şimdi amcam işletiyor.

O ve babam miras konusunda anlaşamadılar. Büyükannem öldükten sonra babamın neredeyse hiçbir şey alamaması için işleri o yönlendirdi ve çiftliği aldı.

"Çiftliğe gitmeyeceğim. Amcan beni o çiftlikte görmektense ölmemi tercih eder."

"Deneyebiliriz."

"Anton bizi bulduğunda ne yapacağız? Kardeşimle anlaşamıyor olabiliriz ama bu tür bir tehlikeyi onun kapısına kadar götürmeyeceğim. O evde çocukları var, Scarlett. Anton herkesi öldürmekten çekinmez."

Kahretsin... haklı. Ve şimdi çocukları düşünmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Miles amcamın dört çocuğu var. En büyüğü on üç yaşında. En küçüğü hala bez kullanıyor. Diğer ikisi sekiz ve on yaşında. Gerçekçi olarak, hepsi bebek sayılır.

Dışarıdan bir araba geçiyor, farları oturma odamızın pencerelerini aydınlatıyor. Donup kalıyorum, motorun sesi uzaklaşana kadar nefesimi tutuyorum

uzaklaşana kadar nefesimi tutarak donakalırim. Babama baktığımda, yüzündeki endişeli ifade yerini hesaplayıcı bir ifadeye bırakmıştır.

"Burada oturup Anton'un geri gelmesini bekleyemeyiz." Sesim kendi kulaklarıma bile zayıf geliyor.

"Hayır," diyor babam. "Bekleyemeyiz."

"Bize biraz zaman kazandıracak bir şeye ihtiyacımız var," diyorum, ellerimi birleştirerek.

"Bence zaten var," der babam yavaşça. "Micah Delarosa'nın burada olması Anton'u uzak tutmuş gibi görünüyor. En azından şimdilik."

Göğsüm sıkışıyor ama kalbimde küçük bir umut ışığı parlıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Sanırım henüz gelmemesinin tek nedeni bu. Micah hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama onun güçlü biri olduğunu biliyorum. O çipte ne varsa, milyonlarca dolar değerinde olmalı. Nexxus'un adamlarının bize büyük bir ödeme yapmasına yetecek kadar değerli olmalı. Anton'dan çok daha üstün bir konumda olduğunu hissediyorum."

Micah'ın, kim olduğunu bilseydim ona yaklaşmazdım dediğini hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

Mesele şu ki, onu hâlâ tam olarak tanımıyorum. Ama babamın haklı olduğunu düşünüyorum. Seni durduracak hiçbir şey olmasaydı, 340 bin dolarlık bir borcu takip etmekten vazgeçmezdin. "Anton Micah'tan korkuyor."

Babam başını sallar. "En azından temkinli davranıyor. Ama bu korku uzun sürmeyecek. Bence durumu kontrol ediyor ve Micah ile ne tür bir bağlantımız olduğunu araştırıyor. Sonra geri dönecek. Geri döndüğünde, senin burada olmanı istemiyorum."

"Baba..."

"Scarlett, benimle tartışma. Bu boktan durumun annenin beni terk etmesinin sebebini biliyorsun." Alt dudağını sertçe ısırır.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Çünkü doğru. Dünyayı yönettiğini sanan bu adamlar kadar güçlü değilim ve o, benim asla onun istediği gibi büyük bir başarıya ulaşamayacağımı biliyordu. Haklıydı. Bana bak, lanet olası işe yaramaz."

"Baba, bu doğru değil."

"Ne kendimi ne de seni koruyamadım. Adamlar evimize girip kızımın önünde beni dövdüler. Micah'ın bizi bırakması bizim için büyük şans."

Şanslı.

Hayır. Micah'ın bizi bırakma kararında benim de payım olduğunu düşünüyorum.

Cevap, onun öpücüğündeydi. Ama bunu konuşamam.

"Baba, annem... iyi bir insan değildi. Sen kalıp Johnny ve bana baktın. Sen gerçek bir babaydın. Gerçek bir ebeveyn. O değildi."

Annemin bizi terk ettiği anı hiçbir şey silemez. O günü her zaman çok net hatırlayacağım. Yalan söyleyip markete gittiğini söylediği anı. Yalan söylerkenki halini.

Yalan söylediğini veya korkunç bir şey yapmak üzere olduğunu ilk kez o yalanla anladım. Normalde Johnny ve beni evde yalnız bırakmazdı, ama o gün sanki umursamayı bırakmış gibiydi.

Onu alan arabayı ve içindeki adamı hatırlıyorum. Ona sarıldı ve öptü, sonra arabayla uzaklaştılar. O gece babam işten dönene kadar, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını fark etmemiştim.

Babam ellerimi tutmak için uzanır ve ben ona doğru yaklaşıyorum. "Sana tekrar gerçekçi davranayım. Bana baban olmama izin ver ve beni dinle. Bir çanta hazırla, kızım, ve yarın buradan git. İşini yap ve buraya geri dönme. Çiftliğe gidebilirsin. Amcan *seni* geri çevirmez. Ben gittiğim anda adamlar beni aramaya başlayacak. Bu yüzden burada kalıp onlarla ilgilenmem gerekiyor. Ya da en azından senin yakınında olmamam gerekiyor."

Midem boş ve ekşi bir şekilde kalkıyor, sanki vücudum içinden geçen dehşeti atmaya çalışıyor gibi. "Baba..."

"Lütfen beni dinle, Scarlett. Johnny kendi başının çaresine baktı. Ben de senin başının çaresine bakayım. Ne kadar uzun süre beklersek, risk o kadar artar. Yarın git. Ben bir çözüm bulmaya çalışacağım."

Cebimdeki telefonum çalarak bu anı bölüyor. Lucy arıyor olmalı.

"Bu aramayı cevaplamam gerek. Sanırım Lucy arıyor. Ondan biraz para istemeye gidiyorum."

"Telefonu aç, sonra biraz uyu. Artık benim için endişelenme."

Telefon ısrarla çalıyor, sanki cevap vermem için bana bağırıyor gibi.

Cebimden çıkarıyorum ve haklı olduğumu görüyorum. Lucy arıyor.

Telefonu açarım ama gözlerimi babamdan ayırmam. Ona bir cevap vermedim ve vermeyeceğim de. Veremem.

Ona bir şey olursa, bu beni öldürür. "Scarlett, orada mısın?" Lucy'nin sesi kulağımda çınlıyor. "Evet. Bir saniye."

"Tabii."

Babam başını sallar ve ben ondan gözlerimi ayırırım, bu kavgayı kazanamayacağıma karar veririm. Çünkü o sadece babam olmaya çalışıyor.

Odama gidiyorum, lambayı açıyorum, pencere kenarına oturuyorum, sonra nefes alıp kendimi daha da küçük düşürmeye hazırlanıyorum. Lucy her zaman bana yardım etmeyi teklif ediyor ama ben bundan yararlanmak istemiyorum.

Tabii ki, borç istemek ona neler olduğunu anlatmak anlamına geliyor. O kısmı da yapmak istemiyorum.

"Selam Lucy," diyorum, her zamanki gibi davranmaya çalışarak. "Aradığın için teşekkürler."

"Tabii ki. Daha önce konuşamadığımız için üzgünüm. Bütün gün oyuncu seçimi yaptım ve birlikte çalıştığım yönetmen gerçekten baş belası bir adam."

"Üzıldüm."

"Scarlett, ne oluyor? Beni endişelendiriyorsun. Senden haber almadığım için bir sorun olduğunu anlıyorum."

O beni arıyor ama ben ona geri dönmüyorum. Kötü şeyler olduğunda onunla konuşmak benim için zor çünkü her şey yolundaymış gibi davranmak bana zor geliyor.

Bazen sorun olmaz ama bazen olur. Anton'un istismarını sessizce geçiştirmem gibi.

"Sana anlatacak çok şeyim var. Durum iyi değil." "Bana her şeyi anlat."

Yorgun bir nefes verip, son birkaç gün içinde yaşadığım korkunç olayları ona anlatıyorum. New York'ta Micah ile yattığımı ve beni serbest bırakmadan önce nasıl öptüğünü bile anlatıyorum. Sorunumun ayrıntılarını anlatmayı bitirdiğimde, tamamen bitkin düşmüş durumdayım.

Lucy iç çeker ve kulağımda statik bir uğultu duyulur. "Tanrım, Scarlett. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Neden beni aramadın? Ya da New York'tayken beni görmeye gelmedin?"

"Seni benim karmaşama sürüklemek istemedim."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Senin için orada olacağımı biliyorsun." "Biliyorum."

"Baban şimdi nasıl?"

"İyi değil. Kalmakta ısrar ediyor. Benim onsuz Louisiana'ya gitmemi istiyor."

"Scarlett... Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o haklı. Oradan hemen uzaklaşmalısın. Anton çok kızacak. Ve bunun neye benzeyeceğini biliyorsun."

neye benzediğini biliyorsun."

"Evet."

"Yarın gece sana yedi bin dolar gönderebilirim. Ödemenin gelmesini bekliyorum."

Omuzlarımdaki yük hafifledi. "Tanrım, Lucy. Teşekkür ederim. Mümkün olduğunca çabuk geri ödeyeceğim."

"Şu anda bunu dert etme. Belki bu para, babanın bir çözüm bulana kadar birkaç gece güvenli bir yerde kalması için yeterli olur, ama sen oradan ayrılmalısın."

"Tamam... Bunun için plan yaparım."

"New York'a dönmeye ne dersin? Benimle kalabilirsin."

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Hayır, bu çok fazla."

"En azından bir düşün. Günlerimizi oyuncu seçimi işleri ve benzeri şeyler hakkında konuşarak geçirebiliriz. Üniversitedeki gibi." Hafifçe kıkırdar.

Üniversitede geçirdiğimiz büyülü günleri düşündüğümde kalbim sıkışıyor. "Bu harika olurdu. Ama şu anda başka bir yerde olmam gerektiğini düşünüyorum."

O benim için zaten çok şey yaptı. Ayrıca Anton, Lucy'nin nerede yaşadığını ve ne kadar yakın olduğumuzu biliyor. Beni aramaya ilk olarak onun evine gidecektir. Louisiana'da ailem olduğunu biliyor ama nerede yaşadıklarını bilmiyor. Amcamın yanında uzun süre kalmayı planladığım için, Anton nerede olduğumu fark ettiğinde -eğer beni ararsa- başka bir yerde olmayı umuyorum.

"Tamam. Anlıyorum, ama lütfen beni bir seçenek olarak değerlendir."

"Değerlendireceğim."

"Güzel. Şimdi biraz uyumaya çalış ve endişelenme." "Teşekkürler. Çok minnettarım."

"Biliyorum. Bir çözüm bulacağız, tamam mı?"

"Tamam." Böyle söylüyorum ama hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Telefonu kapatıyoruz ve ellerimi pencere pervazının yastıklı kısmına koyuyorum.

Nefes almaya fırsat bulamadan, pencereden içeri giren turuncu bir ışık gölgelerin arasından turuncu bir ışık parlaması dikkatimi çekti.

Hissettiğim yoğun paranoya mideme bir yumruk gibi çarptı ve bahçe ışığının ulaşamadığı karanlığa gözlerimi kısarak baktım.

Nefesim kesilir, çünkü parıltı parlaklaşır ve ormandaki ağaçların yanında duran bir adamın silüetini aydınlatır.

Turuncu ışık - sigara izmariti olduğunu anlıyorum - ve hafif ay ışığı, adamın keskin yüz hatlarını görebilecek kadar parlak ve onun sıradan bir insan olmadığını anlıyorum.

Bu Micah.

Tanrım.

Sigaranın parıltısı, yüz hatlarını cehennem ateşi turuncusuyla boyar, o bir nefes daha çekerken gölgeler çenesinin üzerinde dans eder.

Hareket etmiyor, saklanmaya çalışmıyor, duman sevgilinin okşaması gibi etrafında kıvrılırken beni izlemekten başka hiçbir şey yapmıyor.

Lanet olsun. Ne zamandır oradaydı?

Neden orada?

Bacaklarım titriyor ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ben de onu izliyorum, ağaca yaslanışındaki rahatlığı fark ediyorum. Sanki dünyadaki her şey gibi o da ona aitmiş gibi.

Gözlerini göremesem de, gözlerinin içime işlediğini, beni damgaladığını hissediyorum.
Beni işaretliyor.

Sigara, karanlıkta tembel bir yay çizerek aşağı iner. Sonra, sanki bir ömür geçmiş gibi, sonunda gölgelerin içine geri adım atar ve şafakta bir kabus gibi kaybolur.

Ancak o zaman nefes almayı kestiğimi fark ediyorum.

On İkinci Bölüm

Micah

Scarlett'in korkusunun kokusu havada kalıyor, bal gibi yoğun ve tatlı. Ona olan hayranlığım gibi bana da yapışıyor.

İçimdeki hasta bir parça, onu içime çekip, onda uyandırdığım dehşeti tatmak istiyor. Onu sahip olmak gibi, onu da sahip olmak istiyorum.

Ormana doğru ilerlerken, arabamı park ettiğim yere geri dönmek için, botlarımın altında dallar çıkırdıyor.

Bu, burada geçirdiğim ikinci gece.

Scarlett dün gece beni görmedi. Bir an, az önce durduğum yerden ona doğru baktığımda, beni gördüğünü sandım ama görmemişti.

Az önce gördüğüm tepki, beni görseydi beklediğim tepkiydi.

Pencerede, farların ışığına yakalanmış bir geyik gibi donakaldı. Cildi, güneşin öptüğü ve ısıldayan halinden uzaklaşarak, bulutların beyazlığı kadar bembeyaz oldu.

O bir ceset gibi görünüyordu ve bayılacağını sandım.

O titrerken, o odaya girip vücudumu onun vücuduna yapıştırmak, kendimi onun içine gömmek istedim.

Ne kadar acınası bir durum. Nefret ettiğim her şeye dönüşüyorum, bu kızın bir hastalık gibi içime girmesine izin veriyorum.

Yaptıklarımı açıklayamıyorum.

Bir yanım, Nexxus'un adamlarının Scarlett veya babasıyla temas kurup kurmadığını görmek için mantıklı bir şekilde burayı izliyor. Onları gözetlemek için iyi bir neden, özellikle de soruşturmamda hiçbir ilerleme kaydedemediğim için. Onları ilk kez takip etmeye çalıştığımda karşılaştığım aynı engelle karşılaştım.

Ama bu, Scarlett ve babasını şahsen izlemem gerektiği anlamına gelmez.

Gözetleme görevinde olan iki korumam şu anda evi izliyor.

Ancak, Anton Chekhov'un adamlarından birkaçının eve geldiğini ve onların varlığını fark edince kaçtıklarını bildirdiklerinde, kendim gelmeye karar verdim.

Bu dün gece oldu. Ve daha önce, kiralık katil gibi görünen başka bir adam gördüm.

Arka kapıdan gizlice girmeye çalıştı ve beni kapının yanında dururken gördü. Bu, gece çökmeden önce oldu, bu yüzden yüzümü gördü ve kim olduğumu tam olarak anladı.

Sadece mesaj göndermek için kaçmasına izin verdim.

Sanırım burada olmamın diğer bir nedeni de Anton Chekhov hakkında kendi araştırmamı yapıp onun çok tehlikeli bir herif olduğunu öğrenmiş olmam.

Benden daha güçlü değil. Daha tehlikeli de değil. Ama kaynakları ve yararlı bağlantıları olan, bana iyi bir mücadele verebilecek türden dengesiz bir adam.

Şu anda hala Rusya'da ve federal yetkililerin sorumlu olduğunu düşündüğü sayısız suçtan dolayı hapse girmeden Amerika'ya dönebilmek için bekliyor. Ama onun gibi adamlar bir anda ortaya çıkabilir.

İstihbaratım, mümkün olan en kısa sürede geri döneceğini gösteriyor. Uzakta olduğu süre boyunca operasyonunu yürütmek için adamlarını görevlendirmiş, ama kararları hala o veriyor.

Geri çekilmesinin tek nedeni, benimle veya Creed ile sorun yaşamak istememesi.

En iyi arkadaşım Jaxon, Creed'in bir parçası olan Vygotsky Bratva'nın Pakhan'ı, bu yüzden Anton hakkında araştırmamı onun aracılığıyla yaptım. Uyarı, ona karşı dikkatli olmam gerektiği idi.

Anton, kardeşliğinde liderlik iddiası yok, ama amcası liderler üzerinde çok etkili. Bu da ona güç veriyor.

Gündüzleri Anton, Phoenix'te saygın bir gece kulübü sahibi gibi görünüyor. Geceleri ise karaborsa silah tüccarı.

Tahminimce Scarlett onun gündüz yüzünü görmüştür. Onun gerçek yüzünü çok geç olana kadar keşfetmediğini sanıyorum. Ama ben ne bilirim ki?

Bildiğim kadarıyla, o da tehlikeye ilgi duyan kızlardan biri olabilir.

Benimle birlikte değil miydi?

Muhtemelen o, hayatında tanıştığı en tehlikeli kişiyim ve bana güvenip benimle geceyi geçirdi.

Bunun çılgın yanı, benim umursamamam gerektiği.

Nexxus ve babamın korumak için çaresizce uğraştığı hanedanlık meselesi, tek ilgilenmem gereken şey. Bunun yerine, karanlıkta, aşk acısı çeken bir ergen gibi bir garsonu izliyorum.

Scarlett ve babasını kaçırdım. Bu benim için duyulmamış bir şey. Bana karşı gelenler ya ceset torbalarında ya da parçalar halinde giderler. Tıbbi tedavi ile sağ salim kalmazlar. Ve kesinlikle benim kişisel korumamı da almazlar.

Onlar değil. *O*.

Önümüzdeki birkaç gün içinde bir eş seçmem gerektiği için endişeleniyorum, ama Scarlett James'i aklımdan çıkaramıyorum. Onu kafamdan atamıyorum.

Arabama yaklaşırken orman etrafımda fısıldıyor. Botlarımın altında daha fazla kuru yaprak çıtırıyor ve Scarlett'in evine baktığımda, tek görebildiğim gölgeli ağaçlarla karışmış silueti.

Arabama bindiğimde, telefonum bir mesajla titriyor. Brahm'dan. İlk mesaj şöyle diyor.

Yine onun evinde olduğunu söyleme.

Cevap yazıyorum:

Ne istiyorsun?

Brahm: *Baban sana ulaşmaya çalışıyor.*

İç çekip başımı koltuk başlığına yasladım. Babamın bana ulaşmaya çalıştığını zaten biliyorum. Onu kaçıırıyordum.

Dün ona mesaj attım, Nexxus'tan bahsettim ve önümüzdeki birkaç gün araştırma yapmak için Colorado'da kalacağımı söyledim. Ama Eloise hakkında konuşmak istediğini biliyorum. Dün bağış etkinliğinde benim de olmami istediğini biliyordum, böylece onunla *yeniden tanışabilecektim*. Bu, yapmak istediğim en son şey.

Ben: *Eloise hakkında konuşmak istiyor. Ben istemiyorum.*

Brahm: *İşte potansiyel gelinlerin listesi. Düşünmen için. İmparatorluğu ele geçirmek için sadece bir yıl evli kalman gerekiyor. O yüzden bir gelin seç ve bir yıl katlan.*

Ardından, Eloise ile aynı plastik, mükemmel görünümlü süper modellerin listesine yönlendiren bir Dropbox bağlantısı gönderdi.

Elbette hepsi güzel, ama hiçbirini beni ilgilendirmiyor. Scarlett James'in ilgilendiği gibi değil.

Evlilik sözleşmesinin tüm maddelerini ve şartlarını zaten biliyorum. Sadece bunları kullanmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Bu gidişle ve zamanın hızla akıp gitmesiyle, muhtemelen Brahm'ın tavsiyesine uymak zorunda kalacağım.

Telefonumdaki mavi noktalar atlamaya başladı, sonra Brahm'dan başka bir mesaj geldi.

Scarlett James'e gelince, güzelliğinin gözünü kör etmesine izin verme.

Güzelliğin bununla hiçbir ilgisi yok. Ama tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey zihnimi ve sikimi etkiliyor.

Belki de hala onun benim olduğunu düşünüyorum. Bilmiyorum lan. Tek bildiğim, güzel bir yüze karşı birdenbire bir şey hissetmeye başlamadığım.

Cevap yazıyorum: *Liste için teşekkürler. Babamı arayıp seni rahatsız etmemesi için uyaracağım.*

Brahm: *Çok teşekkürler. Görüşürüz.*

Derin bir nefes alıp babamın numarasını bulup onu arıyorum. Sanki beni bekliyormuş gibi ilk çalınıştta cevap veriyor.

"Micah, sabrım taşmak üzere. İki gündür sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Meşguldüm."

"Hiç kimse patronunun telefonuna cevap vermek için çok meşgul olmamalı. Sen de bir istisna değilsin. Ama benim oğlum olduğun için çok fazla şeyin yanına kâr kalıyor."

"Ne oluyor? Ne kadar acil bir şey var ki, ben dönene kadar bekleyemiyor?"

"İşlerin nasıl gittiğini öğrenmek istedim. Dünden beri başka bir şey oldu mu?"

"Başka bir şey yok. Hâlâ araştırıyorum." Scarlett ve babası hakkında ona bir şey söylemedim. Şu an için onları gizli tutuyorum. Ben söylemedikçe Brahm da tek kelime etmeyecek.

"Orada ne kadar kalmayı planlıyorsun?" "Birkaç gün daha."

"Karının durumu hakkında daha fazla düşündün mü?" Sesinde hoşuma gitmeyen sert bir ton var. "Sadece üç günün kaldığını biliyorsun, değil mi?"

"Çok iyi biliyorum, Papà. Ve sen bu konuda endişelenmene gerek yok." Kahretsin, kendi sözlerime inanacak kadar kendimden emin konuşuyorum.

"Bu umut verici. Ancak, perşembeye kadar dönersen, Luis ve ailesini akşam yemeğine davet edeceğim. Eloise de orada olacak. Dünkü bağış etkinliğini kaçırdığın için, onunla yeniden tanışmak için bir fırsat olabilir diye düşündüm."

İşte bu. Konuşma başlamadan iki dakika bile geçmeden, lanet Eloise'i konuya sokmanın bir yolunu bulmak zorunda kaldı.

"Onun hakkında ne düşündüğümü sana zaten söyledim."

"Onunla yeniden tanışmanın sana bir zararı olmaz, mio figlio. Onu dikkate almanın da. Luis bana Orta Doğu'ya genişleyeceğini az önce söyledi. Oldukça iyi bir servet kazanacak. Bu yüzden, sen ve Eloise'in bir çift olmanız bana daha mantıklı geliyor."

Hayal kırıklığı, zaten kaynayan kanımı daha da kaynatıyor. "Bu fikri bırakmayacaksın, değil mi?"

"Sen bir eş seçip, mihrapta evlilik yemini edene kadar vazgeçmeyeceğim. Çünkü Eloise iyi bir seçim. Sadece bir ay boyunca müsait olduğu için, seni ona yönlendirmekten vazgeçmeyeceğim."

"Bu çok saçma." "Korkarım öyle düşünmüyorum, evlat." "Ben gidiyorum."

Başka bir şey söylemeye başlıyor ama telefonu kapatıyorum. Muhtemelen bir dahaki konuşmamızda bunun için de bana sızlanacak ama umurumda değil. Beni zaten yeterince zorladı, daha fazla zorlayamaz.

Onun baskısı olmadan kendi başıma bir çözüm bulmam gerekiyor.

Hacker sorunu, eş bulmaktan daha ciddi bir durum, ama babam işlerin kendi istediği gibi olmasını istediği için dikkatimi başka yöne çevirmemi istiyor.

Onun nasıl biri olduğunu biliyorum, bu yüzden bir isim bulur bulmaz hemen evlenmek zorunda kalacağım.

Motoru çalıştırıp uzaklaşıyorum.

Yola çıkar çıkmaz, Scarlett hakkındaki düşünceler tekrar aklıma geliyor. Onu unutmam lazım. Ama bu hiç de kolay değil.

Burada takılarak kendime bir iyilik yapmıyorum.

Ertesi sabah, onun çalıştığı lokantanın önüne park ederken kendime bunu söylemeye çalışıyorum. Orada, onu yalnız bırakamayacağımı anlıyorum, çünkü hafif bir hayranlıktan lanet olası bir takıntıya dönüşmüşüm.

Kendime yardım etmek isteseydim, onu New York'taki otel barında otururken gördüğüm anda onu yalnız bırakırdım. Direnişim için bir çukur kazdım ve sikimi onun içine gömdüğüm anda kendimi o çukura attım. Ondan sonra geri dönüşün olmayacağını bilmeliydim.

Bunun dışında, onu geri isteyen eski sevgilisi Anton Chekhov'un merhametine nasıl bırakabilirim?

Onu izlerken, Anton'un onu neden istediğini anlıyorum. O da ona takıntılı.

Neden benimle geceyi geçirdiğini bilmediğini söyledi. Bu bir yala

ndı. O da beni istediği kadar ben de onu istediğim için benimle olmayı seçti. O, endişe dolu

bakışlarla masaları temizlerken ona bakarken, kafamda uçuk bir fikir oluşuyor.

Sonra bunun bedelini ödeyeceğimi biliyorum, ama yine de yapacağım.

On Üçüncü Bölüm

Scarlett

Bir başka yapışkan masayı silerken kalbim göğüs kafesime karşı düzensiz bir ritimle atıyor, her vuruş kaçamayacağım bir geri sayım gibi.

Lokantanın klimasına rağmen ter sırtımdan aşağı akıyor ve parmaklarım nemli bezin üzerinde titriyor. Dünden beri içimde bir titreme var ve bunu durduramıyorum — kontrol edemediğim bir şey daha.

Sadece devam etmeli ve bunu görmezden gelmeliyim. Bugün büyük bir gün, bu yüzden adım adım ilerlemeliyim.

Sabahın telaşı, bir daha asla sahip olamayacağım normal bir hayatın kanıtı olan kahve fincanları ve şurup lekeli tabaklardan oluşan bir mezarlık bıraktı. Ellerim otomatik pilotta hareket ederken, zihnim Micah Delarosa'yı merkez alan "ya eğer" ve "belki" düşünceleriyle dolup taşıyor.

Dün gece onu ormanda görmek, her göz kırptığımda zihnimi yakıyor.

Sigara izmaritinin kızgın közü, yüzünü kötülükle boyadı ve onu olduğu gibi bir şeytan olarak işaretledi.

Neden beni izliyordu? Benden ne yararı var?

Cip konusunda bana inanmadığını ve hala benimle ilgili şüpheleri olduğunu merak edip duruyorum.

Bizi gözetlemesi mantıklı olsa da, beni o şekilde izlemesi mantıklı değil.

Niyetinin ne olduğunu bilmemek, altı saatlik iş yükümle birlikte omuzlarımda zincir gibi ağırlık yapıyor.

Saat daha on bir bile olmamıştı.

Günüm Civic Center'da temizlik işimle başladı. Sabah dörtte orada olmam gerekiyordu. Orada işimi yaptım, sonra buraya geldim. Tam maaşımı almak için bu gece yediye kadar çalışmam gerekiyor.

Bu kadar çok çalışmanın tek iyi yanı, günün sonunda istediğim bin doları alacağım.

Parayı erken almak için babamın sağlık faturalarını hakkında yalan söylemek zorunda kaldım — giderek artan günah listeme bir tane daha eklendi. Ama yalanlar kurşunlardan ve babamın bir kez daha dayak yemesini izlemekten daha iyidir.

Onu kendi başına bırakmayacağıma karar verdim. Bunu yapmamın imkanı yok.

Lucy'nin bu gece göndereceği paranın çoğunu ona vereceğim ve Louisiana'ya giderken onu Best Western'e götüreceğim.

Buradaki hayatımı geride bırakıp ortadan kaybolmadan önce, onun güvende olduğundan emin olmak için elimden geleni yapacağım.

Tanrım... Bu kısımları pek düşünmemiştim. Yılın başında hayatımı rayına oturtmak için yola çıktığım halde, sonunda bu hale gelmiş olmam çok üzücü.

Colorado'yu her zaman evim olarak gördüm. Üniversite için taşındığımda ve All My Years dizisinin setinde çalışırken Phoenix'te yaşadığımda bile.

Phoenix'te Anton ile tanıştım. Oyuncular bir gece onun kulübüne gitmişti.

Onunla tanıştım ve beni hemen kendine çekti. Denver'da bir evi olması da çok hoşuma gitmişti. Ne kadar boşa harcanmış zaman. Asla geri alamayacağım zaman.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Kederime kapılmaya vaktim yok.

Bundan sonra yapacağım her şey hayatta kalmakla ilgili olacak.

Şu anda, Micah mı Anton mu, hangisinden daha çok korkmam gerektiğini bilmiyorum.

İkisinin de ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum, özellikle Micah'ın.

Tek umudum, onun varlığının Anton'un kurtlarını bir gün daha uzak tutmaya devam etmesi. Bir canavardan diğerine karşı korunmak için bir canavara güvenmenin ironisi gözümden kaçmadı.

Kapının üzerindeki zil çaldı ve Bayan Henderson'ın tanıdık ayak seslerini fark etmeden önce omuzlarım gerildi.

Yine de gözlerim beni ele veriyor, cam pencerelere doğru kayıyor, otoparkta siyah bir Mercedes veya işaretsiz minibüsler arıyor. Beni ele geçirmek isteyen adamları arıyor.

Sadece günü atlat, Scarlett. Sadece günü atlat.

Bu sözler kafamda yankılanıyor, karanlıkta verilen bir söz kadar boş. Krom peçete dağıtıcısındaki yansımam bir hayalet gibi görünüyor — solgun, perili,

zaten yarısı gitmiş.

Önemli değil. Bu iş bittiğinde, iyi bir gece uykusuyla kendimi toparlayabilirim. Şu anda odaklanmam gerekiyor.

Ama her gölgenin Micah, her yabancıнын Anton'un adamlarından biri olabileceği bir anda odaklanmak imkansız geliyor.

Gerçek şu ki, onlardan kaçacak kadar uzak bir yer var mı bilmiyorum.

Kapının üzerindeki zil tekrar çalıyor. İçgüdüsel olarak yukarı bakıyorum ve bu sefer paranoyak olmanın ne kadar doğru olduğunu anlıyorum çünkü Micah Delarosa kapıdan içeri giriyor.

Baştan aşağı siyah giyinmiş, kabuslarımdan çıkmış karanlığın prensi gibi görünüyor. Ama gözlerimiz buluştuğunda, lanet olası vücudum yine bana ihanet ediyor ve içimden derin bir sıcaklık yayılıyor.

Omurgam çatlayacak kadar hızlı bir şekilde dikleşiyorum, vücudumdaki her sinir donuyor.

Islak bezi, ucuz polyester üniformamı ıslatmasına rağmen, bir kalkan gibi göğsüme sıkıca bastırırım.

İnsanların başları domino taşları gibi dönüyor, ölümcül bir aleve çekilen kelebekler gibi ona çekiliyorlar. Tabii ki ona çekileceklerdi. Micah Delarosa hiç çaba sarf etmeden bir odadaki tüm dikkatleri üzerine çekebiliyor.

Kiton takım elbisesine sarılmış, ürkütücü bir varlığı ve umursamaz bir havası olan bir güç. Onunla ilgili her şey, istediğini alan bir adamdan bahsediyor.

Ama o buraya ait değil. Bu ucuz lokantada onun isteyeceği hiçbir şey olmamalı.

Onun dünyası penthouse daireler, özel yatlar ve country kulüpleridir. Çatlak vinil koltuklar ve kahve lekeli menülerle dolu bu yer değil. Yine de burada, benim varlık alanımı tekrar işgal ediyor.

Micah bana doğru yürüdüğünde, gerginlikten sinirlerim geriliyor ve sanki birkaç parçaya ayrılacakmışım gibi hissediyorum.

"Günaydın, bellezza," diyor, son birkaç gündür olanlara bakılırsa hiç de uygun olmayan o rahat, sakın ses tonuyla.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim çocuk kadar yumuşak ve kilise kadar sessiz.

"Seni kurtaran bir arkadaşına böyle mi söylersin? Emin ol, pek çok kişi benden böyle bir şans elde edemez." Gözleri ilgiyle parıldıyor. Güneş ışığında ela rengi gözleri daha da parlaklaşıyor.

"Arkadaş mı?" Kaşlarımı kaldırıp ona bakarak, onu anlamaya çalışıyorum. anlamaya çalışıyorum.

"Haklısın. Biz arkadaş değiliz. Senin arkadaşın olmak istemiyorum." "Benden ne istiyorsun?" Ciğerlerim o kadar sıkışmış ki nefes almakta zorlanıyorum.

. Bu kadar yakınımda durması da hiç yardımcı olmuyor. "Neden gidip oturup bunu konuşmuyoruz?" "Benimle konuşmak mı istiyorsun?"

"Evet." Gözlerime bakarak, eğilip elimden bez parçayı aldı.

Onun orman kokusunu alıyorum ve bunun Tom Ford parfümü olduğunu anlıyorum. Bu koku, benim yağlı hamburger ve ucuz kahve kokumla tezat oluşturuyor.

Endişe, yorgunluk ve korku ile zihnim o kadar parçalanmış durumda ki, utanç duymak ya da tekrar Sindirella benzetmesi yapmak bile gelmiyor içimden. Sindirella sürekli temizlik yaptığı için, benden çok daha güzel kokuyordu herhalde. "Scarlett, burada neler oluyor?"

Robbie'nin sert sesi

arkamdan geliyor.

Dönüp baktığımda, Micah'ın kaslı vücuduna kıyasla sırık gibi vücudu daha da sırık gibi görünen, yüksek ve kibirli tavırlarıyla bize doğru yürüyen Robbie'yi görüyorum.

Buraya Micah gibi pek fazla insan gelmez, ama Robbie, uzaktan zengin görünen birini gördüğünde, müdür olarak hakimiyetini göstermeyi sever. Üniversiteye gidemediği için pişman olduğu için bu bir kompleks.

Anlıyorum, ama Micah, hakimiyetini göstermen gereken türden bir insan değil.

"Restoranımız dolu ve masalar temizlenmeli, ama sen burada bir arkadaşınla sohbet ediyorsun. Kışını kaldırmazsan bugünkü maaşına veda edebilirsin." Robbie, özellikle üniversiteye gittiğim için, kendini üstün görerek beni utandırmayı ve aşağılamayı seviyor.

"O hiçbir yere gitmiyor," diye cevaplar Micah, ben bir şey söylemeden önce.

"Anlamadım?" Robbie kollarını göğsünde kavuşturur ve Micah'a sert bir bakış atar.

"Duydun beni. Lanet olası yeri kendin temizle. Ve bir daha Scarlett'e öyle konuşma."

"Ne diyorsun sen?" Robbie'nin boğazından bu sözler çıkar ve elleri yanlarına kıvrılır.

Micah ona dik dik bakar ve ben bundan sonra ne olacağını tam olarak görebiliyorum, bu yüzden aralarına girerim. "Robbie, lütfen bana bir dakika ver. Arkadaşımla konuşmak için biraz zamana ihtiyacım var, sonra..."

"Kapa çeneni." Robbie öne doğru adım atarak Micah'a yaklaşır. "Sen kim olduğunu sanıyorsun..."

Micah, Robbie'nin omzuna bir parmağını bastırarak onu durdurur. Sonra yüzüne yaklaşır ve elini Robbie'nin omzuna koyar, Robbie acı içinde yüzünü buruşturana kadar sıkar.

"İnan bana, benimle sorun yaşamak istemezsin *Robbie*," der Micah sert bir sesle. "Ya ofisine geri dön ya da masalarını temizle, yoksa dilini ve yüzündeki deriyi koparırım."

"Tamam, tamam, özür dilerim dostum." Robbie ellerini kaldırır, gözleri birdenbire büyür ve vücudu titrer. "Bırak *beni... gitmeme izin ver.*" Herkesin izlediği için sesini alçaltmaya çalışır.

Micah onu bırakır, sonra temizlik bezimi Robbie'nin eline tutuşturarak beni şaşırtır. Onun hala bende olduğunu bile hatırlamıyordum.

Sanki her zaman yaptığımız gibi elimi tutar ve beni kapıdan dışarı çıkarır. Onu takip ederken midem burkulur, işimi kaybetme endişesi ve Micah'la birlikte olmak arasında kalmışım.

İşimi kaybetmekten daha çok endişelenmem gerekir çünkü o paraya daha sonra ihtiyacım olacak, ama Micah Delarosa'yı reddetme düşüncesi beni daha çok korkutuyor.

O beni lokantanın arkasındaki dar sokağa götürdüğünde kalbim deli gibi atıyor.

Yakındaki bir havalandırma deliğinden buhar yükseliyor ve rüya gibi bir sis yaratıyor, ama bu bir kabus.

Sonunda, sokağın sonunda duruyoruz.

"Beni kovdurmaya mı çalışıyorsun?" diye bağırarak, elimi ondan çekiyorum.

"Bu o kadar da kötü bir şey mi olur?" Beni sert tuğla duvara doğru yürüdü ve bir kolunu başımın yanına koyarak beni hapsetti. "Böyle lanet bir yerde ne işin var, Scarlett?"

Çenemi kaldırıp, onun yakınlığına rağmen gururumun son kırıntılarını korumaya çalışıyorum. "Hepimiz gümüş kaşıkla doğmadık ve güven fonuna sahip değiliz."

Karanlık sırtışı omurgamdan aşağı titreme geçirir. "Bu bok çukurundan daha iyisini yapabileceğini *bildiğinden* eminim."

"Bana böyle şeyler söylemeye hakkın yok. Yapabilseydim daha iyisini yapardım, sence de öyle değil mi?"

"Umarım öyledir."

Kaçmak için kolunun altından geçmeye çalışıyorum, ama eli kalçamı yakalayıp beni yerinde tutuyor.

"Bırak beni."

"Hayır." Bana tehdit dolu şakacı bir gülümseme atıyor. Başkaları bu gülümsemeyi şakacı bir kişilik olarak yanlış anlayabilir, ama onu tanıdığım kısa sürede, bunun onun gücünün bir parçası olduğunu fark ettim. Sanki bir aslan, fareyi yemeden önce onunla oynuyor gibi.

Ben onun faresiyim ve şimdi sırtım *tam anlamıyla* duvara dayalı bir şekilde kapana kısılmış durumdayım.

duvara

Micah, ben onun kaya gibi sert vücuduna yapışana kadar kasıtlı olarak bana yaklaşıyor Vücuduna bu kadar yakinken, birlikte geçirdiğimiz geceyi ve bana verdiği son öpücüğü düşünmeden edemem.

Ona bakıyorum ve gözlerinde gizlenen arzu parıltısı, onun da bunu düşündüğünü söylüyor.

"Neden buradasın? Neden evimi izliyorsun?" Bariz heyecanımı gizlemek için sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

"Kurtları uzak tutmak için." Başını eğdiğinde, bir tutam saçı gözünün üzerine düştü.

Sanırım kurtlardan kastettiği Anton'un adamları. Babam haklıydı, ama Micah'ın bizi bizzat izleyeceğini düşünmemiştim.

"Sen de kurt değil misin?"

"Beni öyle mi görüyorsun?"

"Bunun cevabı, bana ya da babama zarar verip vermeyeceğine bağlı."

Gülümsemesi genişler. "Bellezza, seni ya da babanı incitecek olsaydım, ikimiz de şu anda burada olmazdık, emin olabilirsin."

Nabzım boğazıma kadar yükselir, her atışında giysilerimin altındaki derim diken diken olur. "Bize zarar verecek misin?" Onun bunu söylemesini duymam lazım.

"Hayır. Sana *ya da* babama zarar vermeyeceğim. Bunu bilmek kaçmanı engelleyecek mi?"

Boğazımda bir yumru oluşur ve ciğerlerimi doldurur. "Kaçacağımı nereden bildin?"

"Anton'a ödeyecek paran var mı?" Zorlukla

yutkunuyorum. "Hayır, yok."

"Öyleyse, bunu anlamak oldukça kolay."

"Neden umursuyorsun?" Sözler nefes nefese çıkıyor. "Belki de senden hoşlanıyorum."

Nefesim kesildi. "Bunu yapmamalısın."

"Söyleneni yapan biri gibi mi görünüyorum?" "Hayır, ama beni dinlemelisin."

"Peki ya sen? Beni sevmemeni söylersem, beni dinler misin?"

Bu soru beni şaşırtır ve zihnim durur. "Senden hoşlanmıyorum."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Bir yalan daha."

"Yalan söylemiyorum." *Söylüyorum*, ama ona bunu söylemem mümkün değil.

Başparmağını ağızma bastırıp alt dudağımı okşadı. "Evet, yalan söylüyorsun. Beni seviyorsun. Beni sevmemelisin, ama seviyorsun."

"Bana öylece söyleyemezsin..."

O, saf bir sahiplenmeyle dolu bir öpücükle sözlerimi yutuyor, sanki New York'taki o otel odasına geri dönmüşüz ve o beni hiç bırakmamış gibi ağızımı ele geçiriyor.

Onu tattığım anda, kararlılığım birkaç saniye içinde paramparça oldu.

Dili dudaklarımın kenarını izler, içeri girmeyi ister ve ben ona izin veririm çünkü elleri ince üniformamın üzerinden tenime izlerini bırakırken direnmek imkansız gelir.

"Durmamı söyle, Scarlett," diye fısıldıyor dudaklarıma, vücudumu daha sıkı kavlıyor. "Durmamı söyle, yoksa kontrolümü kaybedeceğim ve seni burada becereceğim."

Tanrım.

Bu çok kolay olmalıydı. Sadece birkaç saniye önce ondan kaçmaya hazırdım. Şimdi halime bak.

Beni ayartmaya çalışan bu ezici arzu dalgasına karşı koymaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum.

Ona durmasını söyleyemem. Ve kendimi kurtaramam.

Kendimi ona kaptırma düşüncesi, mantığı, mantığı ve Micah Delarosa'dan uzak durmam gerektiğini söyleyen her şeyi boğuyor.

Ben hiçbir şey söylemeyince, "Siktir et" diye homurdanıyor ve sonra sanki bana açmış gibi beni öpüyor.

Beni kendine çekiyor ve parmaklarım gömleğine kıvrılıyor. Eli eteğimin altına kayıyor ve ben ona doğru eğiliyorum, bu an, bu duygu dışında hiçbir şeyi umursamadan.

Uzaklardaki trafik sesi kaybolur, geriye sadece onun dokunuşu, tadı ve karanlığının sarhoş edici kokusu kalır.

Ona boğuluyorum, canlı canlı yanıyorum ve dudaklarıma "Benim" diye fısıldadığında, buna karşı çıkacak gücüm kalmıyor. Çünkü onun olmak istiyorum.

Beni duvara daha sertçe iterek, eteğimi kalçalarıma kadar kaldırır ve külotumu kenara çeker.

Sadece pantolonunu açıp penisini çıkarmak için dudaklarımdan ayrılıyor, sonra bacağıma beline doluyor.

Penisini amımın derinliklerine sokmadan önce ereksiyonunu bir an görüyorum ve çığlık atıyorum. Heyecan içimi kaplıyor, kanımı saf adrenalinle dolduruyor.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, onu her şeyden, hatta bir sonraki nefesimden bile daha çok istiyorum. İçime girip çıkıyor, tatlı bir zevk ve çılgınlık uyandırıyor, sonra beni sikmeye başlıyor, tam da ihtiyacım olan şeyi veriyor bana: *onu*.

Bütün vücudum onunla ve onun acımasız vuruşlarıyla titriyor.

Beni derin ve sert bir şekilde sikiyor, tekrar tekrar içime giriyor. Çaresiz ecstasy çığlıklarım, onun derin zevk homurtularıyla karışıyor ve aniden, içimde patlayan şiddetli bir orgazmın pençesine kapılıyorum, zihnim tamamen açılıyor.

Nerede olduğumuzu veya bizi kimlerin duyabileceğini umursamadan çığlık atıyorum. Tek istediğim, onun durmaması.

Zevk, beni gittikçe daha yükseğe taşıyan dalgalar halinde bedenime saldırıyor.

Gözlerimi kapatıp içime çarpan dalgaların tadını çıkarmak istiyorum, ama sonra eli çenemi kavrar ve gözlerimi tekrar açmaya zorlar.

"Bana bak," diye emrediyor, sesi alçak ve boğuk. Ona bakıyorum ve sanki ruhunun derinliklerine bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde, hızını artırıyor ve sanki ikimiz de aklımızı kaybediyoruz.

Tekrar doruğa ulaşıyorum ve aynı anda inliyoruz.

Micah beni daha sert sikiyor, sonra o da boşalıyor, içimde titreyen sikiyle beni sıcak sperminin sıcaklığıyla dolduruyor.

Birkaç saniye duvarın önünde kalırız, sanki dünyanın bir ucundan diğer ucuna koşmuş gibi nefes nefeseyiz. Ve bana, ona yakışmayan bir şefkatle sarılır.

Onunla tekrar seks yaptığım gerçeği kafama dank edince başımı duvara dayarım.

Ben... dışarıda. Herkesin bizi görebileceği ve duyabileceği arka sokakta. Gün ışığında. O içimden çıkıp pantolonuna geri girdiğinde farkındalığım geri geliyor, ama gözleri üzerimde, "sana söylemiştim" bakışıyla zihnimin katmanlarını soyup döküyor.

"Yarın New York'a geri dönüyorum." Sesi aramızdaki sessizliği bozdu.

Onun gideceğini duymak beni olması gerekenden daha fazla etkiler. "Gidiyor musun?" "Gidiyorum, ama senin de benimle gelmeni istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve ona bakarak, doğru duyduğumu kontrol etmek için yüzünü incelerim. "Ne?"

"Sana bir teklifim var." "Ne... ne tür bir teklif?"

"Kabul etmeni istediğim türden." "Teklifin nedir?"

"Benimle evlenmen."

Nefesim kesildi ve lokantanın loş ışığı birdenbire çok parlak geldi.

"Ne? Sen benden... ne yapmamı istiyorsun?" Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Benimle evlenmeni."

Evlilik. Bu kelime kafamda bir silah sesi gibi yankılanır ve beynim onun söylediklerini işlerken zaman yavaşlar.

Micah'ın gözleri, tüylerimi diken diken eden o yırtıcı bakışla benimkilere kilitlenir. Tekrarlamaz. Buna gerek yoktur.

"Ciddi olamazsın." Sesim titriyor.

Ağzının köşelerinde acımasız bir gülümseme belirliyor. "Şaka yapmıyorum, bellezza. Ailemin imparatorluğunu devralmak için evlenmem gerekiyor."

"Yani bana mı teklif ediyorsun?" Kendimi işaret ediyorum.

"Evet, sana soruyorum. Bir yıl boyunca karım ol. Kabul edersen, Anton'a olan borcunu ödeyeceğim ve sana bir milyon dolar vereceğim. Yarısı şimdi, yarısı da süre sonunda."

Ciğerlerim sıkışır, parmaklarım yanlarıma batar, eklemlerim beyazlaşır. "Aman Tanrım, ne?" Az önce söylediğini düşündüğüm şeyi söylemiş olamaz. Anton'a borcumu ödeyecek ve bana *bir milyon dolar* mı verecek?

"Duydun beni."

"Ama bu delilik." Ellerim titriyor, sonra bir titreme beni sarar, her düzensiz nefesimle göğsüm sıkışır.

Micah bana yaklaşır ve kokumu içine çeker. "ılgınca olan şey seni burada bırakmak olurdu. İkimiz de bunun bitmediğini biliyoruz." Sözleri sorumu bir bıçak gibi keser. "O aynada bizi birlikte görmeye devam ediyorum, bellezza."

Sıcaklık içimi kaplar, New York'ta onunla birlikteyken olduğum kişi uyanır. Ben de aynada bizi görüyorum, tutkuya kapılmış, gerçek tutkuya. Onun dışında hiç kimsede hissetmediğim bir tutku. O geceye kadar bunun varlığından haberdar değildim. Ona kadar. Bana dokunana kadar.

Micah birkaç adım uzaklaşarak büyüü bozdu. "Teklifimi kabul edersen, sabah havaalanında buluşalım. Jetim öğlen kalkıyor."

"Bu delilik."

"Belki öyle, ama benim gördüğüm kadarıyla, ya benimle New York'a gelip karım olursun ya da kaçarsın. Bil diye söylüyorum, kaçarsan seni bulurum ve peşini bırakmam. O yüzden benimle gelmen daha kolay."

Tanrım... O ciddi.

Başını hafifçe eğerek, yavaşça uzaklaşıyor ve o dönüp gitene kadar nefes almıyorum.

Onu izlerken, düşüyor, uçuyor, sonra tekrar düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Köşeyi dönünce ortadan kaybolur ve onu artık göremem. Sonra düşüncelerimle baş başa kalırım.

Micah bana bir çıkış yolu sundu. Bana bir tabakta bir rüya sundu. Anton'dan kurtulmak.

Bu sefil hayattan kurtulmak. Yaptığım hatalardan kurtulmak.

O para, u z u n zamandır arzuladığım yeni bir başlangıç yapmamı sağlayacaktı. Babama bakabilirdim ve biz... her şeyi yapabilirdik.

Ve sonra Micah var. Kendime

yalan söylemeyeceğim.

Son on beş dakikada da görüldüğü gibi, ondan hoşlanıyorum.

Onu istemekten hiç vazgeemediğimi sanmıyorum, ama istediğim her şeye sahip olamayacağımı biliyorum. Ama o bana bunu teklif etti — benim kocam olmayı.

Bu gerçeküstü bir şey. Her şey.

Micah Delarosa ile bir yıllık evlilik.

Micah Delarosa ile bir yıllık evlilik, bir milyon dolar ve babamın borcunun silinmesi.

Gerçeküstü olabilir, ama böyle bir teklifi reddetmek için çok aptal olmam gerekir.

Hayatımın bir değeri olduğunu hissettiren ilk adamdan kaçmak daha da aptalca olurdu.
Yani, sanırım cevabımı biliyorum.
Evet.

On Dördüncü Bölüm

Micah

Mutfağa girdiğimde, sıcak ve davetkar, kavrulmuş kahvenin zengin aroması havada yayılıyor.

Brahm'ı De'Longhi makinesinin yanında durmuş kendine bir fincan kahve doldururken buluyorum.

Kısa bir baş sallamayla selam veriyor ve fincana işaret ediyor. "İster misin?"

"Teşekkürler, ihtiyacım var."

Bana bir fincan doldurur, sonra ikimiz de kahvaltı masasına doğru yürür ve oturduk.

Kahvemi bir yudum alıp kafeinin beni uyandırmasına izin veriyorum.

Yavaş yavaş zihnime nüfuz ediyor, bana gün boyunca ihtiyacım olan enerjiyi ve uyanıklığı veriyor.

Saat sabah yedi. New York'a dönmemize beş saat var, ama ben daha çok kıza odaklanmış durumdayım.

Eğer teklifimi kabul ederse karım olacak kız.

Tanrı yardımcım olsun, dün onu bir ara sokakta becermek istememiştim. Kendimi daha iyi kontrol edebildiğimi düşünmek isterdim, ama onun yanındayken kontrolümü kaybediyorum.

Zaten odaklanmakta zorlanıyordum, ama şimdi onu tekrar elde ettiğim için, boku yedim.

Brahm'a Scarlett'e yaptığım teklifi henüz söylemedim. Beklemek en iyisi diye düşündüm, ama şimdi ona söyleyeceğim, Scarlett kabul ederse hazırlıklı olsun diye.

Onun bu çaresiz durumda beni reddedeceğini düşünmek delilik.

Çoğu kadın bu fırsatı kaçırmaz ve bir daha düşünmezdi. Ama Scarlett James öyle değil. Öyle olsaydı, teklifimi yaptığım anda kabul ederdi.

Bunun yerine, parlak yeşil gözlerinde beklediğim şaşkınlık vardı, ama aynı zamanda onu tanıdığım diğer kadınlardan ayıran masumiyet ve insanlık kıvılcımı da vardı.

Onun kabul edip etmemesine bakılmaksızın, dün gece Anton'a ödemeyi yaptım. Telefonunu hackleyip hesap bilgilerini aldım, sonra ödemeyi aldığını teyit etmek için onun uşaklarından biriyle konuştum. Scarlett eve vardığında bunu öğrenmiş olmalı. Bu ödemeyi, sözleşme dışında kalması için iyi niyet göstergesi olarak yaptım.

"Peki, New York'a vardığımızda ne yapacağız?" diye sordu Brahm, kahvesinden bir yudum içip bardağı dizüstü bilgisayarının yanına koydu. "Lütfen bana babanla görüşmeyeceğimizi söyle. Nexxus grubuyla kontrol etmek istediğim bazı şeyler var. Diğer şeylerin yanı sıra."

"Yarına kadar onu görmeyeceğim. Ve senin orada olmana gerek yok." Kaşlarını kaldırdı. "Bu, eşler toplantısı için mi?"

"Evet."

"Peki, şanslı kadın kim?" Dirseklerine yaslanır. "Sana gönderdiğim listeden birini mi seçtin?"

Yüzündeki eğlenceyi fark ettim. "Hayır." "Peki, kim? Beni merakta bırakma."

Sandalyeye yaslanıp omuzlarımı gevşetiyorum. "Scarlett James, eğer kabul ederse."

Yüzündeki gülümseme o kadar hızlı kaybolur ki, yere düşüp parçalanacağını sanırım.

"Dalga geçiyorsun herhalde."

Kafamı salladım ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Micah, ne oluyor lan?"

"Biliyorum. Nedenini sorma."

"Nedenini sormama gerek yok. Ondan hoşlandığın belli. Nexxus için çalıştığını öğrenmeden önce de ondan hoşlanıyordun."

"Brahm, sanki o beni aldattı gibi konuşma." "İnsanlar olayları istedikleri gibi yorumlayabilirler."

"Ama o öyle bir şey yapmadı. Ne olduğunu biliyorsun. Onun bir piyon olduğunu sen bile görebiliyordun."

O içini çekip dudağının içini ısırды, sonra isteksizce başını sallayarak kabul etti.

"Tamam, ama ne planlıyorsun?"

"Bir yıllık evlilik. Borcunu ödedim ve biraz daha para ekleyerek anlaşmayı daha cazip hale getirdim." Böyle teklifler bizim dünyamızda hiç de nadir değildir.

"Bu, ödeme olarak kadın almak gibi bir şey. Umarım ne yaptığını biliyordur. Özellikle de onun psikopat eski sevgilisi varken. Eminim baban da bundan hoşnut olmayacaktır."

"Brahm, kimin mutlu olacağı umurunda değil. Ben bunu istiyorum. Sen de aynısını yapmazmış gibi davranma."

Tartışmaya devam etmek için ağzını açar ama haklı olduğunu bildiği için kendini durdurur. Birkaç ay önce, içinde hala insanlık kalıntıları varken aynı şeyi yapmıştı. O zamanki kız arkadaşı, ölümcül bir hastalığı olduğu ve sadece bir yıl ömrü kaldığı için ondan ayrılmak istemişti. Onu ve ailesini, son nefesini verene kadar kendisine ait olmasını sağlayan bir sözleşmeyle kendine bağladı.

Bu, pek çok kişinin görmediği Brahm'ın bir yönü. Kimsenin bunu bir daha görebileceğini sanmıyorum. O insanlık izi, ailesiyle birlikte öldü.

Çenesini sıkar ve bana sert bir bakış atar. "Tamam, anladım. Ne yaptığını bildiğine inanıyorum."

"Şu anda, biliyorum."

"Cidden seni reddedebileceğini mi düşünüyorsun? Ona müthiş bir teklifte bulundun."

"Beni reddedeceğini sanmıyorum, ama hiçbir şeyi kesin olarak bilemem. Her halükarda, Anton Çehov'dan ziyade bana borçlu olmasını tercih ederim. Onu gözümün önünde tutmak istiyorum."

"Bence bu akıllıca. Araştırmalarımın anladığım kadarıyla, o Amerika'yı mecbur kaldığı için terk etti ve her an geri dönme ihtimali yüksek. Böyle şeyleri dert etmemize gerek yok."

"Bir şey yapmaya kalkışırsa onunla ben ilgilenirim. Borcu ödenince Scarlett ondan kurtulur."

Bana uzun uzun bakar, sanki zihnimi okumaya çalışır gibi. "Seni daha önce böyle görmemişim. Bu kızı gerçekten istiyorsun galiba."

"Beni büyüledi."

"Seni mutlu eden neyse o olsun, ama eminim baban yine de Eloise'i sana zorlayacaktır."

"Öyle olacak. Bu yüzden yakında evleneceğim." "Ne kadar yakında?"

"İki hafta."

Kaşları yine yukarı kalkıyor. "Vay canına, çok hızlısın kuzen."

"Dediğin gibi, halletmemiz gereken yeterince sorun var. Düğünü bir an önce halletmek istiyorum ki, bu sorunu çözmeye odaklanabileyim."

Nexus. Zaten çok fazla zaman aldı.

"Kesinlikle katılıyorum. Ama bu konuda bir ipucum olabilir. Daha doğrusu, iki ipucum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve dikleştım. "Ne buldun?"

Masadan geri çekilir, parmaklarını çatırdatır. "Birinci ipucu."

Dizüstü bilgisayarını alır ve yaklaştırır, böylece bilgisayarını açtığında ekranı görebilirim.

Klavyeye birkaç kez dokundu ve Scarlett'in Nexus'tan adamlarla tanıştığı fabrikadan kaçan bir adamın bulanık görüntüsü belirdi.

Brahm birkaç tuşa daha basar ve aynı adamın FBI'ın çektiğı bir fotoğrafını çıkarır. "Estes denen adamı buldum. Tam adı Estes Pokapieva. Eski özel kuvvetler mensubu." Odaklanmamış görüntüyü gösterir. "Fabrikanın güvenlik kamerası berbatmış, ama o görüntüyü almayı başardım, gerisini yüz tanıma botlarım halletti."

"Vay canına, Brahm. Bu büyük bir ipucu. Bir isimle çok şey yapabiliriz."

"Evet, ama ne yazık ki onunla ilgili detaylar konusunda şansım burada bitiyor. Hapis cezasını çektikten sonra bir petrol platformunda çalışmaya başlamış. Onunla ilgili başka bir şey yok. Adres yok, aile bilgileri yok, hiçbir şey yok."

"Gizli çalışan birinin tüm işaretleri."

"Aynen öyle. İkinci ipucuna odaklanarak daha hızlı sonuç alabileceğimizi düşünüyorum." Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. Öyle de olmalı.

"İkinci ipucu nedir?"

"İlk kez hacklendiğimizde koyduğum izleyiciyi hatırlıyor musun?" "Evet."

"Onu kullanmaya devam ettim. Haftalar önce, hackerlar saldırılarını on yedi farklı hayalet proxy üzerinden yönlendirerek beni atlattılar, böylece onları takip edemedim, ama işleri boka sardılar."

"Ne oldu?"

Yüzünde soğuk bir gülümseme yayıldı. "Dün gece, bir telefonda gönderilen e-posta için yeni bir proxy kullandıklarını keşfettim. Ve şifreleme imzası babanızın evindekine uyuyordu."

"Babamın evinden biri onlarla iletişime mi geçti?"

"Evet. İş toplantısından sonra. Kötü haber ise, kullandıkları telefonun tek kullanımlık bir telefon olması gerektiğı, çünkü şu anda kapalı. Kimseyle bağlantı kuramıyorum."

"Dün gece bir şey olmuş olmalı ki, hata yapıp o telefonu kullanmışlar."

"Öyle düşünüyorum. Ama araştırmamız bizi tekrar New York'a götürecek gibi görünüyor."

"En azından tanıdığımız biri olduğundan eminiz. O toplantı için babamın evinde olan kişi, tanıdığımız biri olabilir."

"Aynen öyle."

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. "Bunu çözmem lazım. Görevi devralmadan önce ya da sonra böyle bir şeyin olması kabul edilemez. Yazılım geliştirmeye başladığımızda o planlar güvende olmalı."

"Teknik tarafta çalışmaya devam edip ne bulabileceğime bakacağım. Jaxon'la konuşmak isteyebilirsin. Belki planların güvenliğini artırmak için bir fikir bulabilir."

Hepimiz teknik zekalıyız, ama bizim eksikliklerimizi Jaxon tamamlıyor, tersi de geçerli. Brahm ve ben bilgisayar sistemleri ve altyapıları ile ilgili her konuda iyiyiz, Jaxon ise bir mühendis. Birlikte, bir üst düzey teknoloji yaratıyoruz. Bu, görünüşte harika, ama ne yazık ki Nexxus gibi insanları çekiyor.

"New York'a döndüğümde Jaxon'la görüşeceğim. O zaman konuşuruz."

"İyi. İstersen, yola çıkma zamanı gelene kadar bazı raporları ve verileri gözden geçirebiliriz. Kim bilir, belki daha fazlasını bulabiliriz."

"Tabii." Dizüstü bilgisayarının yanında duran not defterine göz atıyorum. Açık olduğu için notlarını okuyabiliyorum. Boston hakkında ayrıntılı bilgiler yazmış. "Bahsettiğin diğer iş bu mu?"

Başını eğdi. "Nasıl gidiyor?"

"Kimsenin seni öldürmek istediğini bulmaya çalışırken beklendiği gibi. Geçen haftadan daha fazla bir şeyim yok."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Henüz yok. Adım adım ilerleyelim patron. Bulman gereken hackerlar ve planlanan gereken bir düşün var."

Ona hafif bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, yine Scarlett'i düşünüyorum. Ona evlenme teklif etmek, şimdiye kadar aklıma gelen en çılgın fikir, ama her düşündüğümde daha da doğru geliyor.

Hayatta bazı şeyler vardır ki, sanki sana aitmiş gibi hissedersin. O da onlardan biri, bu yüzden burada hackerları bulamamış olsam da, Denver'dan eli boş ayrılmayacağım.

Jet motorlarının sesi arka planda düşük bir uğultu çıkarır, ama Brahm ve ben arabadan inerken kalbimin düzenli ritmini bastırmaz.

Muhafızlar arkamızda sıraya giriyor, hareketleri hassas ve sessiz.

Brahm bana uçuş planlarımızdan bahsetmeye başlar, ama tüm dikkatim özel jetin yanında duran kişiye odaklanır.

Scarlett.

O burada. Gelmiş ve beni bekliyor.

Üzerinde, vücudunun en sevdiğim kısımlarını ortaya çıkaran, ona yapışan sade bir siyah elbise var.

Koyu renk saçları rüzgarda yüzünün etrafında savruluyor, vahşi ve dizginlenmemiş. Tıpkı

Narin parmaklarıyla asi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, soğukkanlı yüzleri ve şık takım elbiseleriyle benim korumalarımın yanında daha küçük görünüyor. Onu çevreliyorlar, varlıkları onun girmek üzere olduğu hayatı sessizce hatırlatıyor. Tehlikeli. Kontrollü. *Benim.*

O benim dünyama uymamalı, ama bir şekilde uyuyor. Bana uyuyor.

Brahm, odak noktamın nerede olduğunu anlıyor ve ben ilerleyebileyim diye geride kalıyor.

Sadece yaklaştığımda beni görüyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğu anda, sanki içimdeki bir şey yerine oturuyor.

Bu bir rahatlama gibi, ama aynı zamanda bir zafer gibi de hissediyorum.

"Bellezza." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onun mükemmelliğini içime çekiyorum. "Geldin."

Ellerini gergin bir şekilde birleştirir. "Borcumu ödeyerek reddetmemi zorlaştırdın."

Ben de ona gülümsüyorum. "Belki de geceni daha rahat geçirmeni istedim, böylece teklifimi düşünmek için zihnin açık olsun diye."

Gözleri parıldayarak bakışlarımı karşılıyor, aramızda genellikle kurduğu duvar, saklayamadığı minnettarlığını görmeme izin verecek kadar çatlıyor.

"Teşekkür ederim. Dün gece ilk kez korkmadık."

Genelde duygusal davranmam, ama borcumu ödememin onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum. "Rica ederim."

"Şey, um... Sanırım düşündüğümde daha erken New York'a döneceğim." "Evet, öyle."

Ağzımın köşesinde bir gülümseme belirir.

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?" Sesi tereddütlü, yumuşak ve sorgulayıcıydı.

"Sonra. Eve vardığımızda ayrıntıları konuşuruz."

"Eve mi?" Bu kelimeyi sanki ilk kez deniyormuş gibi söylüyor. "Eve."

Gözlerime bakıyor ve bir an için, sanki burada sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum.

"Gidelim, bellezza." Elini tutmak için elimi uzattım ve o da elini bana uzattı.

Jete doğru yürürken, göğsümde derin bir tatmin hissi yerleşiyor. Bu sadece başlangıç ve ben daha fazlasını istiyorum.

O artık benim.

On Beşinci Bölüm

Scarlett

Micah'ın yatak odasının ortasında hayranlıkla duruyorum.

Manhattan'da bir iş toplantısına gitmesi gerektiği için, uçağımız indiğinde beni korumalarının gözetimine bırakıp, ailesinin milyarlarca dolarlık şirketinde çalışmaya gitti.

Buraya, Hamptons'daki Billionaire Row'da uzanan bu saraya geldim, televizyonda ve dergilerde sadece duyduğum bir yer.

Şimdi, eski hayatımı uzak bir anı gibi hissettiren, zenginlik ve ihtişamla dolu bir evdeyim.

Daha dün, lokantada tuvaletleri ve masaları temizliyor olamazdım. Daha dün, babamla birlikte hayatımı kurtarmak için kaçmayı planlıyor olamazdım.

Ama öyleydi.

Duvarı kaplayan tavandan tabana pencereden dışarıya bakıyorum. Dalgaların özel plaja çarptığı Atlantik Okyanusu'nun nefes kesici manzarası gözlerimin önüne seriliyor.

Bu manzarayı sonsuza kadar mutlu bir şekilde seyredebilirim.

Buraya geldiğimden ve baş hizmetçi bana bu büyük malikaneyi gezdirdiğinden beri böyleyim.

Her şey çok güzel, bu yatak odası da dahil.

Buradaki her şey Micah'ı yansıtıyor. Heybetli siyah mermer şömineden, odayı domine eden el oyması maun yatak çerçevesine kadar.

Kaliforniya kralı büyüklüğündeki yatak, kömür rengi ipek çarşaflarla örtülü ve modern sanat eserleri, keskin çizgileri ve cesur şekilleriyle duvarları süslüyor ve gelecekteki kocamın zevkini yansıtıyor.

Parmaklarım, şifonyerin pürüzsüz kenarlarını izliyor, köşedeki erkeksi deri koltuk ile yukarıdaki narin kristal avize arasındaki kontrastı içime çekiyorum.

Sağımdaki giyinme odası, bir tasarımcı butiğine benzeyen bir yere dönüştürülmüş ve havada bile onun kokusu var.

Sanki bir rüyada süzülüyor gibiyim. Ne zaman uyanacağım diye merak edip duruyorum.

Bu rüyadan uyanmak istemiyorum.

Tek eksik olan şey babam, ama en azından onun güvende olduğunu biliyorum.

Micah'ın korumalarından biri gelip borcun ödendiğini söylediğinde ikimiz de kulaklarımıza inanamadık.

Aynı güvenlik görevlisi gece boyunca bizimle kaldı ve ihtiyacımız olduğu sürece evde kalacak.

Tabii ki, Micah'ın teklifini babama anlattığımda, pek heyecanlanmadı ve benim için endişelendi, ruhumu sattığımı düşündü.

Bunun normal olmadığını anlasam da, ona ölüm kalım meselesi olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

Bundan sonra hemen kabul etti. Onu bir dahaki sefere düğünde göreceğim, Micah bana düğünün iki hafta sonra olacağını söyledi.

Geçen hafta başıma o kadar tuhaf şeyler geldi ki, iki hafta sonra evlenmek bana normal geldi.

Dün gece Lucy ile kısaca konuştum, ona durumu anlatıp fazladan para göndermesini engelledim.

Evlilik teklifinden bahsetmedim. Bu kısmı yüz yüze yapmak istedim. Birazdan burada olacak, çok uzun süre beklemem gerekmeyecek.

Dün her şey uyumsuz gibiydi, ama şimdi işleri düzeltebileceğim bir yola girdiğimi hissediyorum.

Micah'a deli gibi aşık olmamın da bir zararı yok. Yine de dikkatli olmam gerektiğini biliyorum.

Hakkında çok az şey bildiğim bir adama kendimi kaptırırsam aptal olurum.

Ayrıca bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini de hatırlamam gerekiyor.

Bu, ikimizin de etiketlememesi gereken başka bir şeyle ilgili bir iş. Özellikle de tehlikeli bir adamla zihnimi mahveden bir ilişkiden yeni kurtulmuş olan ben.

Para ödendiğine göre Anton şimdi ne düşünüyor acaba?

ö dend

İğine Beni rahat bırakmasını diliyorum. Tek istediğim bu.

Göre Hafif bir kapı çalma sesi düşüncelerimi bölüyor.

ne "Bayan Scarlett?" Baş hizmetçi Maria sesleniyor.

düşün

üyor

acaba

?

"Girin." Daha düzgün durmak için omuzlarımı geriye doğru çekiyorum, sanki iyi bir izlenim bırakmam gerekiyormuş gibi. Gerektiğini biliyorum. Ama Micah'ın ona ne söylediğini bilmiyorum. Onun evinde bir kadın gibi görünmek istemiyorum.

Kapı açılır ve Maria, sanki dua eder gibi ellerini birleştirerek içeri girer. Bana *Harry Potter'daki* Profesör McGonagall'ı hatırlatır. Aynı renk saçları, aynı vücut yapısı ve aynı sert ama nazik gözleri vardır.

"Arkadaşın Lucy seni görmeye geldi. Onu güneş odasında bekletiyorum."

Ona içten bir gülümsemeyle teşekkür ettim. "Çok teşekkürler."

Aşağı inip onu göreceğim."

"Sandviç ve buzlu çay getirdim, ama başka bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır."

"Tabii. Teşekkürler."

O ayrılırken ben derin bir nefes alıp Lucy'yi görmeye hazırlanırım. Her şeyi bilmek isteyecektir ve babam gibi onun da bazı çekinceleri olacağını biliyorum.

Onun ve babamın fark etmedikleri şey, bunun benim en iyi kötü seçimim olduğuydu.

Odayı terk edip, ipeksi duvar kağıtları ve geniş merdivenlerden aşağıya kadar uzanan avizelerle süslenmiş sahanlığa çıkıyorum.

Güneş odasına doğru ilerlerim ve Lucy'yi pencerenin yanında dururken bulurum.

Beni fark eder ve ben bir şey söylemeden bana doğru koşar, hareket ederken omuzlarından sarkan sarı bukleleri sallanır.

"Scarlett!" Kollarını bana doladı ve yaşadıklarımı düşündüğümde içimdeki bir şey kırıldı.

Beni daha sıkı sarar ve titrediğimi fark ederim.

"Ah, tatlım," diye kulağıma fısıldadı ve birbirimizden ayrıldık. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece... çok yorgunum."

"Tabii ki." Derin bir nefes alır ve endişeyle bana bakar. Nedenini biliyorum. Çok kilo verdim ve gerçekten bitkin görünüyorum. Bütün bu işlerden dolayı. "Haline bak."

"Biliyorum, ama umarım daha iyi olur."

O da başını sallar. "Hadi konuşalım." Güneş odasına dalgın dalgın bakar, ama odadan daha fazlasını düşündüğünü biliyorum. "Hamptons'a nasıl geldiğimize dair tüm hikayeyi duymak istiyorum. Yani, burası

... sanki bir milyarderin bekar evi ile *Architectural Digest dergisi* birleşmiş gibi."

Kendimi gülüyor buluyorum ve bu harika bir his. "Öyle de denebilir."

Lucy mükemmel kaşlarını kaldırıyor. "Açıklaman gereken çok şey var."

"Biliyorum. Gel otur."

Onu, yemeklerin hazırlandığı küçük hasır masa ve sandalyelere yönlendiriyorum.

Yemeği servis eden değil, servis edilen kişi olmak çok garip geliyor.

Oturuyoruz ve Lucy öne eğiliyor, hikayenin geri kalanını duymak için sabırsızlıkla bana bakıyor.

"Lütfen bana borçlarını ödemek için kendini şeytana satmadığını söyle."

"Bunu sana söyleyemem."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne yaptın?"

"Micah ve ben iki hafta sonra evlenmeye karar verdik. Bir sözleşme imzalamam gerekiyor ve bir yıl boyunca onunla evli kalırsam bana bir milyon dolar verecek. Yarısını şimdi, yarısını da sonunda alacağım. Ve bildiğin gibi, Anton'a da ödeme yaptım."

Zaten solgun olan teni ölümcül bir alabaster rengine büründü. "Sana ne teklif etti?"

"Hayatının fırsatını."

O da bana bakıyor, gözleri hala fal taşı gibi açık. "Ben... Micah Delarosa mafya üyesi olduğu için sana dikkatli olmanı söylemek istiyorum, ama sana karşı çıkmak aptallık olur. Bu hayatının fırsatı."

Onun desteği sayesinde bedenim ve ruhum daha az gergin hissediyor. "Böyle düşündüğüne gerçekten çok sevindim çünkü az önce ayrıldığım durum çok kötüydü."

"Biliyorum. Anton beni şaşırtmayı başardı. Johnny de öyle.

Ondan haber aldın mı?"

"Hiçbir şey." Kafamı sallayıp midemde kıvrılan gerçeği görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bizi ölüme terk etti, Lucy."

"Çok üzgünüm. Üzgünüm demek yetmez gibi geliyor, ama sunabileceğim tek şey bu ve desteğim."

"Bu, isteyebileceğimden çok daha fazlası."

Elini uzatıp elimi nazikçe sıktı. "Her zaman yanında olacağım."

"Ben de senin için." Gülümserim.

Gözleri tekrar ciddileşti. "Scarlett, burada güvende misin? Micah'ın yanında güvende misin? O senden gerçekten çok etkilenmiş görünüyor ve bu hoşuma gidiyor, ama ne kadar güvende olabilirsin ki?"

Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve midemin derinliklerine yerleşiyor. Uçakta da kendime aynı soruyu sormuştum. Kazanan bir cevap bulamadım. "Sanırım tanıdığım şeytandan daha çok, tanımadığım şeytanla daha güvendeyim."

Bana küçük bir gülümseme attı. "Öyle görünüyor. Sadece dikkatli ol. Sen de ondan etkilenmiş görünüyorsun. Senin tek gecelik ilişkilerin olduğunu hiç bilmiyorum. Üstelik onunla evleniyorsun."

Sözlerinin doğruluğu beni üzüyor. Micah'ın havaalanında bana bakışını düşünüyorum, sanki uzun bir kovalamacanın sonunda sonunda yakaladığı bir şeymişim gibi. Sanki ben onunmuşum gibi.

"Dikkatli olmam gerektiğini biliyorum."

"İyi. Onun da Anton gibi olmasını istemem." "Ben de."

Elimi tekrar sıkıyor ve ben ona bir can simidi gibi sarılıyorum. "Bunu atlatacaksın Scarlett. En kötüsü geçmiş gibi görüldüğü için mutlu olalım."

"Umarım öyledir."

Kalbim daha fazla acıya dayanamıyor.

Lucy bütün öğleden sonra benimle kalır ve akşamüstü ayrılır. O gittikten sonra babamı kontrol ederim, sonra kokulu yağlar ve kokulu bu ve şunlarla uzun bir banyo yaparım.

Yorgun bedenimi üç saat boyunca suda bekletirken, aşağıdaki kütüphaneden aldığım *Gurur ve Önyargı* kitabını okudum.

Hiç kendi kütüphanesi olan bir evde bulunmamıştım, hele ki *Beauty and the Beast* dizisinin setinden çıkmış gibi görünen bir evde hiç. Tüm kitapları keşfetmek çok eğlenceliydi ve yarın yine oraya inmeyi planlıyorum.

Yatağa girdiğimde saat on oluyor ve ipeksi çarşaflara sarılmış olarak ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.

Micah'ın kokusu beni kışkırtıyor, zihnimde dolaşan sayısız soruyu gündeme getiriyor.

Onun eve gelmesini mi bekleyeyim?

Belki başka biriyle meşguldür. *Başka bir kadınla.*

Başka bir kadınla birlikte olabilir. Ve ben bir sözleşme olduğum için hiçbir şey söyleme hakkım yok. Aramızdaki anlaşma karşılıklı olarak yararlı.

Bu bir iş. Yani o benim değil ve ona karşı hiçbir hakkım yok.

Onun yanımdayken beni ele geçiren saf çekicilikten başka hiçbir şey. Sokakta bunu tekrar hissettim ve onun dışında her şeyi unutmam korkutucuydu.

Tavana bakıp, sıvadaki desenleri ve olukları hayranlıkla izliyorum, ta ki göz kapaklarım ağırlaşana ve o güvenlik hissi koruyucu kollarıyla bedenimi sarmalayana kadar.

Derin bir uykuya dalıyorum, ama çok geçmeden su sesiyle gözlerimi tekrar açıyorum.

Duş.

Hiç de yüksek sesli değil, ama son zamanlarda yaşadığım paranoya, en ufak seslere bile kulaklarımın daha duyarlı hale gelmesine neden oldu.

Duvardaki saate hızlıca bakınca saatin sabah üç olduğunu görüyorum. O kadar uzun uyuduğumu sanmıyordum.

Banyo kapısına bakıyorum, vücudumdaki her sinir ucu heyecanla titriyor. Duşta olan belli ki Micah, çünkü başka kim kullanabilir ki?

Geri dönmüş. Ve ben hiç bu kadar uyanık olmamıştım.

Akan suyun sesi aniden kesildi ve nefesim kesildi.

Karo zemine çarpan damlalar, kapı açılana kadar saniyeleri sayıyor ve ay ışığıyla aydınlanan yatak odasına bir buhar bulutu salıyor.

Ve işte orada duruyor.

Micah, gölge ve günden oyulmuş bir tanrı gibi kapı aralığını dolduruyor. Perdelerimden süzülen ay ışığı gözlerine vuruyor ve onları değişken hale getiriyor.

Sert karın kaslarından aşağı akan su, dikkatimi her bir kasına ve ilk tanıştığımız gecedeki ağızımın suyunu akıtan dövmelerine çekiyor.

Bu manzarayı gözlerimle yutuyorum ve utanmadan, parmaklarım onun köprücük kemiğinden başlayıp sağ kolunu karanlık bir manşet gibi saran karmaşık mürekkep çizgilerini izlemek için can atıyor.

Vücuduna dövme yapılmış kuzgunlar, dikenli güllerin arasından uçuyor, kanatları omuz kemiğine yayılıyor ve beni de onlarla birlikte uçmaya çağırıyor.

Diğer dövmeleleri de gözden geçiriyorum, aşağıya doğru iniyorum, gözlerim kalçalarına sarkan kabarık beyaz havluya takılana kadar, ama bu havlu, ona baskı yapan sert penisinin şişkinliğini gizlemeye yetmiyor.

Onu izlediğimi fark edince, yüzüne bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Bana bakışları kanımı kaynatıyor.

Bakışlarında, benim için ne kadar iyi ya da kötü olursa olsun, onun dokunuşunu arzulamaya devam eden en derin kısımlarıma hitap eden manyetik bir şey var.

Sessizce birbirimize bakarken, odaya girip bana yaklaşıyor.

Uçları hafifçe kıvrılan ıslak saçlarından su damlıyor ve omzuna düşüyor.

Micah yatağa ulaştığında, parmaklarım çarşafı kavrır.

Saçımı başka bir havluyla kuruluyor ve dudakları, benim arzuladığım o tehlikeli gülümsemeye bürünüyor. Bu, içimde dolaşan ısıyı doğrudan kasıklarına yönlendiriyor.

"Seni uyandırdım mı, bellezza?" Sesi bu saatte her zamankinden daha derin geliyor ve tüm vücuduma bir arzu dalgası yayıyor.

"Uykum hafiftir." Çarşafın altında kıpırdanarak otururum.

Bakışları vücuduma düşer ve ince ipek geceliğimin görünür durumda olduğunu ve uyluklarımın üstüne kadar çıktığını aniden fark ederim.

Gergin bir şekilde eteğini çekerim ama onun hareketimi takip eden bakışlarını fark edince donakalırım.

Bana tekrar baktığında, aramızdaki hava, yıldırım düşmeden önceki sessiz an gibi gerginleşir. "Yatağımızda rahat görünüyordun. Öyle misin?"

Bizim.

Bu lüks evde herhangi bir şeyin sadece onun değil, *bizim* olduğunu düşünmek garip geliyor.

"Evet." O yaklaşırken kelime boğazımda takılır ve kalbim göğsümde güm güm atmaya başlar.

"Toplantın nasıldı?" "Sikim kadar uzundu."

"Genelde işten eve bu saatte mi geliyorsun?" Bu, ne beklemem gerektiğini sormak için dolaylı bir yol. Sanırım onun başka birinin yatağında zaman geçirip geçirmeyeceğini de anlamaya çalışıyorum.

"Her zaman değil." Gözlerini benden ayırmadan, havluyu kalçalarından düşürerek sertle mi  penisini ortaya çıkarır.

Onun devasa ereksiyonunu görünce ba ım dönüyor ve etkilenmediğimi iddia etmenin bir anlamı yok.

"Buraya gel. Seni sikmem lazım." Sesindeki istek beni heyecanlandırıyor ve bir anda ıslanıyorum.

O bana yaklaşıyor ve nefesim sanki bir kaya yığını arasında sıkı mı  gibi boğazımda takılıyor. Ben de ona doğru eğiliyorum ve geceliğimin askısı omzumdan kayıyor.

Onu d zeltmiyorum.

 p  mek için bir araya geliyoruz ve o beni kucağına çekip, ağzımı yalarken beni kendine çekiyor.

Öpücük vücudumda yankılanıyor, her sinirimi sarar ve ben onun içinde boğulmak istiyorum.

Kendi kendimin en büyük düşmanı olduğumu biliyorum. Birkaç saat önce, bu odada kendime onun yanında dikkatli olmam gerektiğini söylüyordum. Şimdi ise beni alıp istediği kadar sertçe becermesini istiyorum. Buna direnmek ya da kendimi reddetmek istemiyorum.

Elleri sırtımı ok uyor ve kalçamı avu luyor, sonra dudaklarımdan uzaklaşıyor ve beni yatağa yatırıyor.

Sadece birkaç saniye içinde kıyafetlerimi çıkartıyor, beni çıplak bırakıyor ve ne isterse yapabileceği bir duruma getiriyor.

Vücudunu benimkine bastırarak beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yönlendiriyor, sonra ellerini üzerimde gezdiriyor, göğüslerimi ve klitorisimi ok amak için duraklıyor.

"Sana dokunma şekli mi seviyorsun, değil mi?" Sıcak nefesi sırtımda fısıldıyor.

"Evet." Sesim heyecandan titriyor.

Meme uçlarını sahiplenici bir şekilde ok aması vücudumda tatlı bir zevk dalgası yaratıyor, ama girişime penisini hissettiğimde, eriyorum.

 ime girer ve ben inlerim, sonra tamamen içeri girer.

Cildimde ateş yanar ve aklımlı kaybederim, tekrar onun olurum. Zevk, p r zly kayaların üzerine çarpan sert dalgaların kakofonisi gibi içimden geçer.

"Siktir, her zaman çok iyi hissettiriyorsun," diye inleyerek içime giriyor. "Artık tamamen benimsin, Scarlett."

S zlerindeki sahiplenme beni sarar ve ben daha fazlasını almak için kalçalarımı geriye doğru iterim. O bana daha fazlasını verir ve ben çığlık atarak bo alırım.

Zevk dalgaları beni tüketiyor, dokunduğu her yeri yakıyor.

Bu, ara sokaktaki gibi değil. Ya da New York'taki gibi. Bu başka bir şey ve mantıklı. Artık farklı insanlarız.

Ben farklıyım. New York'tan farklı olarak, onun kim olduğunu biliyorum. Sokaktan farklı olarak, benden daha fazlasını istediğini biliyorum. Bir yıllık arkadaşlığımı.

O beni daha sert, daha hızlı, daha derine sickerken, derilerimizin çarpışması kulaklarımı dolduruyor.

Ruhum her itişte titriyor, sonra zihnimde patlayan havai fişeklerle tekrar boşalıyorum.

"Aynen öyle, bellezza. Benim için boşal." Sesi, beni parçalayan ve yıkan o hakimiyetle dolu.

Benim doruğum onun doruğunu da beraberinde getiriyor ve bizi ele geçiren bu tutkuya inleyerek boşalıyoruz.

Micah vücudunu bana bastırıyor, beni kendine çekiyor, böylece ağzı boynuma geliyor.

Nefesi benimki kadar ağır ve düzensiz. "Bana ne yaptığını bilmiyorum, ama durmayacağına söz ver."

Ona bir bakış attım. "Söz veriyorum."

"İyi, çünkü daha fazlasına ihtiyacım var."

On altıncı bölüm

Scarlett

Saat sabah on biri biraz geçiyor.

Micah ve ben bütün gece o yatakta kalıp birbirimizi yiyip bitirdik. Vücudumun her santimetresi hala onun dokunuşunun sıcaklığı ve sahiplenmesiyle canlı.

Şimdi yemek odasında yan yana oturmuş, yıllardır bunu yapıyormuşuz gibi konuşup kahvaltı yapıyoruz. Onunla güneşin doğuşunu izlemek güzeldi. New York'ta birlikte uyanamazdık.

Bu, uzun zamandır çalışmak zorunda olmadığım ve geç saatte yataktan kalkabildiğim ilk gün.

New York'taki hava durumundan konuşuyorduk, ama sohbetimiz doğal bir duraklamaya geldiğinde, ilişkimizin ince ayrıntılarını konuşma zamanının geldiğini biliyorum. O ezici cinsel coşkudan sakinleştiğimize göre, bunu halletmek için belki de en iyi zaman şimdi.

Micah dirseklerini masaya dayadı ve bana baktı. Üstü çıplaktı, sadece bir çift eşofman altı giyyordu. Benim üzerimde yoga pantolonu ve üniversiteden kalma bol bir tişört vardı, muhtemelen beni oraya giden biri gibi gösteriyordu.

"Başka bir şey ister misin?" Birkaç dakika önce ikinci porsiyonla doldurduğum boş tabağıma bakıyor.

"Hayır, daha fazla yersem patlayacağım galiba."

Yüzünde seksi bir gülümseme belirir. "Tamam, peki, acıkırsan Maria'yı çağır, sana bir şeyler hazırlar. Ya da ben hazırlayabilirim."

"Sen mi?" Gülümsemeden edemiyorum.

"Evet. Belki de yediğinden emin olmak isterim."

"Teşekkür ederim."

Başını eğip sözleşmenin bulunduğu belge klasörünü uzatır. "Sözleşmeyi gözden geçirmeye hazır mısın?"

Başımı salladım. "Her zamanki gibi hazırım."

Gerginim. Sürecin bu noktasına geldiğim için ne bekleyeceğimi bilmiyorum.

Belgeyi alıp bakarken ellerim hafifçe titriyor.

"Bu, birkaç kişisel eklemeyle oldukça standart bir sözleşme, böylece bazı konularda netlik kazanmış oluyoruz," diyor iş adamı tavrıyla.

Para ve zaman dilimi ile ilgili şartları okudum, bunları zaten benimle konuşmuştu, ama sonra bahsettiği kısma geldim.

Kapsamlı bir liste var, ama benim dikkatimi çekenler şunlar:

Evden çıktığımda her zaman yanımda bir koruma olması gerekiyor.

Her zaman nerede olacağımı ona bildirmem ve saat 10'a kadar evde olmaya çalışmam gerekiyor.

Çalışmaya karar verirsem, edindiğim arkadaşlar veya birlikte çalıştığım kişiler hakkında bilgi sahibi olmalı ve geçmişlerini kontrol etmelidir.

Anton veya adamlarıyla hiçbir ilişkim olmaması gerekiyor. Ve benim en sevdiğim kural, ondan başka hiçbir erkekle ilişki kurmamam gerektiği. Hatta ilişki kurmakla neyi kastettiğini tek tek sıralamış: hiçbir şekilde öpüşmek yok, yanağa bile, onun haberi olmadan gizli buluşmalar yok, iş amaçlı olmadıkça öğle veya akşam yemeği randevuları yok, ve önce o adamla tanışması gerekiyor, kesinlikle seks yok, dokunmak yok, okşamak yok, onun haberi olmadan erkek arkadaşlar yok.

Ona bakıyorum ve sanki aklımı okumuş gibi gülümsüyor.

"Bir sürü sorun var gibi görünüyor." Sesi aldatıcı bir şekilde

yum

uşak. "Evet. Bu sözleşme biraz, şey... baskıcı ve *katı* görünüyor."

"Öyle olması gerekiyor. Düşmanlarım ve bana zarar vermek isteyen insanlar var.

Karımı zayıf noktam olarak görecekler. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." Sesindeki kararlılık ve bana karısı olarak atıfta bulunması, hazır olmadığım bir şekilde beni etkiliyor.

Daha önce kimse beni böyle korumak istememişti. Babam bile. Böyle düşünmekten kendimi kötü hissediyorum, ama bu doğru. Son yaşanan bu fırtınada, babam Johnny'ye güvenerek hata yaptı. Pişman olduğunu ve beni kasten tehlikeye atmayacağını biliyorum, ama kardeşimle ilgili böyle bir hata yapması ilk kez değildi. Kalbimin derinliklerinde, bunun son kez olmayacağını da hissediyorum.

"Beni koruduğun için teşekkürler." Onun sözleri bana abartılı gelse de bunu söylemem gerektiğini hissediyorum. Artık onun dünyasında olduğumu unutmamam lazım.

"Dediğim gibi, sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Özellikle de başını belaya sokma konusunda bir yeteneğin olduğu anlaşıldığında." Gözlerinde eğlence dolu bir ışık parlıyor, güneşte daha da parlaklaşıyor.

Onunla tartışamayacağımı fark edince utançtan yanaklarım kızardı. "İnan bana, belayı aramıyorum. Belki de... bela beni buluyor. Ama umarım bundan sonra işler değişir."

"Umalım da öyle olsun. Tartışmak istediğin başka şartlar var mı?" Arkalarına yaslanıp bakışlarını yoğunlaştırır, kolunu kıvrıp dirseğini koltuğun koluna dayarken pazıları şişer.

Birkaç sorum daha var, ama en çok odaklandığım soru sinirlerimi karmaşık düğümler halinde büküyor. Bu, ondan başka kimseyle birlikte olmamakla ilgili şart. Bunun onun için de geçerli olup olmadığını sormak istiyorum. Sadece doğru kelimeleri bulmam gerekiyor.

"Senden başka hiçbir erkekle ilişki kurmamam şartını konuşabilir miyiz?"

Dudaklarında ince, gergin bir gülümseme belirir. "Duruma bağlı. Benden bunu değiştirmeyi isteme, çünkü yapmam. Ben çok sahiplenici bir adamım. Benim olduğunda, sen benimsin. Seni kimseyle paylaşmam."

Kalbim deli gibi atıyor ve boğazımdaki düğümü yutuyorum. Böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum. Ama eriyip gitmeden önce, beynimin en önemli kısmı olan soruyu sormak için yeterince iyi çalışması gerekiyor. "Herhangi bir değişiklik istemeyecektim. Nasıl tanıştığımıza rağmen, ben kimseyle yatacak ya da... aldatacak türden bir insan değilim." Annem gibi değilim. Bu, ondan kesinlikle almadığım tek şey.

"Ben de değilim."

Rahatlama, ciğerlerimdeki yanmayı yatıştırıyor. "Bu, senden de aynısını bekleyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Gözleri ölümcül bir odaklanma ile bana kilitlendi ve neredeyse bu soruyu bu kadar küstahça sormamış olmayı diledim.

Aramızda birkaç saniye sessizlik olur ve göğsüm sıkışır. Aldatmadığını söyledi, ama ya bunu sadakatine layık gerçek bir ilişki olarak görmüyorsa? Belki de ondan böyle bir şey beklemek çok fazla, çünkü o bana bu hayatta ya da bir sonraki hayatta hayal edebileceğimden çok daha fazlasını verdi.

"Sen benim olduğunda, ben de seninim." Sözleri tenimde kayar, sessizliği keser. Her hece beni keser, sonra ruhuma işler.

Benim. *Onun*. Sözlere, vaatlerin senfonisi gibi kafamda yankılanıyor.

Micah gibi erkekler, şiddeti ikinci bir deri gibi giyen tehlikeli erkekler, sadakatlerini öylece teslim etmezler. Alırlar. Talep ederler. Fethediler.

Ama işte burada, bu güzel canavar, bana benim için çok değerli bir şey sunuyor. *Sadakat*. Anton'un beni iki kez aldattığını biliyorum, ama daha fazlası da vardı. Lucy bana bazı şeyler duyduğunu söyledi. Başkaları da duydu. Ben sadece onlara inanmak istemedim.

Aptaldım ve sarhoşken hatalar yaptığımı söylediğinde ona inandım. Bu, istismardan önceydi, bu yüzden kalbimi yumuşattım ve onu affettim.

"Bu senin için uygun mu?" Sesi, dizlerimi titretiren o düşük, gürültülü tona düşüyor.

"Evet, işe yarıyor," diyorum.

"İyi. Aynı şartlar benim için de geçerli. Her kelime." Sesindeki kesinlik, önceki açıklamalarından daha fazla etkiliyor beni ve her kelimesinde ciddi olduğunu görebiliyorum.

Aniden, aramızdaki bu şey seks, sahiplenme ve henüz imzalamadığım bir sözleşmenin ötesine geçmiş gibi hissediyorum. Birbirimizi tanıdığımız kısa süre ve ondan çılmaya çalıştığım gerçeği göz önüne alındığında, aramızda hiç hayal etmediğim bir güven katmanı var.

"Başka bir şey var mı, *bellezza*?"

Sormam gereken bir soru daha var. "Mümkün olduğunca çabuk seçmelere katılmaya başlamak istiyorum. Sorun olur mu? Lucy, mümkün olduğunca çok seçmeye katılırsam iş bulma şansımın artacağını düşünüyor." Tekrar oyunculuğu düşünmek bile bana iyi geliyor. Umarım sorun olmaz.

"Kesinlikle sorun değil. Sadece nerede olduğunu bilmem gerekiyor." O başını sallar ve içimde umut kıvılcımları çakar, zihnimi olasılıklarla doldurur. "Başka bir şey var mı?"

Bugünlük yeterince soru sordum galiba. "Hayır. Sanırım bu kadar yeter."

"Tamam." Şık bir gümüş kalem çıkarır ve bana uzatır.

Kalemi alıp, imzalamam gereken yerleri imzaladım. Bunu yaparken, bana ne olacağını hiç bilmediğim yeni bir gerçeklik alanına giriyormuşum gibi hissettim.

Anton'dan kurtulmak ve bir milyon dolar kazanmak için ona hayatımın bir yılını veriyorum. Her şey yüzeysel olarak harika görünüyor, bu tür şeyler genelde öyledir, ama

gerçekten

gerçekten yolculuğa başladığımda ne olacak?

Yolculuğun sonunda vedalaştığımızda ne olacak?

Kolay olacağını sanmıyorum. Benim için değil. Ona bir bakış attım ve onun beni o keskin bakışıyla izlediğini gördüm. Bakışlarını karşılayarak sözleşmeyi ona geri uzattım.

O da alır, imzalar ve kalemi belgenin üzerine koyar. "Bitti."

"Şimdi ne olacak?" Gözlerinde bir duygu belirtisi arıyorum, benimle aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak ediyorum - son hakkında. Bir şey hissedip hissetmediğini anlayamıyorum. Bir duygudan diğerine zahmetsizce geçebiliyor gibi görünüyor, ama bana sadece görmek istediği şeyi gösteriyor.

"Düğünü planlayıp insanlarla tanışacağız." Bana kısa bir gülümseme atıyor. "Düğün organizatörü Pazartesi günü gelecek. Düğünle ilgili her şeyi o halledecek. Ona ne istediğini söyle yeter."

"Ben mi? Ona ne istediğimi söylememin sakıncası yok mu?" Kaşlarımı kaldırdım, o da başını salladı.

"Evet. Juliet dünyaca ünlü bir düğün organizatörü, bu yüzden her şeyi yapabilir. Hem de hızlıca. Ona fikirlerini söyle, o da gerçekleştirsin."

"Bana uyar."

"Güzel. Bu arada, ben yokken Maria sana bakacak."

"Personel benim hakkımda ne biliyor?" Buraya geldiğim anda bunu merak etmiştim.

"Senin benim karım olacağını biliyorlar, bilmeleri gereken tek şey bu." "Tamam."

Bu iyi. Demek ki herhangi bir sorun yaşamayacağım.

"Bu hafta, tüm evlilik kayıtlarını ve yasal belgeleri halledeceğiz, sonra ayın son Cumartesi günü Oheka Kalesi'nde düğün yapılacaktır."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?" Heyecanımı gizleyemiyorum. Oheka Kalesi, çoğu ünlünün düğünlerini ve özel partilerini düzenlediği rüya gibi bir mekan. Benim gibi birinin orada evleneceğini hiç düşünmemiştim.

"Evet. Bu bir gelenek. Benim tarafımdan yaklaşık yüz misafir bekliyorum."

"Vay canına, çok fazla." Derin bir nefes alıyorum. Ben yüz tane insan tanımıyorum bile.

Micah sırtıyor. "Aslında diğer aile düğünlerine kıyasla küçük sayılır. Ya da benim için beklenenlere kıyasla. İstedğin herkesi davet edebilirsin. Tabii ki, babanı da çağıracağım, böylece düğünden önceki gece burada olacak."

"Teşekkürler. Muhtemelen sadece onu ve Lucy'yi davet edeceğim. Başka kimsem yok. Sorun değil. Endişelenecek bir şey azalır." Ayrıca, tanıdığım başka kimse bu kadar kısa sürede haber verilmesi gerektiğini anlamaz. Amcamı ve ailesini davet ederdim, ama onunla babamın çatışacağını biliyorum. Bu bir kabus olurdu.

"Salı akşamı ailemin evinde akşam yemeği var. Babam bunu bir tür nişan partisi olarak kullanacak, bu yüzden orada epeyce insan olacak."

Ailesinin evinde akşam yemeği. Nasıl bir şey olacak bu? Micah'ın babası ailenin şu anki reisi. Micah'tan korkuyorsam, babasının yanında nasıl davranacağım? "Ailen benim hakkımda ne düşünüyor? Bu anlaşmamızı garip bulacaklarından eminim."

"Bu konuyu konuşmamız gerekiyor."

Bu pek iyiye işaret değil. "Oh." Ellerimi birleştirip tişörtümün kenarını sıkıca tutuyorum. "Neyi bilmem gerekiyor?"

"Anlaşmamızdan haberleri yok ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Onlara pek bir şey anlatmadım, ama birbirimizi altı aydır tanıdığımızı sanıyorlar. Tabii ki çipten veya diğer şeylerden haberleri yok."

Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim. "Bana soru sormayacaklar mı?"

"Soracaklar." Gülümsüyor. "Ama onları oyalamak için anlatacak yeterince şeyimiz var bence. Mesela otelde tanıştığımızı ve seni Denver'a kadar takip ettiğimi söyleyebiliriz."

Gergin bir gülümsemeyi zorla bastırıyorum, ama ne demek istediğini anlıyorum. "Sanırım bu yeterince iyi bir hikaye."

"Sorun olmaz. Güven bana. Anlaşmamızı bilen tek kişi kuzenim Brahm."

Onlar kuzenler. Ben de bunu merak ediyordum. Brahm bizimle birlikte jetle geri döndü ve benden pek hoşlanmıyor gibiydi. Babam ve ben yakalandığımızda beni duvara zincirleyen o olduğunu düşünürsek, bu anlaşılabilir bir durumdu.

"O ne olacak?" "Ağzı

sıkıdır."

"Yemekte başka kimler olacak biliyor musun?"

"Ailemi tanıyorsam, epeyce kişi olacaktır."

"Mafya mensupları mı?" Soruyu tereddütlü bir sesle soruyorum, kaba görünmemek için. "Sadece başka kimlere dikkat etmem gerektiğini bilmek istiyorum."

"Kimseye dikkat etmene gerek yok. Ama soruna cevap vermek gerekirse, oradaki herkes ya Delarosa ailesinin bir üyesi ya da bizimle bir şekilde bağlantılı. Korkmana gerek yok."

"Korkmuyorum. Sadece..." Ne diyeceğimi düşünürken sesim kesiliyor. "Dikkatli olmak mı?"

"Evet. Dikkatli ol." Ona bakarken, bunu gerçekten başarabilir miyim diye merak ediyorum. Sanırım insanların onun kolunda görmeye alışık olduğu kadınlardan çok farklıyım. Ya ailesi beni onaylamazsa? Tam olarak parlak bir geçmişim yok.

Yanlış yolda, sudan çıkmış balık gibiyim ve Micah ile ben birbirimizden daha farklı olamazdık.

"Ya senin istediğin gibi biri olamazsam?" Gözlerimiz buluştu ve onun meraklı ifadesini gördüğümde karnımda kelekler dans etmeye başladı. "Yardımın ve paranın için minnettar değilim değil, ama eminim benden daha iyi seçeneklerin vardır."

Ayağa kalkar ve aramızdaki mesafeyi kapatır, sonra beni kaldırır ve masanın üzerine oturtur.

Nefesimi tutarım, sonra ellerini iki yanıma koyup dudaklarını dudaklarıma bastırduğında gülümserim. "Seni istedim, başka kimse yok."

"Ama beni tanı mıyorsun ve..."

Daha fazla öpücüklerle sözlerimi keser. "Senin hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum."

Bu sözler beni ürpertir ve onun uyuşturucu ve rehabilitasyonumdan haberi olup olmadığını merak ederim. "Her şey mi?" Dudaklarına doğru fısıldarım ve o biraz uzaklaşır.

"Her şeyi."

"O zaman benim biraz dağınık olduğumu ve gerçekten başımı belaya sokma alışkanlığım olduğunu biliyorsun."

Micah yüzümü avuçlar ve burnunu burnuma sürter. "Yine de seni istiyorum." Sözleri sanki beni damgalıyormuş gibi cildime işler ve bana yine o hayranlık dolu bakışı atar. Bu beni bir kraliçe gibi hissettirir ve onun gözlerinde tacımı görürüm.

"Yapılacak bir şey daha var," diye ekliyor alçak sesle.

"Ne?"

Spor pantolonunun sol cebine elini sokar ve gümüş kadife bir kese çıkarır, sonra içine elini sokar ve güzel bir elmas nişan yüzüğü çıkarır.

Elmas o kadar parlak ve ışıltılı ki, güneş ışığında milyonlarca yıldız yüzeyine serpilmiş gibi parlıyor.

Dudaklarım aralanmış, titriyor ve cildim karıncalanıyor, yine hayranlıkla ona bakıyorum.

Micah elimi tutar ve parmak eklemlerimi dudaklarına bastırır, sonra yüzüğü parmağıma geçirir. Yüzük parmağıma kaydığı anda her şey gerçek olur. Biz gerçek oluruz.

"Beğendin mi, bellezza?"

"Ben... çok beğendim." Sesim, elimdeki yüzüğü incelerken içimde derinleşen duygularla dolu yumuşak bir tiz ses. Hiç bu kadar güzel, pahalı ve değerli bir şeye sahip olmamıştım. "Teşekkür ederim."

"Hayır, bellezza. Ben teşekkür ederim. Şimdi buraya gel. Seni tekrar sikmem lazım." Bana verdiği öpücük, kaba sözlerinin aksine çok şefkatli. "Hemen burada, masanın üzerinde."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ama personel..."

"Görmemek ve duymamak için yeterince para alıyorlar. Ve kapı kapalı."

Gözümün ucuyla Maria'nın tarçınlı çörekleri bırakırken kapıyı kapattığını doğruladım.

Micah gömleğimi çeker ve başımdan çıkarır. "Önce seni tatmak istiyorum. *Her yerini.* Senin için sorun olur mu?"

"Bana uyar." Sesim zaten ham bir arzu ile doludur.

Bu adam söz konusu olduğunda kendimi tutamıyorum. Ve denemek de istemiyorum.

Onun istediği yere gitmek ve istediği şeyi yapmak istiyorum.

Sütyenimi çıkarıyor ve dün gece yaptığı gibi beni soyuyor.

Çıplak kalır kalmaz, yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor ve sanki şimdiye kadar yediği hiçbir yemekten daha lezzetliymişim gibi amımı yalamaya başlıyor.

Beni kendine doğru çektiğinde nefesim kesiliyor, sonra dilini içime derin, derin, derin bir şekilde sokuyor ve beni doruğa ulaştırıyor.

Ellerimi iki yanıma koyup, zevk dalgaları beni sararken masa örtüsünü sıkıca tutuyorum.

Ağzının benim üzerimde olması tarif edilemez bir his. Bunu kaç kez yaparsak yapalım, ondan asla doyamayacağımı biliyorum.

Nefesimi zar zor toparlayabiliyorum ki, o aynı anda klitorisimi emmeye ve göğüslerimi okşamaya başlıyor.

"Tanrım," diye bağıyorum, masa örtüsünü daha sıkı tutuyorum. Parmaklarımın yanındaki tabaklar, ecstasy dolu inlemelerimle birlikte çarpışıyor.

Micah beni sanki ilk, son ve tek yemeğiymişim gibi yiyor ve ben boşalıyorum.

Ağzında sertçe boşalıyorum, amımı yüzüne sürüyorum.

Beni yalıyor, sıvılarımı yalıyor ve beni tekrar ıslatıyor.

Bitirdiğinde ayağa kalkar ve pantolonunu kalçalarından aşağı indirir, tamamen sertleşmiş sikini serbest bırakır. Her zamanki gibi, gözlerim onun uzunluğunu ve kalınlığını tarar, ucunda ön sıvı damlayan zonklayan baş kısmında durur.

Yakışıklı yüzünde kaba bir gülümsemeyle, kendini yumruklar ve daha fazla ön sıvı çıkarır. "Sanırım ne yapmanı istediğimi biliyorsun, müstakbel karım."

Tanrım, o kelimeyi her söylediğinde -eşim- bana bir şey oluyor. Kendimi korumak için aramızda inşa etmeye çalıştığım duvarları yıkan bir şey.

Arzuyla hareket eden akılsız bir kukla gibi, masadan kayarak onun önünde dizlerimin üzerine çökerek cevap veriyorum.

Elini başımın arkasına kaydırıyor ve sikini ağzıma almam için beni yönlendiriyor.

Onun erkeksi tadını ve göğsünden gelen derin inlemeleri zevkle emiyorum. Onu memnun ettiğimi ve tahrik ettiğimi bilmek beni canlı hissettiriyor.

Ve bir kez daha, bu adamı istemem için kendime söylediğim tüm şeyleri hatırlamam gerektiğini unutuyorum. Hepsi havaya karışıyor ve açlık beni ele geçiriyor.

On Yedinci Bölüm

Micah

Scarlett James benim tanrıçam.

Kurtuluşumun ya da lanetlenmemin tanrıçası; hangisi olduğunu henüz bilmiyorum. Belki ikisinin de birazı.

O beni taparcasına sikimi emdiğini izlerken, aynı anda hem kurtulmuş hem de lanetlenmiş hissediyorum.

Onu böyle izlemeyi seviyorum. Çıplak, güzel ve tamamen benim. Zamansız güzelliğiyle bana bir Yunan heykeli hatırlatıyor.

Başını yana eğerek beni daha derine alıyor ve koyu renkli, gür saçları vahşi bir kadife pelerin gibi etrafına dökülüyor, nemli teniyle flört ediyor. Güneşin öptüğü her yerde parılıyor, gül rengi meme uçlarını daha soluk gösteriyor.

O beni çalıştırmaya devam ederken, yukarı aşağı sallanırken, omuzlarındaki ipeksi cildi parmaklarımın ucuyla okşayarak, parmaklarımın altındaki pürüzsüzlüğün tadını çıkarıyorum.

Scarlett dokunuşumla titrer. Bu benim ya da onun üşüdüğü için değildir. Aramızdaki o şey yüzündendir. Onunla her birlikte olduğumda irademi ele geçiren o güçlü, çılgın şey.

"Güzel," diye mırıldanıyorum, kelime dudaklarımdan çıkmadan önce yakalayamıyorum.

Onun güzel gözleri benimkilere doğru parlar, sıcaklık ve özlemle dolu, ve acaba beni tamamen görebiliyor mu diye merak ediyorum.

Onunla birlikteyken kalbimin çarpışının sözleşmeyle ilgisi olmadığını ve yanımdaki lanet evlilik sözleşmesinin bile benimle alay ettiğini görebiliyor mu acaba?

Umarım göremez, çünkü kimsenin benim o yanlarımı görmesine izin vermem.

Daha sert emiyor ve testislerim geriliyor. Yine onun içinde boşalmak istiyorum, bu yüzden ağzından çekip onu ayağa kaldırıyorum.

"Masaya eğil." Boğazını yakalayıp zarif boynunu okşuyorum.

Yanakları şiddetli bir kırmızıya boyanır, ama emrimi yerine getirerek dönüp eğilir.

Onun dolgun kalçalarını görmek, kanımın penise hücum etmesine neden oluyor ve sadece ona bakarak boşalacağımdan korkuyorum.

Kalçalarını tutup sikimi tatlı amına yönlendiriyorum, sikimin ucu onun kaygan deliğinin üzerinde kayarken zevk alıyorum. Sonra onun içine giriyorum, sıcak vücuduna dalıyorum.

Onun içinde olmak başka hiçbir şeye benzemiyor. *O* başka hiçbir şeye benzemiyor.

Acımasız darbelerim, koyu saçlarını mürekkepli bir şelale gibi omuzlarına döküyor.

Onunla ilgili her şey beni büyülemiş durumda ve bana her şeyi verse bile daha fazlasını arzulamaya devam ediyorum.

İtmelerim daha yoğun, sert ve acımasız hale geliyor. O orgazm oluyor, amının duvarları benim adımı haykırırken benim sikimi mengene gibi sıkıştırıyor.

Adımı inlemesi, içimdeki zevki ateşliyor ve beni ona olan çaresiz bağımlılığımın derinliklerine itiyor.

Sonra duramıyorum. Kontrolümü kaybediyorum.

Yemek odasından kalkıp yatağa geri dönüyoruz ve onu tekrar tekrar alıyorum.

Onu sürekli sahiplenme ihtiyacı duyuyorum ve ona dokunmayı bırakırsam, aramızdaki bu bağın yok olacağını hissediyorum. Ve onu bir daha asla elde edemeyeceğim.

Bir ara işe gitmem gerekiyordu, ama gün geceye dönüştü ve onu bırakamadım.

Bir kez daha iki kez oldu, sonra bir kez daha, sayısını unuttum. Sonra durmaya niyetim olmadığını fark ettim. Onu ne kadar çok tadarsam, o kadar derine işliyor, benim bir parçam oluyordu.

Ben böyle biri değilim. Kolayca etkilenebilen bir adam da değilim. Her zaman kontrol bende olur. Beni ben yapan da budur.

Scarlett James, müstakbel eşim, tüm kuralların istisnası haline geldi.

Tehlikeli bir zehir gibi, derimin altına sızdı ve kemiklerime kazındı.

Şu anda böyleyim, bir yıl sonra onu bırakmak zorunda kaldığımda nasıl olacağım?

Bu düşünce, ondan almaya devam ederken bütün gece zihnimi meşgul ediyor.

Sonunda, serin suyun altında duşta buluyoruz kendimizi.

Buhar onun etrafında kıvrılıyor, koyu saçları omuzlarına yapışarak obsidiyen rengine dönüşüyor.

Bana sırtı dönük, ben de omurgasının kıvrımlarını izliyorum, hafif su damlacıkları cildinden aşağı süzülürken her çukuru ve oyuğu ezberliyorum.

Nabızı parmaklarımın altında atıyor. Vücudunun her santimini haritalandırmıştım, ama nedense hala beni büyülemeye, her şeyi yeni hissettirmeye devam ediyor.

Su, gözyaşları gibi sırtından aşağı akıyor ve ben de onun yolunu takip ediyorum, ona dokunmaktan ve onun çözülmesini izlemekten asla bıkmayacağımı bilerek.

Vücuduna gösterdiğim ilgiyi seviyor, ama aniden, sanki kendini yakalamış gibi gerginleşiyor. Beni istememek için kendini durduruyor.

Benim gibi lanet olası tavşan deliğine düşmemiş olan Scarlett, bana karşı hissettiklerine hala direniyor. Bu mantıklı. Direnmek, hala umudu olduğu anlamına geliyor. Benim umudum var mı emin değilim, ama onun bana direnmesini istemiyorum. Kendini bana teslim etmesini istiyorum.

Sözleşmenin dışında onu engelleyen başka nedenleri olduğunu biliyorum. Yani Anton. Bu çekinceleri kontrol edemem. Beni ona benzetiyor, bu yüzden sadece zaman ona aramızda önemli farklar olduğunu gösterebilir. Bu da, ona yardım etmek için yaptığım onca şeye rağmen, bir gecede bana güvenmeyeceği anlamına geliyor.

Anton'un ona rehabilitasyona girmesine neden olacak kadar berbat şeyler yaptığını biliyorum, ama hikayenin tamamını bilmiyorum. Her ne ise, onu öldürmek istememe neden oluyor.

Elimi belinin alt kısmına koyup belinin kıvrımını okşuyorum. Alt dudağını ısıtıyor, ona yaptığım şeyi sevmemek için çok uğraşıyor.

"Kes şunu," diye kulağıma fısıldıyorum ve omzunun üstüne bir öpücük konduruyorum.

Bana dönüp granit duvara yaslanır ve bana bakar. "Neyi kes?"

"Kendini tutmayı."

"Neden kendimi tuttuğumu biliyorsun?" Gözlerini kısıyor.

Ona gülümserim ve elimi başının üstüne koyarım. "Sadece biliyorum, bellezza. Bana karşı böyle davranmana gerek yok. Haberin olsun, artık beni istediğin kadar sevebilirsin. Hala sevdiğini inkar etmeye çalıştığını söyleme bana."

Gülümser ve bu çok güzel bir manzaradır. "İnkâr etmiyorum. Senden hoşlanıyorum."

"Ben de seni seviyorum. Neden bununla başlayıp diğer her şeyi unutmuyoruz?"

"Sen bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

"Çünkü öyle. Zaten yapıyoruz. Değil mi?" "Evet. Ben sadece..."

Gülümsemesi sesiyle birlikte kaybolur. "Dikkatli davranıyorsun,"

diye bugün ikinci kez tamamlarım. "Evet. Dikkatli davranıyorum."

Gözlerinde kopan fırtınayı arıyorum. Yoğunluğu beni ona uzanıp onu ondan uzaklaştırmaya zorluyor. Bunu yapamadığım için, en iyi ikinci şeyi yapıyorum. "Ben onun gibi değilim, Anton."

Bakışları parçalanır ve kederli hale gelir. Bu, içimi burkar. "Biliyorum."

"Aynı hamurdan yoğrulmuş gibi görünebiliriz, ama öyle değiliz. Bazı canavarlar diğerlerinden daha berbat durumdadır. Bazıları ise tam da olması gerektiği kadar berbat durumdadır."

Benim benzetmeme gülümsemeye çalışıyor, ama gülümseme dudaklarına kadar ulaşamıyor. "Bana çok şey yaptı. Ben hep böyle değildim. Bu kadar... korkak ve belaya bulaşmaya meyilli değildim."

"Artık her şey farklı. Bana güvenebilirsin. Sana zarar vermektense ölmeyi tercih ederim."

Gözlerini fırtınada bir can simidi gibi benimkilere sabitler ve kalbim nasıl atacağını unuttur. Sonra ondan asla kurtulamayacağımı anlarım.

"Micah." Elini uzatıp göğsüme, kalbime bastırıyor, sanki onu hissetmek istiyormuş gibi. "Bu benim için çok önemli."

"Buraya gel."

Bu seferki gülümsemesi farklı. Yaklaşır ve aramızdaki mesafeyi kapatırım, ama dudaklarının önünde dururum, böylece beni öpebilir. Bu sefer ilk adımı onun atmasını istiyorum. Öyle de yapar.

Öpücük ilk başta çekingen ve deneme amaçlıydı, sonra aramızda bir şey kırıldı ve tekrar çılgınlığa sürüklendik. Saniyeler içinde, onun içine gömüldüm ve onu duş duvarına yasladım.

Sonraki birkaç saati böyle geçiriyoruz. Güneş doğana kadar onu sikiyorum ve son boşalmadan sonra uykuya dalıyor.

Hala uyanığım, bu yüzden güneşin yumuşak ışığında onun uyumasını izliyorum. güneşin yumuşak ışığında uyumasını izliyorum.

Yan tarafına kıvrılmış, çarşafı dolanmış. Nefesi düzenli ve yumuşak.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor, ekranda Brahm'ın adı yanıp sönüyor. Telefonu alıp boxerımı giyiyorum, sonra Scarlett'i uyandırmamak için odadan çıkıyorum.

Brahm'ın bu saatte beni araması için bir şey olmuş olmalı. Merdivene çıkar çıkmaz telefonu açıyorum. "Selam dostum, ne oldu?"

"Durum iyi değil." Brahm'ın sesi gergin. Bu hiç iyiye işaret değildir. İşler sarpa sarmadan asla böyle konuşmaz. "Anton Amerika'ya dönüyor."

"Siktir."

"Ve Scarlett'in seninle birlikte New York'ta olduğunu biliyor."

Alt dudağımı ısırp, elimle yumruk yapıyorum. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Görünüşe göre bizi takip ediyor. Babası değil. Adamlarından hiçbiri babasının evine gitmedi ve aralarında hiçbir iletişim olmadı. Onun aramalarını ve mesajlarını takip ediyorum."

"Scarlett hakkında ne dedi?"

"Çok şey. Onu kesinlikle geri istiyor, Micah. Ama bunu zaten biliyorduk. Sanırım şimdi ne kadar istediğini biliyoruz."

O piç, yaptıklarından sonra Scarlett'in hayatına geri dönebileceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha bekliyor onu. "New York'a gideceğinden bahsetti mi?"

"Henüz değil, ama buna hazırlanıyor. Onu geri almaktan bahsediyor. Telefonla somut planlarını anlatacağını sanmıyorum. Onun gibi adamlar, dinlemenin bir yolunu bulacağımızı bilir ve sürpriz unsurunu tercih ederler."

"O piç kurusu için hazır olacağım." "Micah..."

"Yapma." Pencereye doğru yürüdüm ve parıldayan güneşe baktım. "Savaş istiyorsa, ona savaş vereceğim. O artık benim."

"Tamam. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Denver'da olan biten her şeyi öğrenmemizi sağla." Bu nedenle orada küçük bir ekip bıraktım.

"Zaten yaptım."

"Scarlett'in babasını da gözetim altında tutmalıyız. Anton'un konuşabileceği tek kişi o. O ve Johnny."

"Johnny'den henüz bir iz yok. Adamlar hala arıyor. Kontrol etmem gereken birkaç şey var, sonra rapor veririm."

"Teşekkürler. Uyarı için de teşekkürler." "Önemli değil. Benim işim bu."

Telefonu kapatıyoruz ve ben elimi duvara dayayıp öfkeyle bekliyorum. O piç Anton. Onunla başımın belaya gireceğini biliyordum. Hazırım ama bana saldırmak için büyük bir şey bulacağını biliyorum. Bu kısmı hiç istemiyorum.

Başımı kaldırıp pencerede bulanık yansımasına bakıyorum. Scarlett'le tanışmadan önce gözlerimde olmayan bir şey var.

Değiştim. Değiştiğimi biliyorum. Onun yüzünden.

O, hayalet gibi gözleri ve ateşli ruhuyla hayatıma girmeden önceki adam, bana ilk kez gülümsediği anda değişti.

İçimdeki bu farklılık, onu korumak için dünyayı yakıp kül ederdi. Onu benim tutmak için.

O yüzden Anton gelsin. Onu benden almaya çalışsın. Daha azı için

öldürdüm, onu korumak için çok daha kötüsünü yaparım. O,

karşılaşabileceği en kötü canavarım.

Ben seven türden bir canavarım.

On sekizinci bölüm

Micah

Jaxon ve ben, malikanesinin terasında karşılıklı oturuyoruz. Her birimizin elinde, onun yüz yıllık koleksiyonundan birer kristal bardak dolusu viski var.

Daha yeni geldim ve ona anlatacak çok şeyim var. Sonra babamla buluşup evliliğimi ve planlarımı konuşacağım. Jaxon'ı görmek, babamla yaşayacağım çatışmaya karşı en azından bir tampon görevi görecek. Sanırım bu, Jaxon'ın Scarlett hakkında ne düşündüğüne bağlı. O henüz onu tanımıyor.

Beni son gördüğünde, adını bilmediğim halde onu bulmak için Denver'a gidiyordum. O anda elimde sadece Ever After Ajansı'nın kartviziti vardı.

Jaxon'ı görmeden sadece birkaç saat önce, Brahm ve ben onun otelden çipi çaldığı videoyu izlemiştik. Jaxon sonra ne olduğunu bilmiyor. Tek bildiği, benim isimsiz bir kızı aramak için Denver'a gittiğim, ama nedenini bilmiyor. Anton'un onunla bir ilgisi olduğunu da bilmiyor. Jaxon'ı arayıp Anton'u sorduğumda, bu kısımları atladım.

Biz birbirimize her şeyi anlatan türden arkadaşlarız. Onu hayatım boyunca tanıyorum ve o da benim arkadaşlığımı o kadar değer veriyor ki, beni iş ortakları arasına aldı ve Bratva'sında danışmanı olmamı istedi. Yine de ona Scarlett'ten bahsetmedim, muhtemelen onun görüşü benim için önemli olduğu ve bunu yüz yüze yapmak istediğim için.

Jaxon omuzlarına kadar uzanan siyah saçlarını kulağının arkasına atar ve maratona hazırlanan bir koşucu gibi bardağını çevirir. Tam konuşmak üzereyken solumuzdaki cam kapılar açılır ve karısı Gabriella çıkar. Elinde peynir tabağı ve taze limonata dolu bir sürahi olan bir tepsi vardır.

Anında, en iyi arkadaşımın, hoşlandığı kızdan gözlerini alamayan, hayran hayran bakan bir ergen çocuğa dönüştüğünü gördüm. İnsanların Beast (Canavar) dedikleri uzun boylu, iri yarısı bir adamın karısına bu şekilde bakması garipti. Ama bu iyiydi. Ne kadar yol katettiğini gösteriyordu. Ona olan derin sevgisini gösteriyordu. Onun için tek kadın olduğunu ve bunu tüm dünyanın bilmesini istediğini gösteriyordu.

Uzun, koyu renk dalgalı saçları rüzgarda dalgalanan küçük bir yazlık elbise giymiş olan kadın, Jaxon'ın tüm dikkatini üzerine çekiyor.

"Krasota," diyor, benim Scarlett'e bellezza dediğim gibi onu sevgiyle çağırıyor. Her iki kelime de *güzel* anlamına geliyor.

Gabriella gülümser ve ona aynı sevgi dolu bakışı atar. "Sizin için bir şeyler hazırladım."

"Teşekkürler, Gabriella." Ona gülümseyerek selam veriyorum. "Seni görmek güzel."

"Ben de, Micah." Tepsiyi aramızdaki masaya koyar ve Jaxon gözlerini ondan ayıramaz.

"Karım en iyisi değil mi?" Bana bir bakış atar ve Gabriella'yı kendine çekip hızlıca öper.

"Evet, kesinlikle öyle," diye onaylarım, ama ikisinin de beni duyduğunu sanmıyorum. Yeni evli çiftlerin o büyüleyici bakışlarıyla birbirlerine bakmakla meşguller. Altı aydan biraz fazla bir süredir evliler ve birbirlerine takıntılılar.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Ben birkaç saatliğine dışarı çıkacağım." Sonunda bana bakar ve kocasına bakışını keser.

"Ben iyiyim. Bu kadarı yeter." Peynir tabağını işaret edip gülümsüyorum. "Tamam.

Günün geri kalanının tadını çıkar." Jaxon'a dönüp bakıyor. "Görüşürüz görüşürüz."

"Çabuk dön."

"Gelirim." Tekrar ona öpücük vermek için eğildi ve sonra uzaklaştı.

Gözleri, o eve girene kadar onu takip eder ve ben boğazımı temizleyene kadar bile bakmaya devam eder.

Bana bakar ve yakalandığı için utangaç bir gülümseme atar. "Üzgünüm. O her zaman aklımı başımdan alır."

"Öyle mi dersin?" Ben sırtıtırım ve ikimiz güleriz. "Sadece şaka yapıyorum. Bu senin iyi halin."

"Teşekkürler dostum." Viski içip masaya koyduktan sonra meraklı gözlerle bana baktı.

"Peki, isimsiz kızını buldun mu?"

"Buldum."

Gözleri eğlenceyle parladı. "Peki ne oldu? Aklında bir şeyler var gibi görünüyorsun."

"Evet. Çok şey oldu ve ayrıca iki hafta sonra evleniyorum." Jaxon'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "İki hafta mı? Ciddi misin?"

"Evet."

"Şanslı bayan kim?"

"Artık bir adı olan isimsiz kızım. Adı Scarlett."

Lisedeki gibi bana bakıyor, sanki ona birçok maceramla ilgili çılgın hikayeler anlatmışım gibi. Bazen bu hikayeler gerçektir, bazen değildir. Jaxon şimdi olduğu gibi bana bakarak, ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırdı.

"Bu doğru," diye onayladım ve bakışları şoka dönüştü. "Sana anlatmam gereken bazı şeyler var."

"Evet, öyle görünüyor."

İçme sırası bende, bu yüzden büyük bir yudum alıp Jaxon'a son sekiz günde olan her şeyi anlatıyorum. *Hiçbir şeyi* atlamıyorum.

Anlatmam bittiğinde, daha da şaşkın görünüyordu.

"Tanrım, Micah. Ne oluyor lan?" Dizlerine dirseklerini dayayarak öne eğildi.

"Biliyorum. Sadece sekiz gün geçtiğine inanmak zor. Çok şey oldu."

"Ve bu kızla evlenecek misin?" "Evet."

"En azından, senin sevdiğin türden bir kaos gibi görünüyor." Gülümserim ve içkimin bir yudumunu daha alırım. "Sen benim deli olduğumu düşünüyorsun."

"Bunu hep düşündüm, yani yeni bir şey değil. Anlıyorum ve Scarlett'ten gerçekten hoşlandığın belli, ama durum çok karmaşık."

"Biliyorum."

"Onun Nexxus ile hiçbir ilgisi olmadığına emin misin?" Kaşlarını kaldırır.

"Yüzde yüz eminim. Ancak, kardeşinin bağlantısı olduğunu biliyorum. Hâlâ o pisliği bulamıyorum. En iyi adamlarımı onu aramaya gönderdim, ama izi yok."

Jaxon başını salladı. "Yani ya öldü ya da birinin koruması altında."

"Ben de bunu düşündüm. Ama iyi bir başlangıç yaptı. Herhangi bir yerde saklanıyor olabilir."

"Peki ya bu Anton?"

"Sorun olursa onunla ben ilgilenirim."

Jaxon gülümser, ama bu mizahla ilgili değildir. "Oh, inan bana, sorun çıkaracaktır. Mesele *'eğer'* değil, *'ne zaman'* olduğu. Anton Chekov ve babası Dorian, Domascki Bratva'nın gurur kaynağıdırlar, ikisi de öldürme konusunda birbirinden çılgındır. Anton, kendisine ait olduğunu düşündüğü bir kadını bu kadar kolay bırakmayacaktır."

İçkimi masaya koyup, öne eğilerek onun duruşunu taklit ettim. "Onu geri alamayacak, Jaxon."

Jaxon'ın hesaplayıcı bakışları beni parça parça inceliyor, gözleri benim soğukkanlılığımı ve meydan okuyan beyanımı araştırıyor ve analiz ediyor. Geriye yaslanıp çenesini sıktığında, ne kadar ciddi olduğumu anladığını biliyorum.

"Her zamanki gibi, senin arkanı kollayacağım."

Başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

"Bu arada yapmam gereken bir şey var mı?"

"Anton konusunda henüz yok. Ama Nexxus'u bulmak için yardımına ihtiyacım olacak, özellikle de adamlarımdan biri onlarla çalışıyor."

"Adamlarım ve hizmetlerim tamamen senin emrinde."

"Teşekkürler. Şimdi bu geri geri döndüğüm New döndüm
döndüm gidiyorum herkesi ailemdaki herkesi ve bizim için çalışanları
soruşturacağım."

"Bu çok zor bir görev olacak." "Hainlerden nefret ederim."

"Hepimiz nefret ederiz." Nefesi, bakışları kadar keskin. "Planlar için ne yapabileceğimiz konusunda bir fikrim var. Hala aynı yerde mi?"

"Evet." Basılı versiyonu evimdeki çalışma odamdaki kasada. Dijital versiyonu ise Delarosa Industries'in kasasındaki bir hafıza kartında. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Brahm'ın izleme sistemiyle çalışacak şekilde iç tasarımı yeniden yapılandırabilirim. Ama Nexxus'u dışarı çekmemiz lazım. Bize gelsinler."

"Başka bir tuzak kur," diyorum, nereye gittiğini anlayarak, ve o da başını sallıyor.

"Onları aramanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Senin onları tuzağa düşürmeyi planladığını düşünmeler de düşünmeseler de, planları çalacak kadar çaresiz durumdalar."

"Katılıyorum. Bence her şeyi yaparlar."

"Planların hem evinde hem de şirkette olduğunu bilirlerse, bunun bir tuzak olduğunu düşünme olasılıkları azalır. Onlarla çalışan kişi,

her iki yere de erişimi olacaktır."

Başımı sallarım. "Bu fikri beğendim, Jaxon."

"Güzel. Daha sonra bir şeyler yapacağım. Patronlarının kim olduğunu gerçekten bilmek istiyorum."

"Ben de."

"Bu, bunu öğrenmenin yolu olabilir. O zamana kadar..." Yine kadehini kaldırıp kadeh tokuşturmak için kaldırır. "Nişanınız için tebrikler."

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayılır. "Teşekkürler."

"Yıllardır seni bu kadar canlı görmemiştim. Bu iyi bir şey. Bu halini seviyorum." Benim daha önceki iltifatımı ödünç alıyor.

"Ben de bu halimi seviyorum." "Peki, geleceğe."

"Geleceğe." Ben de kadehimi kaldırdım ve içtik.

Öğle yemeğinden önce ailemin kalesine varırım. Jaxon'la vakit geçirmek harikaydı. Kafamı boşaltmama gerçekten yardımcı oldu. Şimdi babamı görmek için sabırsızlanıyorum, böylece Scarlett'e geri dönebileceğim.

Bu toplantıyı es geçerdim, ama o akşam yemeği partisi Salı günü. Babamla aramızı düzeltmem lazım, böylece ikimiz de bugün ortaya çıkabilecek her türlü pislikten sonra sakinleşmek için zamanımız olur.

Dün onu görmediğim için zaten kızgın. Günümü müstakbel karımla sevişerek geçirdiğimi söylersem, muhtemelen kafamı bir tepside sunar.

Bentley'imi garaja park edip, ön kapıya çıkan geniş taş merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Verandadaki güllerin yeni düzeni, annemin yine dekorasyonu değiştirdiğini gösteriyor.

Çoğu insan bunun için bir dekorasyon ekibi tuttuğunu sanıyor, ama annem her şeyi kendisi yapıyor. Bu, en sevdiği hobilerinden biri.

Kapıyı açıp mermer koridora giriyorum. Girer girmez hava değişiyor. Yoğunlaşıyor.

Bir köpekbalığı gibi, yıllardır karşılaşmadığım bir kokuyu havada yakaladım: *vanilya ve ihanet*.

Eloise.

Onu bulmadan önce adını düşünüyorum. Babamın ofisinin yakınındaki koridorda duruyor. ofisinin hayranlıkla duvar tavandan tabana kadar uzanan tavandan Dante'ninDante'nin

Cehennem.

Hala klasik imza görünümüne sahip: beline kadar uzanan, tek bir teli bile yerinden oynamayan düz siyah saçları ve üst düzey bir tasarımcının en son elbisesiyle şekillendirilmiş manken gibi ince bir vücudu var.

Yaklaştığımda, kırmızı dudakları midemi bulandıran bir gülümsemeye dönüştü.

Neden burada?

Siktir. Neden kafamı yoruyorum? Tam da bu tür şeylerden endişeleniyordum.

Onun neden burada olduğunu ve neden *bu* zamanda geldiğini *çok* iyi biliyorum. Bu açıkça babamın işi. Tahmin ettiğim gibi, hala beni Eloise ile evlendirmeye çalışıyor — yemin etmeden vazgeçmeyeceğini açıkça söyledi.

Bu tam da onun yapacağı bir şey ve benim buraya geldiğimi bildiği *için*, onunla karşılaşacağımı da biliyordu.

Durum zaten kötü. Daha da kötüye gitmesine gerek yoktu.

"Micah." Adım, bal kaplı zehir gibi ağzından dökülüyor ve o, baştan çıkarıcı yılan gibi gözleriyle bana dönüp bakıyor. "Ne hoş bir sürpriz."

Yüzümü ifadesiz tutuyorum, bu, onun bana aldatmanın gerçek anlamını öğrettiği yıllar boyunca mükemmelleştirdiğim bir beceri. "Burada ne yapıyorsun?"

Dikleşir, tasarımcı topuklu ayakkabıları tıklayarak bana yaklaşır. Çok yakın. "Baban yeni mücevher mağazama yatırım yapmayı düşünüyor. Ne harika, değil mi?"

Lanet olsun, Papà. Neyin peşindesin sen? "Senin için harika bir şey olduğundan eminim ."

"Vay canına. Gerçekten birbirimizi böyle mi karşılayacağız? Seni yıllardır görmedim. Yeni iş girişimimle, birbirimizi çok daha sık göreceğiz."

"Babamla ne işin varsa, o seninle onun arasında, benimle değil."

"Ama o Delarosa Industries adına yatırım yapıyor. Bu seni de ilgilendirir." Bana, kararsız bir jüriyi bile etkileyebilecek tatlı bir gülümseme atıyor.

"Dediğim gibi. Benimle ilgisi yok."

Dudaklarının içini ısırır ve bana öfkeyle bakar. "Hadi ama Micah. Bana biraz müsaade et. Belli ki beni affetmedin. Ama belki de bunun sebebi hala beni istemen. *Ben* hala seni istiyorum." Mükemmel manikürlü

parmakları gömleğime uzanıyor. Bana dokunamadan bileğini yakalıyorum, onu nefesini kesecek kadar sıkı tutuyorum.

"Yapma. Ve hayır, seni istemiyorum." Bu kadının cüretkarlığına inanamıyorum. "Artık nişanlı olduğumu biliyorsundur." Elini bırakıyorum ve eli yanına düşüyor, ama benim sözlerime gülüyor.

"Duydum. Ama hadi ama Micah. İkimiz de Denver'daki küçük nişanlının sana uygun olmadığını biliyoruz."

Vay canına, babam ona Scarlett'in Denver'dan geldiğini söylemiş olmalı. Umarım annem de aynı şeyi yapmaz. Gerçi o Eloise'i hiç sevmezdi. "Sen benim nişanlımı benim kadar tanımıyorsun ve onu tanımana da gerek yok."

Bu tam isabet. Gözlerindeki öfke parıltısından bunu anlayabiliyorum. "Bak, şimdiden patron gibi konuşuyorsun."

"Ben patronum."

"Baban bizim evlenmemizi istiyordu. Hala istiyor. Biz birbirimize yakışıyoruz. Her zaman öyleydik." Gerçekten buna inanıyor gibi görünüyor.

Şaşırmış gibi davranmanın bir anlamı yok. O böyle biridir. Lafı dolandırmayı seven biri değildir. Konuşma ne kadar uygunsuz olursa olsun, her zaman doğrudan ve net olmuştur.

"Bu konuşma bitti." Kalıp onu cesaretlendirmemek en iyisi.

"Senin neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. O bilmiyor. Senin neyi sevdiğini biliyorum. O hiçbir fikri yok. Eskiden nasıl olduğumuzu hatırlamıyor musun?"

Dudaklarımdan soğuk bir gülümseme süzülüyor. "Hatırladığım şey, seni Profesör Knight'ın ofisinde, onun penisi senin içindeyken bulmam."

Yüzü kızarır, baştan çıkarıcı maskesinin yerini öfke alır. "O bir hataydı..."

"Hayır." Elimi kaldırarak onu durduruyorum. "O bir tercihti."

"Yine de bir hataydı."

O geri çekilirken ben ona yaklaşıyorum. "İşte olacaklar şunlar. Bu konuyu bir daha konuşmayacağız. Babam senin küçük girişimin için parasını boşa harcamak istiyorsa, bu onun bileceği iş. Ama sen ve ben bittik."

Gözleri kısılır, köşelerinde gözyaşları birikir — her zamanki en sevdiği silahı. "Değiştin."

"Evet." Ona bir daha bakmadan yanından geçip babamın ofisine doğru ilerliyorum.

Kapıdan geçene kadar beni izliyor ve kapı kapandığında bile bakışlarını hissedebiliyorum.

Babamı pencerenin önünde dururken buldum. Ofis çok büyüktü ve o en uzak köşedeydi, ama koridorda söylenen her kelimeyi duyduğunu biliyordum.

Bana sırtı dönük ve işler istediği gibi gitmediği için derin düşüncelere dalmış olduğunu anlıyorum.

Başının üzerinde, nonno'mun, Vittorio Delarosa'nın portresi asılıdır ve onun sert bakışları bu odada alınan her kararı izlemektedir.

Üç nesil Delarosa erkeği bu imparatorluğu kan ve gelenek üzerine kurdu ve babam bunu bana hiç unutturmadi. Bu, hayatımın her anını kontrol edeceği anlamına gelmez.

"Eski sevgilimin neden aile evimizde dolaştığını açıklayacak mısın?" Sesimi sabit tutuyorum, ama sesimde onu döndüren bir keskinlik var.

"Eminim sana anlatmıştır."

"İkimiz de biliyoruz ki, onun burada olmasının tek nedeni senin iş yatırımın değil. Ben bir eş seçmiş olmama rağmen, hala beni Eloise ile evlendirmeye çalışıyorsun."

"Tabii ki deniyorum." Duvarı, geçmişteki aile toplantılarının fotoğraflarının görsel bir aile ağacı gibi asılı olduğu yeri işaret ediyor. "Onun ailesi ve bizim ailemiz üç nesildir iş ortağı. Onun dedesi ve anne babası senin doğumunda ve vaftizinde oradaydılar. Onun babası benim kardeşim gibidir. Bu bağlar kutsaldır. Bir anlamı vardır. Ama sen, bizim geleneklerimizi bile bilmeyen, sokaktan aldığı bir kadını seçtin."

"Papà, sen inanılmazsın." Sert ses tonum onu irkiltti. İyi. "Bana bağlar ve kardeşlik hakkında saçma sapan şeyler söylüyorsun, Eloise'in sadakati olmadığını unutuyorsun. O yürüyen her şeyle yatıyor ve bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

"İnsanlar hata yapar, Micah." Elini, rahatsız edici bir gerçeği savuşturur gibi, küçümseyerek salladı.

"Sen ve annem otuz yılı aşkın süredir evlisiniz, ama gençliğinizden beri birliktesiniz. İkinizden biri bu tür bir hata yaptı mı?"

"Kesinlikle hayır. Ama bu, başkalarının yapmayacağı anlamına gelmez. Eloise gençti ve değişti. Bazen gelenekler ve aile bağları, geçmişteki hatalardan daha değerlidir. İtalyanlar böyle düşünür."

Hayal kırıklığıyla başımı salladım, bu konuşmanın Scarlett'in adını verdiğim andan itibaren gelişmeye başladığını fark ettim.

"Yüzyıllardır süren bir bağı yok etmeye karar verdin." Yine aile fotoğraflarını işaret ediyor. "Şuna bak. Beş nesildir tüm Delarosa erkekleri, beş aileden birine ya da onların müttefiklerine evlenmiş. Ve şimdi sen farklı bir yol izliyorsun."

"Bunu yapamayacağımı söyleyen bir yasa hiç olmadı."

"Olmasına gerek yoktu. Bizim çevremizden bir kadın seçmen gerektiğini bilmen gerekirdi. Bu Scarlett James, mafya patronunun karısı olmayı bırak, düzgün bir İtalyan karısı olmayı bile bilmiyor..."

"Yeter." Bu kelime boğazımdan öyle bir güçle çıkıyor ki, o irkiliyor. "Geleneklerden mi bahsetmek istiyorsun, Papà? O zaman saygıdan bahsedelim, çünkü sen bana hiç saygı duymuyorsun."

"Bu doğru değil."

"Evet, doğru." Öne eğilip, gözlerime bakmasını sağladım. "Scarlett, sana göre doğru soyadına sahip olmayabilir ya da doğru aileden gelmeyebilir, ama o *benim* seçimim."

"Oğlum..."

"Hayır. Bu konuyu daha fazla konuşmayacağız. Dediğini yaptım. Evlenebileceğim bir kadın buldum. Yaptım, bu yüzden bu iş bitti. Artık benimle uğraşamazsın." Sözlerim aramızda ağır bir sessizlik yaratır. "Eloise ile birlikte olmak istemiyorum, o yüzden onu bana zorla kabul ettirmeye çalışma."

Yüzü sertleşir ve o tanıdık inatçılık çenesinde belirir. "Peki."

"Güzel. Peki ya Papà? Eloise'in kuyumcu dükkânı. O lanet yatırımı iptal et."

Cevap vermez. Sadece bakakalır. Sorun değil.

Bırak o da öyle kalsın.

Dönüp çıkıyorum, kapıdan dışarı çıkıyorum, o ölümcül sessizlik peşimden geliyor.

Neyse ki Eloise gitmiş. Ateş püskürtmek üzereyim, o yüzden burada olmaması iyi oldu.

Dışarı çıkıp arabama ulaştığımda, elimi kapıya koyup bir an durup temiz havayı içime çektim.

Az önce Eloise'e, babama ve hatta Jaxon'a söylediğim sözler, iş evliliği isteyen bir adamın sözleri değildi. Sadece *bir* yıllık evlilik isteyen bir adamın sözleri değildi.

Scarlett'i bırakmak isteyen bir adam gibi konuşmuyordum.

Ona aşık mışım gibi konuşuyordum. Sekiz gün önce tanıştığım bir kadına nasıl aşık olabilirim ki?

Bu delilik.

Ama gerçek.

On Dokuzuncu Bölüm

Scarlett

Maybach, çağdaş tasarımlı, milyonlarca dolarlık evlerin bulunduğu, kapılı bir mahalleye giren bir yola saptı. Bu ihtişamlı manzara karşısında nefesim kesildi ve arabayla geçerken gözlerimi ayırmadan, görebildiğim her ayrıntıyı gözlerime kazımaya çalıştım.

Micah ve ben arabanın arkasında otururken, şoförümüz Bernard bizi Micah'ın ailesinin evine götürüyor.

Bu gece büyük gece; tüm ailesiyle tanışacağım nişan yemeği var.

Evden çıktığımızdan beri kalbim güm güm atıyor ve elbisemle oynayıp duruyorum. Bu siyah Valentino elbise, şimdiye kadar çalıştığım hiçbir işteki aylık maaşımdan daha pahalı.

Sürekli karşılaştırma yapıyorum ve Micah'ın dünyasındaki *her şeyin*, karşılaştırabileceğim şeylerden daha pahalı olacağı için bunu bırakmam gerek. Anton'la sahip olduğum şeyler bile.

Anton'un beni götürdüğü lüks yerleri hatırlamaya çalışıyorum, böylece dağlarda yaşayan bir köylü gibi görünmeyeyim.

Sorun şu ki, Anton beni yardımcı olabilecek kadar lüks bir yere götürmedi. Restoranlarda yemek yedik ve beni birkaç kez Los Angeles'a götürdü, Sunset Bulvarı'nda yemek yedik, ama hepsi bu kadar.

Dün Micah ve ben, Anton'un beni götürdüğü tüm yerleri her açıdan gölgede bırakan bir restoranda akşam yemeği yedik. Şimdi onun ailesini görmeye gidiyoruz ve o kadar gerginim ki sinirlerim bile gergin.

Micah, huzursuz ellerimi tutup sıcak dokunuşuyla sakinleştiriyor ve ben ona bakıyorum.

"Sakin olmaya çalış." Başparmağıyla avucumun içinde daireler çiziyor. "Sadece ailemle akşam yemeği."

Ona gülümsüyorum, ama içten içe onun için bunu söylemesi kolay olduğunu düşünüyorum.

O benim gibi yetiştirilmedi, ama bu onun suçu değil. "Sadece gerginim. Oraya vardığımızda her şeyin yoluna gireceğinden eminim."

Kulağıma yaklaşıyor, sıcak nefesi cildimi gıdıklıyor. "Eve döndüğümüzde ne yapacağımızı düşün, o zaman rahatlayacaksın."

Kalbim üç kat daha hızlı atıyor ve zihnimde son birkaç günü birbirimize sarılmış olarak geçirdiğimiz anılar canlanıyor. Yatakta değildik, dışarıdayken bile bir şekilde bana dokunduğu şeyler yapıyorduk.

"Bizi birlikte hayal ediyorsun, değil mi?" Kulak kepçemi yaladı.

"Belki."

"Öyle olsa iyi olur. Geri döndüğümüzde, düşündüğün her şeyi bana anlatmanı istiyorum."

"Sen hep böylesin, değil mi?" Kıkırdayarak gülüyorum.

"Evet, hemen hemen. Başka türlü beni sevmezsin herhalde." Başını koltuğun arkasına yaslar ve gizemli gözlerinde yaramazlık dans ederken bana bakar.

"Seni olduğun gibi seviyorum."

"Beni cesaretlendirme. Daha da kötüleşebilirim, müstakbel karım." "Belki de bunun bir sakıncası yoktur."

Dudaklarımdan kayan gülümsemeye karşı koyamıyorum. Ona ısındım, yakınlaştım ve hislerimi engelleyemiyorum. Onun bana hissettirdiklerini de. Sanki bir masalda yaşıyorum ve onunla geçirdiğim her gün saf sihir gibi.

Beni kendine çektiğinde dudaklarını öpüyorum ve sakinleşmem gerektiğine karar veriyorum.

Olabilecek en kötü şey, kimsenin beni sevmemesi. Yaşadığım cehenneme kıyasla, bu en önemsiz şey. İnsanların beni sevmesine ihtiyacım yok. Sadece Micah'ın sevmesine ihtiyacım var. Önemli olan tek şey o ve bunu, şu anda banka hesabımda yarım milyon dolar olduğu ve babama evde ve atölyesinde yardım etmek için insanları gönderdiği için düşünmüyorum. Bunu düşünüyorum çünkü ruhumda ona karşı böyle hissediyorum.

Birbirimizden ayrılıyor ve Micah ileriye bakıyor. "Geldik."

Ben de önüme bakıyorum, özel bir yola sapıyoruz. Birkaç saniye sonra, buraya gelirken gördüklerime benzeyen büyük metal kapılara yaklaşıyoruz.

Kapılar bizim için açılır ve Delarosa malikanesi ile komşuları arasındaki benzerliklerin burada bittiğini hemen anlarım.

Karanlıkta kaybolan kadar geniş arazileri ve spiral şeklinde şekillendirilmiş, sessiz nöbetçiler gibi kıvrımlı araba yolunu süsleyen, gökyüzüne doğru kıvrılan tertemiz budama ağaçlarını görüyorum.

Üç katmanlı çeşmeler, dairesel yolun farklı bölümlerini süslüyor ve suları, özenle yerleştirilmiş ışıklar altında gümüş ve altın renginde dans ediyor. Ve sonra bir göl var.

"Ailenizin kendi gölü mü var?" diye fısıldıyorum, gerginliğim geri geliyor. "Annem suyu ve manzaraları sever. Bunların daha ev gibi hissettirdiğini düşünüyor."

Cevap vermek için dudaklarımı aralıyorum, ama Delarosa malikanesi rüyadan çıkmış gibi önümüzde belirince nefes almayı unutuyorum.

Ortaçağ kalesi yapısı, Micah'ın evini bir misafirhane gibi gösteriyor. Eski dünya İtalyan mimarisinin üç katlı yapısı, her iki yönde sonsuzca uzanıyor ve tertemiz çitlerin gölgesinde kayboluyor.

Elli kadar kemerli pencereden sıcak bir ışık yayılıyor ve giriş, antik Roma'ya ait olan yüksek Korint sütunlarıyla çevrili.

Bir şehir caddesinden daha geniş olan büyük bir merdiven, ahşap çift kapıya kadar uzanıyor ve hareket sensörlü ışıklar, karmaşık taş işçiliğini ve ferforje balkonları aydınlatıyor.

Beynim gördüklerimi anlamaya çalışıyor ve sinirlerimi yatıştırma çabalarım sanki hiç denememişim gibi boşa çıkıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor Micah, araba durduğunda.

Ona bakıyorum, dudaklarım aralanmış. "Bilmiyorum."

Bana yine o gülümsemeyi gösterir ve burnunu burnuma sürter. "Her şey yoluna girecek. Hadi, gidelim."

Önce o dışarı çıkıyor, özel dikim Brioni takım elbisesiyle keskin ve ölümcül görünüyor, sonra bana yardım etmek için elini uzatıyor. Elini tutuyorum ve dışarı çıkıyorum.

Eli belimin altına kayar, bana ekstra bir güven verir ve merdivenlere doğru yürürüz.

Çok gergin olsam da, babama ve Lucy'ye tüm bunları anlatmak için sabırsızlanıyorum. Keşke burada olsalardı.

Kapılara ulaştık ve kapılar önümüzde açıldı, başımı döndüren kadar geniş bir fuaye ortaya çıktı. Yüksek tavandan üç kristal avize sarkıyordu, ışıkları zeminde karmaşık desenler oluşturarak dans ediyordu.

Duvarlarda müzelere ait altın çerçeveli tablolar var — Caravaggio'yu tanıyorum — ve tüm dünyayı yansıtacak kadar uzun aynalar.

"Micah," hafif İtalyan aksanlı samimi bir kadın sesi bizi selamlıyor.

İleriye baktığımda, kollarını açmış, bize doğru koşan güzel bir kadın görüyorum.

"Anne." Micah beni bırakıp kadına sarılırken, ben kadına bakıp onun Micah'ın annesi olduğuna şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

Kırkly yaşlarının başında gibi görünüyor. En azından.

Onlara baktıkça benzerlikleri daha da belirginleşiyor. Yine de şaşkınlığım geçmiyor. Çok genç görünüyor.

Gül bahçesi gibi gür siyah saçları, parlak mavi Disney prenses gözleri, çoğu yirmili yaşlı kadının imrendiği ince beli ve kusursuz bir stil anlayışı var.

Micah ile İtalyanca konuşuyor, yanaklarına dokunuyor ve saçlarını karıştırıyor. Aralarındaki etkileşimi seviyorum.

Bana bakıp sıcak bir gülümseme attığında daha da çok hoşuma gidiyor.

Bana *Revenge* dizisindeki Victoria Grayson'ı hatırlatıyor, ama daha yumuşak bir kişiliği var. Biraz sert bir tarafı olduğunu ve ona karşı gelirse sizi yerinize oturtacağını hissediyorum.

"Anne, bu Scarlett James, nişanlım." Micah beni işaret ediyor ve ben de onu kazanabileceğimi umarak en parlak gülümsememi takınıyorum. "Scarlett, bu annem, Genevieve Delarosa."

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk." Sesimde hafif bir titreme var, ama gerginliğimi gizlemek umuduyla gülümsememi daha da genişletiyorum.

"Buonasera, benim için de bir zevk." Genevieve öne çıkar ve bana hızlıca sarılır. "Canım, oğlum ne kadar güzel olduğunu söylemeyi unutmuş."

"Çok teşekkür ederim. Siz de öylesiniz."

"Çok naziksiniz." Gülümsemesi, cevabı kadar zarif ve alçakgönüllüydü, ama onun da güzel olduğunu bildiğini hissettim. "Sonunda sizinle tanıştığımı çok memnun oldum."

"Beni evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Burası inanılmaz güzel." "Öyle düşündüğünüz için mutluyum." Micah'a bakıyor, Micah da

"Micah bana söyleyene kadar, senin *All My Years* dizisindeki Scarlett James olduğunu inanmadım. Burada, benim evimde olduğuna inanamıyorum. O dizide seni o kadar çok sevmiştim ki, Los Angeles'a gidip senin sahne gösterini izledim."

Ağzım neredeyse yere düşüyor ve aynı anda birçok duygu yaşıyorum, ama en çok şok beni etkiliyor.

Micah'ın annesinin beni veya oyunculuğumu o kadar çok sevdiğini, beni tanıdığını ve desteklediğini hayal bile edemezdim. Onun söylediklerini duymak, beklenmedik bir sürprizden çok daha fazlası ve ben dilim tutulmuşum.

"Aman Tanrım. Çalışmalarımı tanıdığınıza inanamıyorum," diyorum, umudun sıcaklığı göğsümde çiçek açarken elimi kalbime bastırıyorum.

"Tabii ki. *All My Years*'da önemli bir rolün vardı. Eminim birçok kişi seni tanıyor." Söylediklerinin doğru olduğunu bilmem gerektiğini düşünürcesine bana umutla bakıyor.

Haklı. Anton'la birlikteyken şöhretim oldukça azalmış olsa da, insanlar hala zaman zaman beni tanıyor. Lokantada ve temizlik şirketine çalışmak da pek yardımcı olmadı. Bazen, düşüğüm durumu insanların görmesinin utanç verici olması nedeniyle kim olduğumu inkar ettiğimi fark ediyordum. Ben, büyük bir yıldız adayı, yerleri ve tuvaletleri temizliyor, insan tüketimine uygun olmayan yağlı yemekler servis ediyordum.

"Uzun zaman oldu," diyorum ve Micah'a bakıyorum, o da bana başını sallıyor.

"Peki, her şeyi duymak istiyorum, en sevdiğim aktrislerden biri nasıl oğlumla tanıştığını duymak istiyorum."

"Çok isterim." Ona gülümsüyorum, hala gerginim ve yanlış bir şey söylemek istemiyorum ama bana gösterdiği samimi ilgi, her şeyin yoluna gireceğini düşündürüyor.

"Yemekten sonra konuşuruz." Heyecanla başını salladı.

"Teşekkürler, Bayan Delarosa."

"Hayır, bana Genevieve de."

"Teşekkürler, Genevieve," diye düzeltiyorum ve ikimiz de gülüyoruz, havadaki gerginlik yumuşuyor.

Micah'a bakar, gülümsemesi sönükleşir. "Dikkat et, amore mio.

Burada seni kızdırabilecek bazı insanlar var."

Micah'ın yüzü aniden sertleşir ve Genevieve'in kimden bahsettiğini merak ederim.

"Teşekkürler," diye sert bir sesle cevaplar.

"Babanla konuşmaya çalıştım ama dinlemedi. Nişan partin için burada olmaları gerektiğini ısrar etti. Ama merak etme, işler çıkırdından çıkarsa ben onlarla ilgilenirim."

O ve Micah gizli bir gülümseme paylaşırlar ve ben bunun daha önce fark ettiğim Genevieve'in karanlık tarafı olduğunu anlarım.

"Grazie, Ma." Micah, annesinin yanağına bir öpücük kondurur.

"Hadi, yemeğe gidelim."

Genevieve kolunu ikimizin omzuna atar ve bizi kemerli kapıdan geçerek yemek odasına götürür.

Bu hareket beni rahatlatır, ama bunun bir mesaj olduğunu ve içerideki herkese bir uyarı olduğunu anlarım.

En az yirmi beş kişi, parlak bir avizenin altındaki uzun maun yemek masasının etrafında oturuyor.

Yemek odası, daha önce gördüklerim kadar lüks, ama bize yöneltilen meraklı bakışlar, tüm evden daha ürkütücü.

Brahm'ı, kendisi ve Micah ile yaklaşık aynı yaşta görünen bir adamın yanında otururken görüyorum. Brahm en azından kibar bir gülümseme takınıyor, ama yine de korkutucu görünüyor.

Ben de gülümsüyorum, sonra bakışlarım masanın başındaki, Micah'ın tıpatıp aynısı olan adama takılıyor. Ya da daha doğrusu, Micah onun tıpatıp aynısı.

Bu onun babası olmalı.

Ebeveynlerine çok benzeyen bir sürü insan tanıyorum, ama Micah'ın babasına olan benzerliği o kadar güçlü ki, sanki aynı kişi gibiler. Aradaki tek fark, babasının daha yaşlı görünmesi ve saçlarında gri çizgiler olması.

"Geldiler," diye Genevieve neşeli bir sesle duyurur. "Artık parti başlayabilir."

"Bravo, bravo," Brahm'ın yanındaki genç adam, kadehini kaldırarak kadeh kaldırır ve Micah takdirle başını sallar.

Birkaç kişi daha aynı şeyi yapar ve bu hoş bir jest olsa da, pek çok kişinin bunu yapmadığını fark etmem kaçmaz. Micah'ın babası da dahil, bu da onun beni onaylamadığının açık bir işaretidir.

Genevieve önümüzde yürüyor ve Micah elimi tutup beni babasının yanındaki boş koltuklara götürüyor.

Genevieve babasının sağında oturur, biz de solunda otururuz.

Masada karşımızda, benim görüş alanımda, benden çok da büyük olamayacak bir kadın bana kin dolu bakışlar atıyor. Bana attığı bakış, arabanızın önündeki köpek pisliğini gördüğünüzde attığınız bakışa benziyor.

Yanında sofistike bir sarışın kadın ve kel bir adam var, ikisi de bana aynı hoş olmayan bakışları atıyor. Kızın ikisine de benzerlikleri olduğu için, onların kızın ebeveynleri olduğunu varsayıyorum.

Anında, Genevieve'in koridorda bahsettiği kişiler olup olmadıklarını merak ediyorum.

Micah elimi tutar ve herkesin el ele tutuştuğumuzu görebilmesi için elini masanın üzerine koyar, sonra başını kaldırır ve boğazını temizler. Bu da bir başka mesajdır. *Bir* başka mesaj. Ve mesaj alınır.

Anında, *tüm* bardaklar kaldırılır. Babasınınki bile.

Bu etkiyle sinirlerim dağıldı ve Micah'ın sahip olduğu gücü bir kez daha fark ettim. Onun gücünü izlemek, onun bana karşı farklı davrandığını da fark etmemi sağladı. Beni adeta pamuklara sarıyor, ama dünyanın geri kalanı onu korkutucu bir lider olarak tanıyor.

"Aileye hoş geldin, canım," der sonunda babası. İtalyan aksanı Genevieve'inkinden çok daha kalındır. Kadehini hala kaldırmış halde bana ve Micah'a bakar.

"Çok teşekkür ederim."

"Ben Don Giovanni Delarosa, Micah'ın babası. Tanıştığımıza memnun oldum."

Onu takdir ediyorum. Beni sevmiyor olabilir, ama barışı korumayı biliyor. "Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Başını eğip, çoktan ona bakmakta olan Micah'a göz atar. "Akşam başlasın," der Giovanni ve bu sözler herkese yeniden nefes alma izni verilmiş gibi.

Hizmetçiler lezzetli görünen yemeklerle dolu tabaklar getirir ve ben yine karşılaştırma yapmaktan kendimi alamam. New York'ta geçirdiğim son birkaç günde hayatım boyunca gördüğümde daha fazla iyi yemek gördüm. Ve hepsi çok lezzetli.

Kısa sürede masa, çeşitli yiyecekler ve şaraptan şampanyaya ve viskiye kadar çeşitli likörlerle doldu.

Yemeğe başlıyoruz ve masada seyahat, yatırımlar ve farklı ülkelerdeki gayrimenkul girişimleri hakkında hafif bir sohbet akıyor.

Çoğu kişi sohbete katılırken ben dinliyorum ve karşımdaki kadının farkındayım. Beni izliyor.

Tahminimce benim varlığımdan memnun değil ve onu özetlemek gerekirse, Micah'a ilgi duyduğunu söyleyebilirim. Bir kadının bir erkeği kendine ait etmek istediğinde yaptığı gibi ona bakıp duruyor.

Onun tam da Micah'ın tipi olduğunu ve benimden daha çok onun karısı olmaya uygun olduğunu düşündüğüm için kendimi biraz kıskanç hissediyorum.

Eski profesörümün oyunculukla ilgili birinci kuralı, kendini asla başkasıyla karşılaştırmamaktır. O, belirli bir seviyeye ulaştığımızda hepimizin iyi ve yetenekli olduğumuza, ancak her birimizin birbirinden farklı bir şeyleri olduğuna inanırdı.

O dünyadan atılıp bu dünyaya girene kadar bu sözlere göre yaşıyordum, burada kendimi bir hiç olarak görüyor ve kim olduğumu hatırlamak için mücadele etmek zorunda kalıyordum. O delici gözler tekrar bana dönüp içime işlediğinde, yine bir hiç gibi hissediyorum.

Bir buçuk saat sonra, akşam yemeği bittiğinde ve tatlı servis edildiğinde, Micah'ın babası yine herkesin dikkatini topladı.

"Eminim hepiniz düğünün ayrıntılarını merak ediyorsunuzdur," diyor. "Elbette merak ediyoruz," diyor kısa kıvrık saçlı kadın gülümseyerek.

adı Belinda. Micah'ın teyzelerinden biri. Oğlu Lorenzo, bize ilk kadeh kaldıran adam.

"Düğün önümüzdeki cumartesi Oheka Kalesi'nde yapılacak. Davetiyeleriniz yarın kurye ile gönderilecek."

Heyecanlı nefesler masada Meksika dalgası gibi yayılır.

"Önümüzdeki Cumartesi mi? Çok çabuk oldu." Belinda ellerini yanaklarına götürür ve Genevieve'e bakar.

"Yakında liderlik görevine başlayacağım için, istediğimiz düğünü yapabileceğimizden emin olmak istedim," diye açıklıyor Micah ve herkes bunu hemen anlıyor gibi görünüyor. "Üstleneceğim görev çok büyük, bu yüzden babam görevini bana devretmeye başladığında onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmem gerekiyor." Gözlerini babasından ayırmıyor.

"Sen gayet iyi olacaksın, mio figlio, ama seninle o zamanı geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

İkisi de başlarını eğerek birbirlerini selamlarlar.

"İkinizin nasıl tanıştığını duymak istiyorum," diyor Belinda heyecanla ve yanındaki kadın, Clarissa, başka bir teyze, da gülümsüyor.

Bana bakıyorlar, bu yüzden hikayeyi benden duymak istediklerini varsayıyorum. duymak istediklerini varsayıyorum.

"Oh, burada, New York'ta oldu." Micah'a bakıyorum, o da başını sallıyor. devam etmem için onay. "İş için buradaydım. Grand Vittorio'da kalıyordum."

Bu, gerçeklerden tamamen uzak değil. Bu açıklamanın yalan olan tek kısmı iş kısmı. Çalışıyordum. Micah'tan hırsızlık yapmak için orada olduğumu bilmelerine gerek yok.

"Çıkmaya başladık ve o andan itibaren akşam yemeği ve sinema gezileri başladı." Bunu olabildiğince gerçekçi göstermeye çalışıyorum. Micah ve ben akşam yemeğine çıkmıştık ve geçen gün, ben valizimi boşaltırken arka planda *Die Hard* oynuyordu. Micah teknik olarak benimle aynı odada değildi, ama evdeydi.

"Akşam yemeği ve sinema randevularını çok seviyoruz." Belinda ve Clarissa, *Jerry Maguire*'daki "sen beni tamamlıyorsun" sahnesini izler gibi aynı anda bayıldılar.

"Bu çok garip. Micah, birlikteyken akşam yemeği ve sinemaya hiç ilgi duymazdı," diyor karşımdaki cadaloz kız ve onun bana neden bu kadar pis pis baktığını anlıyorum.

O, Micah'ın eski sevgilisi.

Sanki taş yutmuşum ve beni dibe çekiyormuş gibi midem birdenbire çöküyor. Odanın kenarları kararıyor, sesler uzaklaşıyor ve boşlaşıyor, onun sözleri kafamın içinde yankılanıyor.

Kızın sırtışı daha da genişliyor, daha yırtıcı hale geliyor, sanki havada benim rahatsızlığımı tadabiliyormuş gibi. Belinda ve Clarissa'nın neşeli sohbetleri, zihnim Micah'ın eski sevgililerinden bahsettiğini hatırlamaya çalışırken beyaz gürültüye dönüşüyor.

Söylemedi. Tek kelime bile.

Ve şimdi o burada, nişan partimizde bizimle birlikte yemek yiyor.

"O zamandan beri çok değiştim," diyor Micah, sesi rahatsız edici sessizliği bozuyor.

"Gerçekten," diye onaylıyor Genevieve. "Değiştin, mio figlio. Ama bence sevdiğin kişiyle birlikteyken, işleri farklı yapma eğiliminde olursun ve artık umursamadığın geçmişteki bazı şeyleri geride bırakırsın."

Genevieve'in bu itiraf fırtınasında bana attığı can simidi için kalbim sıcaklık ve minnetle doluyor.

Ona ve sonra Micah'a bir bakış atıyorum, annesi eski sevgilisini zarif bir şekilde yerine koyarken Micah'ın çene kaslarının gevşediğini görüyorum. Ve annesinin cevabının hedefi vurduğu açık, çünkü kız ve ailesi şaşkın görünüyorlar.

Daha da kötüsü, Genevieve'in cevabı, masanın ucunda oturan kuzenler ve amcalarından birkaç kontrolsüz kıkırdama geliyor.

Brahm bile gülümsemesini zorlukla bastırmaya çalışıyor.

Aniden, midemdeki zehirli düğüm çözülmeye başlar, ama sorular hala yüzeyin altında kıvrılmaktadır.

Micah bana bu kadından neden bahsetmedi? Ve daha da

önemlisi, o neden burada?

Neden buradaki hesaplı bakışları ve keskin gözleriyle bizi izliyor?

Micah tekrar elimi tutar. Bu sefer masanın altında, böylece elimi kendi uyluğuna koyabilir.

Onun dokunuşunun sıcaklığından ve başparmağının avucumda yumuşakça dönmesinden güç alırken, zihnim Genevieve'in ince iğnelemesi hedefine ulaştığında eski sevgilisinin yüzündeki her mikro ifadeyi katalogluyor.

"Eminim sen de bazı şeyleri aştın, Eloise," diye Belinda araya girer ve yüzüme bir isim takar.

Eloise. Bu isim ona yakışıyor.

"New York'ta seçmelere mi katıldın?" Belinda'nın sesi heyecanla yükselir ve sohbetimize neşe geri döner. "Genevieve bize senin aktris olduğunu söyledi. Birçoğumuz *All My Years*'ın tekrarlarını izlemeye başladık. Sen kesinlikle muhteşemsin."

Yine, beklenmedik takdir ve önceki başarımla ilgili iltifatlar kalbimi kabartıyor. "Teşekkürler. Yakında başka bir oyunculuk işi bulmayı umuyorum. *All My Years*'da yaptığım gibi bir iş bulmak harika olurdu. O dizide oynamak kariyerimin zirvesiydi."

"Senin yeteneğinle bir rol kapmakta zorlanmayacağından eminim.

Bana Vivien Leigh'i hatırlatıyorsun."

Şimdi kafam gerçekten şişti. Ve patlayacak gibi. "Vivien Leigh benim en büyük ilham kaynağım."

Belinda ve Clarissa onaylayarak başlarını sallıyor.

"Bu çok belli." Clarissa bana gülümsüyor.

"*All My Years* büyük bir skandalla gündeme gelen dizi değil miydi?" Eloise kibirli bir gülümsemeyle araya giriyor. "Yapımcılar ve sahipleri bir sürü para falan çalmamış mıydı, bu yüzden dizi sona ermedi mi?"

Sanki parayı ben çalmışım ve skandal benimmiş gibi bana bakıyor.

Skandalın ardından, diziye ve diziyle ilişkili oyunculara çok fazla leke bulaştı, bu yüzden onun bu soruyu sorması beni şaşırtmadı. Ama sanki herkesin bana gösterdiği ilgiyi benden almak için bu soruyu sorduğunu hissediyorum.

Şimdi hepsi benden bir açıklama bekliyor.

"Evet, haklısın. Öyle oldu. Hepimiz büyük bir aile gibiydik, dizinin sona ermesi üzücü oldu."

"Eminim öyledir. Bazı oyuncuların skandala karıştığını duydum." Sesi ekşi.

"Bu hiçbir zaman kanıtlanmadı."

"Belki de hepiniz büyük bir aile gibi olduğunuz için birbirinizi korudunuz."

Ses tonunu ve ima ettiklerini sevmedim.

"Muhtemelen birbirlerini korumuşlardır. Bizim yaptığımız gibi." Genevieve'in sesi, Eloise'in imasını tereyağını kesen sıcak bıçak gibi kesip atarak beni yine kurtardı. "Biz bir aileyiz. Kendimizi kandırmayalım. Biz La Cosa Nostra'yız. Daha kötü şeyleri bile koruruz. Ama eminim ki, valiyle yaşadığın son hamilelik skandalı gibi bazı durumların kimsenin koruyamayacağı konusunda hemfikir olacaksın."

Vay canına. Micah'ın annesi ateşli.

Artık onun içindeki o sertliği ve gerekirse her şeyi halledeceğini söylerken ne demek istediğini kesinlikle anlayabiliyorum. Ayrıca Micah'ın bu durumu ona bırakacağını düşünüyorum, ki bu aslında beni savunmasından daha iyi.

"Genevieve, belki de şu anda böyle şeyleri gündeme getirmemeliyiz," diyor Giovanni, karısının sözlerinden son derece rahatsız görünüyor.

"Ah, tatlım, tüm New York Eloise'in ne yaptığını biliyor. Gazetelerde, valinin karısı ve çocukları evliliklerini kurtarmaya çalışırken, valiyi ne kadar sevdiğini tüm dünyaya anlatıyordu. O, gelecekteki gelinimize karşı kaba ve saygısız davranması gerektiğini düşünüyorsa, neden bunu akşam yemeğinde konuşmayalım?"

Tanrım. Onun gibi birini daha önce hiç görmedim.

Giovanni konuşmak için ağzını açar, ama hiçbir kelime çıkmaz. O anda, onun imparatorluğun kralı olabileceğini, ama Genevieve'in kraliçe olduğunu anlarım. Satranç tahtasındaki en güçlü taş.

"Özür dilerim. Saygısızlık etmek istemedim," diyor Eloise, ama özrünün sadece göstermelik olduğu açık.

"Evet, saygısızlık ettin canım, ama özür dilediğin için teşekkür ederim." Genevieve ona keskin bir bakış atar, birkaç saniye sonra yine Stepford Karısı'na dönüşür ve sanki hiçbir şey olmamış gibi herkese gülümser. "Bu konuyu hallettik, kim daha fazla dondurma ister?"

Micah'a bakarım, o da bana göz kırpar.

Bu gece için çok endişeleniyordum, ama annesi durumu tamamen tersine çevirdi.
Beni sevdiğine sevindim.

Yirminci Bölüm

Scarlett

Micah ve ben merdivenleri çıkararak yatak odamıza doğru yürüyoruz. Kalın halı ayak seslerimizi bastırıyor, ama altındaki eski ahşap döşemenin her gıcirtısı aramızdaki gerginliği yansıtıyor gibi. Ay ışığı yüksek pencerelerden içeri süzülerek, hayalet gözlemciler gibi duvarlarda dans eden uzun gölgeler oluşturuyor.

Eve yeni döndük. Gece havası hala giysilerimize yapışmış, yağmur ve sonbaharın son yapraklarının hafif kokusunu taşıyor.

O, eve dönerken arabada yaptığı gibi elimi tutuyor, sıkı ama nazik bir şekilde, başparmağı ara sıra parmak eklemelerimi okşayarak omurgamda titremeye neden oluyor. Avucunun sıcaklığı benimkine karşı, bizi içeriye kadar takip eden serin akşam havasıyla keskin bir tezat oluşturuyor.

Hâlâ sessiziz, aramızdaki boşluğu milyonlarca soru doldurmuş gibi hissetsek de, söylenmemiş sözlerin ağırlığı havada asılı kalıyor ve her nefesimizi beklentiyle ağırlştırıyor.

Eloise ile olan tatsız karşılaşmaya rağmen akşam iyi geçti, ama onun mükemmel bir şekilde boyanmış gülümsemesi hala içimi yakıyor.

Akşam yemeğinden sonra, o ve ailesi ayrıldı ve ben gecenin geri kalanını Genevieve, Belinda ve Clarissa ile geçirdim. Erkekler poker oynayıp içki içerken, biz Genevieve'in odasına gittik ve orada bana oyunculuk kariyerim hakkında her türlü soruyu sordular.

İnsanların beni gerçekten tanımak istedikleri böylesine ilgi çekici bir atmosfere dalmak harika bir duyuydu. Micah'ın nişanlısı olduğum ve beni çok uzun süredir tanımadıkları düşünülürse, bu daha da güzeldi. Kahkahaları hala zihnimde yankılanıyor, önceki gerginliği yatıştırıyor.

Ama Eloise meselesi, kalın bir duman bulutu gibi havada asılı kalıyor. Micah'ın ailesinin evindeyken ona Eloise'i sormam uygun olmazdı. Ama şimdi yalnızız. Büyükbabanın saatinin

Koridorda saniyeler geçiyor, her ses hızla akan düşüncelerime çekiç gibi vuruyor.

Micah beni yatak odasına götürüyor, orada elimi bırakıyor ve kravatını gevşetiyor. İpek, yakasına sürtünürken yumuşak bir fısıltı çıkarıyor. Arkamdaki kapıyı kapatıp içeri giriyorum ve odanın ortasında duruyorum. O duvara yaslanıp bana bakarken, koyu renkli gözleri yatak başı lambasının sıcak ışığını yansıtıyor, omuzları özel dikim ceketinin altında gergin, kumaş geniş omuzlarını hafifçe gerginleştiriyor.

"Sor bana," diyor nazik bir sesle. Sözleri odada yankılanıyor, havayı olasılıklarla titretiyor.

Ne demek istediğini açıklamasına gerek olmadığını biliyorum. Eloise'den bahsediyor. O, onun eski sevgilisi olduğunu açıklayarak aramıza bir fil soktu.

Ellerimi birleştirip parmaklarımı birbirine geçiriyorum ve ona bakarak, söyleyecek doğru kelimeler olmadığını, sadece zihnimde dolaşan temel sorular olduğunu karar veriyorum.

"Eski sevgilin neden bu gece oradaydı?" İşte, söyledim.

Uzun, derin bir nefes alır ve başını duvara yaslar. Sonra cevap vermek için dudaklarını aralar, ama ne söyleyeceğini düşünür gibi birkaç saniye daha duraksar. Sonunda konuşur. "Eloise ve ailesi benim ailemle her zaman yakındı. Babası, babamın en iyi arkadaşıdır."

"Sizler gerçekten çok yakın görünüyorsunuz."

"Öyleyiz. Ama bu bir mazeret değil ve onun orada olması gerektiğini kabul etmiyorum. Bence bu çok uygunsuzdu. Ama sanırım diplomatik cevap, ailelerimiz yakın olduğu için hepsinin nişan yemeğimize katılmasının beklendiği yönünde."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bunun diplomatik cevap olduğunu söylemesi, beni bir sonraki bariz soruya götürüyor. "Diplomatik olmayan cevap nedir?"

Micah dudaklarını sıkıştırır ve bana sert bir bakış atar. Bu, ona böyle bir soru sorduğum için beni azarlayan türden bir bakış değildir. Bu, gerçeğin canımı yakacağını söyleyen başka türden bir bakıştır.

"Eloise ve ailesi oradaydı çünkü babam onunla evlenmemi istiyordu ve bu konuda çok ısrarcıydı."

İtirafı mideme yumruk gibi çarptı ve kendime yalan söyleyip incinmediğimi, kıskanmadığımı inandıramadım. Çünkü incindim ve *kıskandım*

kıskanç.

Ve bu çok açık. Yanaklarım sıcak, kızardıklarını gösteriyor ve rahatsız göründüğümü biliyorum.

Eloise hakkındaki bu ayrıntıları tahmin etmem gerekirdi. Sonuçta, onu ilk gördüğümde bunu hissetmemiş miydim? Kim olduğunu bilmediğim halde, onun Micah'ın tipi olduğunu düşünmüştüm. Saf güzelliği ve kendine güveniyle tam da aradığı tip gibi görünüyordu. Ayrıca güçlü bir İtalyan aileden geliyordu, Micah'ın karısı olmak için daha uygun biriydi.

"Neden onu seçmedin?" Bu sözler düşünmeden ağzımdan dökülüyor, ya da belki de düşünüyorum ve zihnim ağzımdan daha hızlı konuşuyor. "Eloise hala sana takıntılı gibi görünüyor ve eğer baban onu tercih ediyorsa, onunla evlenmek için her türlü nedenin var."

Muhtemelen kıskanç ve ekşi bir ses tonum var, ama bence geçerli sorular soruyorum. Micah da bunun farkında.

"Hayır, onu seçmek için her türlü nedenim yoktu." Cevabı o kadar dokunaklı ki, sanki söylediği kelimelerden çok daha fazlasını söylemiş gibi.

"Ama baban beni onaylamıyor."

"O seni tanımıyor ve senin onaylayıp onaylamaması benim için önemli değil."

"Neden?" Sesim yumuşak ve sorgulayıcı. "Benim neyim bu kadar iyi?"

Micah dikleşir ve duvardan uzaklaşır. "Her şey. Ve sana daha önce de söyledim, seni istiyorum."

"Ama Eloise..."

"O beni aldattı."

"Aman Tanrım. Üzgünüm. Bilmiyordum." Bana konuşma tarzından bunu asla tahmin edemezdim. Onun yerinde olsaydım, sessiz kalırdım. Genevieve'in onu o şekilde yerine koymasına şaşmamalı.

"Üniversitede beni aldattı. Yani, çok uzun zaman önceydi. Ama dürüst olmak gerekirse, ilişkimizin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Onu sevmiyordum. Benim için bir iş sözleşmesi gibi olan biriyle evlenmek istemedim. İnsanlar bizden bunu beklediği için birlikteydik."

Ruhum sakinleşir ve ona bakarak sözlerini inceler, söylemediklerini okumaya çalışırım. Benim hakkımda söylemediklerini. "Biz iş sözleşmesi değil miyiz?"

Bana gülümser ve başını sallar. "Bana göre değil. Ben öyle görmüyorum.

Biz.

" "Bizi nasıl görüyorsun? Sözleşmeyi imzaladık." "O sadece bir kağıt parçası. Akıllıca bir fikir." "Ne demek istiyorsun?"

"Eloise'e karşı bencil değildim, ama sana karşı bencilim. Sen ve ben farklı dünyalardan geliyoruz. O çip olmasaydı yollarımızın asla kesişmeyeceğini biliyorum, ama yine de seni benim yapmak için herhangi bir bahane bulurdum."

"Micah..." Adı dudaklarımdan bir dua gibi, neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, onun duyup duymadığını merak ediyorum. Sesindeki ham sahiplenme duygusu dizlerimi titretiyor ve karnımda ilkel ve aç bir şey uyanıyor. *Onun sözlerini* sindirirken omurgamdan bir titreme geçer - *beni kendine ait yapmak için herhangi bir bahane bulurdu*. Böyle bir adamdan gelen bu düşünce beni korkutmalı, ama bunun yerine kendimi güçlü, arzu edilen, tüketilen hissediyorum. Onun bana karşı bencil olmasını istediğimi ve gözlerini karartan, çenesini sıkın o tehlikeli yoğunlukla beni istemesini istediğimi fark edince yanaklarım kızarır.

"Bana ihtiyacın olduğu için mutlu olmamalıyım. Kurtarılmaya ihtiyacın olduğu için mutlu olmamalıyım. Benimle tanıştığın için mutlu olmamalıyım. Tanışabileceğin en tehlikeli adamlardan biri. Ama mutluyum. Eloise için hiç böyle hissetmedim. O, onu elde tutmak için dünyayı parçalamak istememi sağlamadı. Senin yaptığın gibi."

Sözleri damarlarımda kanımın kaynamasına neden oluyor ve tek yapabildiğim ona bakmak. Şok düşüncelerimi ele geçirmiş ve vücuduma buz gibi yayılmış, ama onun bakışı beni ısıtıyor, vücuduma aramızdaki bu şeyin gücüyle dolduruyor. Oda elektrikle titriyor gibi, her sinir ucu onun varlığının farkındalığıyla canlanıyor.

"Benim için gerçekten böyle mi hissediyorsun?" diye soruyorum, kalbimde kabaran sıcaklığı bastıramadan. Sesim kendi kulaklarıma yabancı geliyor, duygularla dolu.

"Biliyorsun ki öyle. Buraya gel." Bana yanına gelmem için işaret ediyor ve ben de öyle yapıyorum. Aramızdaki mesafe bir anda sonsuz ve mikroskobik gibi geliyor, her adım beni onun varlığının manyetik çekimine yaklaştırıyor.

Yavaşça ona doğru yürüyorum ve o beni öpmek için kendine çekiyor. Dünya sadece bu ana daralıyor: göğsünün benim göğsüme değen sağlam sıcaklığı, kolonyasının hafif kokusu nefesindeki viski kokusuyla karışıyor ve

beni kendine çekerken ellerinin hafifçe titremesi, duygularının derinliğini ele veriyor.

Kendi duygularım, her zaman olduğu gibi, birlikte olduğumuzda beni ele veriyor. Ama bu sefer farklı hissediyorum. Kalbimin etrafına rdüğüm duvarlar yıkılıyor ve ona aşık oluyorum. O kadar derinden aşık oluyorum ki, kendimi yerden kaldıramayacağımı biliyorum.

Yapmayacağım dediğim her şeyi yaptığımı biliyorum, ama onu sevmeyi ve bu duyguyu ne kadar sürerse sürsün hissetmeyi, sevmemekten tercih ederim.

Beni öldürse bile. Buna değerci.

Yirmi Birinci Bölüm

Scarlett

Sonraki birkaç gün o kadar hızlı geçiyor ki, neredeyse farkına bile varmıyorum. Zaman, kum saatindeki ince kum taneleri gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

İnsanlar eğlenirken zamanın uçup gittiğini söyler. Bu doğru. Her an, var olabileceğini unuttuğum bir canlılıkla parılıyor.

Uzun zamandır ilk kez, kendimi canlı hissediyorum ve hayatımı gerçekten eğlenerek yaşayabileceğimi hissediyorum. Cildim yeni keşfedilen enerjiyle karıncalanıyor ve kalbim yıllardır hiç olmadığı kadar hafif.

Düğün planlayıcısı ve Maria ile düğünü planlamaktan keyif aldım; her karar, sihirli bir şeye doğru atılmış bir adım gibi geliyordu.

Özel olarak tasarlanan Vera Wang gelinliğimin provası masallara renk kattı, Micah ile imzalamamız gereken evrakları bile keyifle imzaladım.

Ama en çok Micah'ı ve birlikte geçirdiğimiz her saniyeyi sevdim.

Bir anda düğün günümüz geldi ve ben Oheka Kalesi'nde bahçeyi hayranlıkla seyreliyordum.

Eski taşlar, sabah sisi kulelerin etrafında gümüş şeritler gibi kıvrılırken, yüzyılların romantizmini soluyor gibiydi.

Lucy ve asistanlarımla birlikte erken geldim ve koridordan yürümem gereken zamana kadar manzaranın tadını çıkardım. Bahçeler, güllerin ve taze kesilmiş çimlerin kokusuyla doluydu, mükemmel bir şekilde budanmış çitlerin üzerinde çiğ taneleri parılıyordu. Sonra sanki zaman hızlandı.

Bir an, babam beni koridorda yürütüyor, Lucy de nedimem olarak arkamızdan geliyor. Sonra bir an, Micah ve ben yeminlerimizi ediyor ve yüzüklerimizi takas ediyoruz.

Rahip bizi karı koca ilan ettiğinde ve Micah beni öptüğünde, dünya kalbimle birlikte duruyor, her şey onun dudaklarının yumuşak baskısı ve ellerinin yüzümü sanki onun için çok değerli bir şeymişim gibi okşamasına odaklanıyor. Eloise'in hala bana bok gibi bakması umurumda bile değil.

Micah ve ben ayrıldığımızda, onu fark edecek zamanım bile yok. Vücudum elektrikle titriyor, her sinir ucu canlı ve şarkı söylüyor.

Micah beni tekrar öpmek için geri çektiğinde Eloise ortadan kaybolur ve konuklarımız alkışlayarak bizi tebrik eder. Ses dalga gibi üzerimize çöker, ama benim odaklanabildiğim tek şey, parmaklarının belime bastırmasıdır, hem sahiplenici hem de şefkatli bir şekilde.

Misafirlerimizin heyecanı anlaşılabilir. Ben de damadın gelini iki kez öptüğü bir düğüne hiç katılmamıştım. Hava, neşe ve olasılıklarla dolmuş gibiydi.

Tüm dilekleri yerine getirilmiş bir prenses gibi hissediyorum. Artık Cinderella'nın benimle hiçbir ilgisi yok. Ben sadece dileklerini ve prensini elde eden sıradan bir prenses değilim.

Kalbim iyileşiyor gibi hissediyorum, her atışı bir öncekinden daha güçlü ve daha emin.

Kalbim o kadar kırılmış ve parçalanmıştı ki, bazen onu zar zor hissedebiliyordum, sanki çatlak bir camda su tutmaya çalışmak gibiydi. Micah Delarosa parçaları bir araya getirip beni onardı.

Gün geçtikçe her şey daha da iyiye gidiyor. Düğün bittiğinde, Micah ve ben bir jete binip Bahamalar'a uçacağız, hayalimdeki tatil yerleri listesinin en başında olan yere. Beklenti, şampanya kabarcıkları gibi damarlarımdan akıyor.

Bana nereye gideceğimizi söylediğinde inanmadım. Aslında, hala inanmıyorum.

Küçükken, Bahamalar için ayırdığım bir albüme koymak üzere kartpostal toplar ve dergi resimlerini keserdim. Sayfalar, sayısız saatler süren hayallerimden dolayı yıpranmış ve yumuşamıştı. Orada olduğumu hayal eder, güneşin sıcaklığını ve dalgaların fısıltısını hayal ederdim.

Büyüdüğümde bile bunu yapmaya devam ettim. Bahamalar'da görebileceğiniz manzaraları gösteren bir kartpostal veya hatta bir TV programı gördüğümde, her zaman onu izler veya koleksiyonuma eklerdim, her görüntü genç halime bir söz gibiydi.

Şimdi buradayız ve önümüzdeki on altı gün boyunca burada kalacağız. Ve gerçeklik, hiçbir fotoğrafın yakalayabileceğinden daha canlı. Micah, birbirimizin tadını çıkarabileceğimiz mükemmel bir tatil geçirmemizi istediğini söyledi ve biz de öyle yapıyoruz.

Her gün, adayı gezmekten birbirimizi gezmeye kadar *her şeyi* yapıyoruz.

Deniz, kum ve esinti bizimdir, her fırsatı değerlendirip manzaraya, peyzaja ve ortama kendimizi kaptırıyoruz, sanki biz de onun bir parçasıymışız gibi.

Havanın tadı özgürlük ve imkanlarla dolu.

Ve yemekler... Yemekler muhteşem. Her lokma dilimde dans eden lezzetlerin patlaması gibi.

Her gece sahilde farklı bir mutfakın tadını çıkarıyoruz. Micah'ın özel şefi, bizim istediğimiz her şeyi ve kendi yarattığı lezzetli yemekleri hazırlıyor.

Yatağa çekildiğimizde, ya geniş yıldızlı gökyüzünün altında ya da sahil evimizdeki ipeksi çarşafların arasında birbirimizin tadını yeniden çıkarıyoruz.

Dalgaların sesi tutkumuzun fon müziği haline gelir, ancak zaman yine hızla geçer ve kısa sürede balayı tatilimizin son iki gününe ulaşırız.

Yağmur yağdığı için Micah ve ben günü içeride geçiriyoruz. Ama bu, eğlenmediğimiz anlamına gelmiyor.

Günümüz güzelce hazırlanmış bir kahvaltıyla başladı. Sonra Micah mutfakı devraldı ve bana öğle ve akşam yemeği hazırladı, mutfakta öyle zarif hareket ediyordu ki, sadece yemekler değil, her şey ağızımı sulandırıyordu.

Şimdi bana borcum olduğunu ve onun tatlısı olmam gerektiğini karar verdi. Bana baktığında gözleri açgözlülükle kararır ve vücudumu ateş basar.

Bu fikir aklında olgunlaşmadan önce, beni tamamen soyup, krem şanti ile kaplı yatağa yatırdı.

Başparmakları meme uçlarımı okşadı. "Bütün gün bunları emmek için can atıyordum."

Eğilip meme uçlarımdaki kremayı yalıyor ve tüm vücudumu ateşe veriyor. Ben de inleyerek cevap veriyorum. Esprili ve seksi bir şey söyleyecektim, ama o beni böyle yaptığında her seferinde konuşmayı unutuyorum.

"Ben senin lezzetli göğüslerini emirken, sen de benim senin güzel amını yaladığımı hayal edeceksin."

Onun müstehcen sözlerine eriyip gidiyorum, vücudum dilinin her hareketiyle eğiliyor.

Ağız sağ meme ucumu kapattığında, zevk dalgaları içime doğru akıyor.

Sonra bana söylediği şeyi yapıyorum ve onu bacaklarımın arasında ve her zaman amıma verdiği zevki hayal ediyorum.

Dişleri ile tenimi okşuyor ve ben yüksek sesle inliyorum. "Aman Tanrım." Micah her iki göğsümü de yalıyor, sonra vücudumun aşağısına doğru iniyor yüzü bacaklarımın arasına gömülene kadar kremayı yaladı.

Bacaklarımı daha da açar, sonra dili içime girer, klitorisimi okşar ve dış dudaklarımı yalar.

Orgazmım sıcak ve durmak bilmez bir şekilde yükselir, dilinin her hareketiyle birlikte nabız gibi atar.

Zevk patlamaları sinirlerimden geçerek

Vücudum, orgazmımın beni gerçeklikten koparan vahşi hissine karşı koyamıyor gerçeklikten koparan vahşi orgazm hissine karşı koyamıyor.

Islaklık içimden fışkırıyor ve o beni içiyor, beni yatağa sabitleyerek bedenimi ele geçiren muhteşem hissin her zerresini içime çekmemi sağlıyor.

"Micah..."

"Evet,

karıcığım?"

Tanrım, bana her öyle dediğinde, ne yapacağımı bilemiyorum. Bu kelimeler ve dilinin birleşimi beni tekrar orgazma ulaştırıyor.

Ben zevkten titrerken, Micah kıyafetlerini çıkarır ve ben de kendime izin vererek muhteşem kocamı hayranlıkla seyrediyorum.

Üstüme çıkar, bacaklarımı omuzlarına koyar ve sonra içime derinlemesine girer.

"Çok iyi hissettiriyorsun, bellezza." Sesi açgözlülük ve arzuyla boğuklaşır. Amım buna tepki olarak kasılır ve o, sonuna kadar girene kadar daha sert iter.

Sonra beni daha önce hiç becerilmemişim gibi becerir.

Sanki daha önce dokunamadığı tüm yerlere ulaşmak istercesine, sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor.

Sanki sadece zevkin var olduğu bir ışık uçurumuna düşmüşüm gibi hissediyorum ve o beni olabildiğince uzun süre orada tutuyor.

Boşaldığımızda, vücudum sanki biri beni güneşe atmış gibi yanıyor, ama Micah beni kucağına alıyor ve her şey mükemmel hissettiriyor. Bunun nedeninin her şeyin mükemmel olması olduğunu anlıyorum.

Daha sonra, sabahın erken saatlerinde, ipek bir arşıfla sarılmış olarak verandada birlikte oturuyoruz. Kumaş, paylaştığımız ısıdan ısınmış olarak tenimize fısıldıyor.

Hala karanlık, ama güneş doğmak üzere, gökyüzü kadife siyahından derin indigo rengine doğru yavaş yavaş değişiyor. Yıldızlar hala başımızın üzerinde dağınık elmaslar gibi parlıyor, yaklaşan şafağa teslim olmayı reddediyorlar.

Çevremiz, düşünmek için keyif aldığınız ve yararlandığınız o sessizliğe bürünmüştür, sadece uzaktaki deniz kuşlarının ıgıllıkları ve rüzgarda palmye yapraklarının hafif hışırtısı bu sessizliği bozmaktadır.

Micah kolunu bana dolamış, ince ipek kumaşın içinden cildinin sıcaklığı yayılıyor. Ben de göğsüne yaslanmış, başımı kollarının arasına almışım.

Kalp atışlarını dinlerken, hayatımın nasıl değiştiğini düşünüyorum. Kulağımın altında duyduğum düzenli *atışlar*, beni bu ana bağıyor, herhangi bir rüyadan daha gerçek.

Micah hayatıma gireli neredeyse altı hafta oldu. Her an, taşa oyulmuş gibi hafızama kazındı.

Altı hafta. Uzun bir süre gibi geliyor, ama aynı zamanda yeterince uzun da değil.

Günler suluboya resimler gibi birbirine karışmış, güzel ve birbirinden ayrılması imkansız.

Ama belki de bunun nedeni, hayatımızda büyük adımlar atmış olmamızdır. Bizden daha uzun süredir birbirlerini tanıyan insanların bile düşünmediği adımlar.

Evlendik ve yeni Bay ve Bayan Delarosa olduk.

Yüzüğümün ağırlığı parmağımda hala yeni ve harika hissettiriyor.

Bizi bir araya getiren şartlar ve koşullar ne olursa olsun, bu çok önemli bir şey.

Artık Micah'ın karısıyım ve o da benim kocam. Bu kelimeler hala omurgamda zevkli bir titreme yaratıyor.

Karı koca. Bu sıfatlar sanki bizim için yaratılmış gibi, bedenlerimiz birbirine uyduğu kadar mükemmel uyuyorlar.

Sağduyuma veya zihnimde kalan mantık ve akıl yürütme yeteneğime aykırı olsa da, bundan zevk alacağım. Sonuçları ne olursa olsun, bedenim ve kalbim kararını verdi.

Micah olmadan hayatımın nasıl olduğunu hatırlayamıyorum ve hatırlamak da istemiyorum. O günler, iyi yanları bile, uzak bir anı gibi geliyor. Ya da başka birine, acısını hatırlayabildiğim ama artık hissetmediğim bir yabancıya olmuş gibi.

Aynı şekilde, Anton'la olan hayatım da ateşli bir rüya gibi geliyor. Anılarım bulanıklaşıyor, bana acı verme gücünü yitiriyor.

Bu benim için çok önemli. Ne kadar yol katettiğimi fark edince kalbim gururla doluyor.

Anton'la birlikte olmak sanki bir ömür gibi geliyordu. Ya da sanki kayıp düşmüş ve her şeyin yanlış olduğu, ne yaparsam yapayım düzeltemediğim alternatif bir gerçekliğe girmişim gibi. Onu terk ettiğimde bile, işler yolunda gitmiyordu.

Ondan ayrılmak doğru bir karardı ama yine de umutsuzluk denizinde yüzmek ve o kadar uzun süre mücadele etmek zorunda kaldım ki, hayallerim ve kimliğim parmaklarımın arasından duman gibi kayıp gitti.

Şimdi Anton kötü bir rüya gibi geliyor ve Micah, evrenin Anton'u telafi etme şekli gibi. Micah'ın her dokunuşu, geçmişimin bir başka gölgesini siliyor.

Anneme ve Johnny'ye olan hayal kırıklıklarımı karşılaştıramam çünkü onlar her zaman oradaydılar, ama Anton beni mahvetti. Bu gerçek göğsümde ağır bir yük gibi duruyor ama eskisi kadar ağır değil.

Micah elini yanağımdan aşağı kaydırıp yüzümü avuçladı, dokunuşu tüy kadar hafif ama aynı zamanda sağlamdı. "Ne düşünüyorsun, karıcığım?" Sesi duygudan boğuktu, *karıcığım* kelimesi kalbimi titretmeye yetecek kadar ağırdı.

Ona bakıyorum ve karanlıkta gözlerini arıyorum, nefesimi kesen bir şeyle parıldadıklarını görüyorum. Şafak vakti, yüz hatlarını gümüş ve gölge tonlarıyla boyuyor.

"Artık her şeyin farklı olduğunu düşünüyorum." Bu kelimeler, göğsümde dönen duyguların genişliğini ifade etmek için yetersiz geliyor, ama elimde olan tek şey bu.

"Her şey farklı ve her zaman öyle olacak." Ses tonunda benim de hissettiğim bir düşüncelilik var.

Düzleşip göğüslerimi çarşafıla örtüyorum.

Micah bana bakıyor, gözleri şafak öncesi ışığında benimkileri arıyor. "New York'a döndüğümüzde ne yapmak istiyorsun?"

"İş aramaya devam etmek istiyorum. Annen benim seçmelerimden birine gelmek istiyor." Kıkırdarak gülüyorum. "Belki o benim uğurum olur." Bu düşünce göğsümde sıcak bir heyecan yaratıyor.

O, ellerini dizlerine koyarak gururlu bir şekilde sırtıyor. Bu hareketle ön kollarındaki kaslar geriliyor ve bu rahat güç gösterisi karşısında kalbim bir an duruyor. "Seni çok seviyor. Yeni tanıştığı birini sevmesi nadir bir durumdur."

"Onur duydum. Ben de onu seviyorum. O gerçekten özel biri."

Düğün hazırlıkları sırasında Genevieve benim için orada olmayı üstlendi. Bir annenin yapacağı gibi bana baktı, varlığı hem sakinleştirici hem de moral vericiydi. Onun nazik rehberliğinin hatırası boğazımı duygudan sıkıştırıyor. Bana yardım etmek zorunda olmadığını biliyorum, ama yardım ettiği için çok minnettarım.

"Annem, hayatı daha ilginç kılan eşsiz karakterlerden biri." Micah'ın sesinde beni gülümseten bir gurur var. "Nişan yemeğinde nasıl olduğunu gördün. Babam bile ona karşı gelmek istemedi."

İkimiz de gülüyoruz. Eloise'i kızdırdıktan sonra herkese daha fazla dondurma isteyip istemediklerini sorduğunu hatırlayınca biraz daha gülüyorum. Bu anı, zafer gibi tatlı bir tada sahip.

"Onun gibi olmak istiyorum. Kendine güvenen ve güçlü." Sözlerim istediğimden daha yumuşak çıkıyor, hala gölgem gibi peşimde dolaşan eski güvensizliğimin kalıntıları var.

"Sen zaten öylesin. Aktris olmak ve yaptığın tüm şeyleri yapmak için kendine güvenen ve güçlü olman gerekir." Onun bu inancı tüylerimi diken diken ediyor.

"Bana karşı çok nazıksınız, Bay Delarosa."

O sırtıyor ve bu bakış damarlarımdan sıcaklık geçmesine neden oluyor. "Benim nazik olmadığımı biliyorsunuz Bayan Delarosa."

Yeni adımın sesini duyunca kızardım. "Yine de bana karşı hep nazıktın"

"Çünkü benden buna ihtiyacın vardı. Sana yalan söyleyerek asla nazık olamazdım . Bu yüzden, kendinden emin ve güçlü olduğunu söylediğimde bana inan. Sadece zor bir dönemden geçtin."

"Sanırım bu doğru. Annenin yanında olması güzeldi. Ben annemin nerede olduğunu bile bilmiyorum. Evlendiğimi duysa bile umursamazdı. Belki para onu bulunduğu yerden çıkarırdı. Belki de çıkarmazdı."

Kafamı sallıyorum, annemi her düşündüğümde göğsümde tanıdık bir boşluk hissediyorum. "Ben... annemden hiç bahsetmem, ama onun beni terk ettiğini bildiğini varsayıyorum." Bu itiraf dilimde acı bir tat bırakıyor, hayal kırıklığı boğazımda safra gibi yükseliyor.

Micah'ın gözlerinde hüznün belirir ve başını sallar. "Biliyorum. Hazır olduğunda onun ve aklındaki diğer şeyleri anlatırsın diye düşündüm."

"Bazen, bu konulardan bir daha asla bahsetmek istemediğimi hissediyorum. Diğer zamanlarda ise, insanların yaşadığım cehennemi bilmeleri için bunu çatıdan haykırmak istiyorum." Parmaklarım çarşafı buruşturuyor.

O uzanıp elimi tutuyor ve hafifçe sıkıyor. Avucunun sıcaklığı benimkine değişiyor ve kemiklerime işleyen bir rahatlık veriyor.

"Onu en son ne zaman gördün?" Sesi nazik, sanki yüksek sesle konuşursa beni inciteceymiş gibi.

"Dokuz yaşındaydım. O gün ayrıldı. Nasıl biriydi, neredeyse hiç hatırlamıyorum. Kardeşim gibi sarı saçlı ve mavi gözlüydü. Tek hatırladığım bu." Anılarım bulanık ve her yıl biraz daha siliniyor. "Onun yaptığı gibi çocuklarımı terk etmeyi hayal bile edemiyorum."

"Seni terk ettiği için üzgünüm. Sen daha iyisini hak ediyordun."

Nefesim kesildi ve yanağımdan bir damla gözyaşı aktı, soğuyan tenime sıcak bir his verdi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim, ama sen dışında başıma çok kötü şeyler geldi. Her şey onunla başladı ve Anton'la bitti. Onu düşünmemeye çalıştım, ama o hep aklımın bir köşesindeydi." Bu itiraf, hiç uzaklaşmayan eski acıyı yeniden alevlendirdi.

"Sana ne yaptı, bellezza? Anlat bana. O kısımları bilmiyorum ve bilmek istiyorum." Micah çenesini sıkar ve bana sert bir bakış atar, derisinin altında bir kas seğirir.

"Anton zihnimi gerçekten karıştırdı." Dudaklarımı sıkıştırıyorum ve hayatımın o karanlık kısımlarını anlatmanın zamanının geldiğine karar veriyorum. "Çok içtiğinde ve kafası güzel olduğunda beni döverdi." Her kelime boğazımda cam gibi hissediliyor ama biraz nefes alıp konuşmaya devam ediyorum, ona her şeyi anlatıyorum.

Garip ama sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Micah ile konuşmak, iyileşme sürecinin bir parçasıymış gibi.

"Neden bana bunu daha önce söylemedin, Scarlett?" Micah'ın sesi öfkeyle sertleşir ama dokunuşu cildimde nazik kalır.

"Bunu anlatmak zor. Ve bu kadar uzun süre kaldığım için utanıyorum. Ayrılmak için çok zayıf düşene kadar kaldım. O federal soruşturma olmasaydı, ya

Anton'un kontrolü altında olurdum ya da ölmüş olurdum." Bu çok gerçek olasılıkları düşünerek düzensiz bir nefes veriyorum.

Micah elimi dudaklarına götürür ve parmak eklemlerimi öper. "Artık onun için endişelenmene gerek yok. Artık benimlesin. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." Onun sözü, düğün günümüzde ettiğimiz yeminler kadar görev bilinciyle söylenmiş gibi geliyor.

"Sana bir şey olmasını istemiyorum." Parmaklarım onun parmaklarını sıkıca kavrar, teselli arar.

Bana gülümsüyor, ama gözlerinde hala gerginliği görebiliyorum. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben Micah Delarosa'yım."

Ben de gülümserim, göğsümde bir sıcaklık hissederim. "Evet, öylesin. Ve senin gibi kimse yok. Sen prenssin."

"Bu hoşuma gitti. Prens prensesine başka bir hediye verebilir mi?" Sesindeki şakacı ton, ağır atmosferi hafifletiyor.

"Hayır." Kafamı sallayıp gülüyorum. "Başka hediye yok."

New York'tan ayrılmadan hemen önce bana bir araba almıştı ve düğünde, kim bilir ne kadar pahalı bir safir kolye takmıştı. Lucy onu görünce neredeyse bayılacaktı.

"Bir hediye daha." Yüzündeki ifade, kalbimi çarptıran bir yaramazlık izi taşıyor.

İç çekip ona gülümsüyorum. "Tamam. Bir tane daha, sonra yok. Bana yeterince verdin."

"Bunu seveceksin, ama garip bir hediye." Gözleri, zar zor bastırdığı heyecanla parıldıyor.

"Nedir o, Micah?"

Beni kucağına çekip kolunu omuzlarıma doladı, ince ipek kumaşın içinden teninin sıcaklığı tenime değiyordu. "Adrian Domachenkov'u duydun mu?"

Sanki güneşin gökyüzünde olduğunu bilip bilmediğimi soruyormuş gibi ona ifadesiz bir bakış attım. "Tabii ki. O bir medya patronu. Bir stüdyosu var ve..." Bir şey fark edince sesim kesildi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Micah, neden Adrian Domachenkov'u tanıyıp tanımadığımı soruyorsun?"

"Çünkü döndüğümüzde onunla bir toplantın var." Sözleri sinirlerimde elektriksel bir titreşim yaratır.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak, tüm vücudum şoktan donup kalır. "Bana ne diyorsun sen?"

"O, Jaxon'ın arkadaşı. Sana seçmeler için uğraştığını söylediğimde, beni Adrian'la görüştürdü. Konuştuktan sonra, Adrian özgeçmişine ve önceki çalışmalarını inceledi ve senden çok etkilendi. Yaptığı filmin başrolü için senin mükemmel olacağını düşünüyor. Ama seninle görüşmek ve mini bir seçme yapmak istiyor."

Bu haberin heyecanı ile vücudum ağırlaşmış, sanki yerçekimi iki katına çıkmış gibi hissediyorum. "Olamaz. Bu mümkün olamaz."

"Ama öyle." Gülümsüyor, burnunu burnuma sürtüyor, nefesi dudaklarımda sıcak.

"Oh, Micah." Ona sarıldım ve o da beni kucakladı, gücü beni bir sığınak gibi sardı. "Çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Sesim duygudan titriyordu.

"Sanırım öyle. Sana bakacağımı söylemiştim."

Mutluluk gözyaşları akıyor gözlerimden. "Evet, söyledin. Öyle *yapıyorsun*."

"Senin için her şeyi yaparım, Scarlett Delarosa." Sözleri kalbimde yankılanıyor ve hiç düşünmediğim kadar değerli hissediyorum kendimi.

Yirmi İkinci Bölüm

Micah

Ellerimi masanın üzerine koyup Scarlett'in Adrian ile olan görüşmesini coşkuyla anlatmasını dinliyorum. O kadar heyecanlı ki yemeğine neredeyse dokunmamış.

Bugün erken saatlerde onunla buluşmuş ve seçmelere katılmış. Henüz rolün kesinleşmemiş olmasına rağmen, onun başarısını kutlamak için onu yemeğe çıkarmak iyi olur diye düşündüm. Rolü alacağını hissediyorum. Adrian Domachenkov'u tanıdığım ve Scarlett'in bilmediği bir şekilde aynı dünyadan geldiğimiz için değil.

Adrian, Enclave gibi gizli bir topluluk olan Knights'tan, ama onlar Creed ve diğer organizasyonlarla daha fazla ittifak içindeler.

Her ne olursa olsun, Scarlett'in başarısı tamamen yeteneğine bağlı olacak.

Melodik sesi, restorandaki sesleri bastırıyor: yakındaki masalardan gelen sohbetler, garsonun aldığı siparişleri gözden geçirmesi, insanların yemek yerken tabaklarda çatal bıçakların çıkardığı sesler. Ama bu, endişelerimi tamamen bastırmaya yetmiyor.

Düşüncelerimi dengelemeye çalışıyorum, ama halletmem gereken o kadar çok iş varken ve hiçbir şey yapılmıyormuş gibi hissederken konsantre olmak zor.

Düğünden bu yana yeni bir gelişme olmadı. Jaxon sistemini kurdu, ama hackerlar harekete geçmedi. Brahm, Anton'un adamlarını ve konuşmalarını takip etti, ama Anton'un Amerika'ya dönüşü veya Scarlett'i geri alma konusunda başka bir şey söylenmedi.

O zamandan bu yana bir aydan fazla zaman geçti. Tüm bu boktan durumların üstüne, babamla neredeyse hiç konuşmuyoruz. Benim ve Scarlett'in yanındayken samimi davranıyor, ama Eloise ile evlenmediğim için hala kızgın olduğunu biliyorum.

Annemin böyle olmasına minnettarım, çünkü şu anda babam için endişelenemem.

İşler sessizleştğinde bu asla iyiye işaret değildir. Fırtına öncesi sessizlik, savaş öncesi sessizlik, ölüm öncesi kalp atışı gibidir.

Kimse, ne olacağını bilmeden bu tür durumlarda bir şey yapmaya hazır değildir.

Kontrolü elinde tutmayı seven bir adamım ve şu anda hiçbir kontrolüm yok. Çatlamış buzların üzerinde yürüyor ve yüzümde bir gülümseme tutmaya çalışıyorum, çünkü endişeli görünürsem Scarlett de endişelenecek.

Anton'dan korkmasını istemiyorum. Onun adını bile düşünmesini istemiyorum. Ama bu güce sahip değilim. Henüz değil.

Ama o güce sahip olacağım. Anton'un ona yaptıklarını anlattığında hissettiğim öfkeyi hiçbir şey tarif edemez. Annesini biliyordum ve Scarlett'in onun ayrılışından hala etkilenmiş olacağını biliyordum. Ama Anton...

O bambaşka bir boyutta berbat biriydi. Kayıtlarında, her türlü uyuşturucuya meraklı olduğu için, onun rehabilitasyon sürecinde bir rolü olduğunu düşündüren birçok ayrıntı vardı. Ama evraklar size ancak belli bir noktaya kadar bilgi verebilir. Gerçek, bir kişinin ağzından çıktığında daha sert vurur.

Scarlett'e verilen ilaçların çoğu reçeteyle verilmişti, bu yüzden suçlu gibi görünüyordu. Anton ne yaptığını çok iyi biliyordu ve onu bir uyuşturucu bağımlısı gibi gösterdi. Kendisini suçlu gösterecek hiçbir iz bırakmadı, bu da soruşturma sırasında onun lehine işledi.

Scarlett'e bakıyorum ve onun canlı güzelliğini ve yaydığı bulaşıcı mutluluğu içime çekiyorum. Bir yıldız gibi parıltıyor.

Onu böyle seviyorum.

Böyle olmayı hak ediyor. Endişeli ve korkulu halini değil.

Tanıştığımız geceyi ve barda herkesin arasında nasıl göze çarptığını, dumanla kaplı karanlığı delen bir ışık gibi olduğunu hatırlıyorum. Sonra benim dünyamda göze çarptı ve her şeyin etrafında döndüğü bir eksen haline geldi.

Şimdi o benim karım.

Bu kelimeleri her düşündüğümde, göğsüm sahiplenici bir gururla sıkışıyor.

Onunla evlendim ve yine bencil davranıyorum. O, benimle sadece bir yıl birlikte olacağını düşünüyor, ama ben onu bırakmaya niyetim yok. Onun beni terk edeceği düşüncesi kanımı donduruyor, parmaklarım masanın altında içgüdüsel olarak yumruk haline geliyor.

Ben Anton değilim. Onu esir tutup benden nefret etmesini istemeyeceğim. Onun da beni sevdiğim kadar sevmesini istiyorum. Duygularımın derinliği bazen beni korkutuyor, sanki sonsuz bir okyanusta boğuluyormuşum gibi.

Bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratamam ve onu korumak benim için bir zorunluluk. Her zaman korumalarımız var ama onu korumam gerekiyor. Her gölge kaslarımı gerginleştiriyor, her beklenmedik ses beni tehditleri taramaya itiyor.

Ailemizde daha önce korkunç şeyler yaşandı ve sevdiklerimizi kaybettiğimiz türlü türlü tehditlerle karşılaştık, ama benim için bu farklı.

Bu onunla ilgili. Sadece onunla.

Kıkırdayarak masanın üzerinden uzanıp elini benimkine koyuyor. Bu ses, fırtına bulutlarının arasından güneş ışığı gibi karanlık düşüncelerimi dağıtır. Onun yumuşak teni, nasırlı avucuma dokunuyor ve dokunuşu tüm vücuduma sıcaklık yayıyor.

"Kulağını çınlattım, değil mi?" Yanaklarına dokunup gülümsüyor.

Bana anlatmak istediklerini sadece parçalar halinde dinlediğim için kendimi kötü hissediyorum. "Hayır, her şeyi duymak istiyorum." Elini elimle kapattım, parmaklarımın altındaki narin kemikleri hissederek.

"*Her şeyi* anlatırsam yarın sabaha kadar burada kalabiliriz." Yukarıdaki kristal avizenin ışığı saçlarına yansıyor ve nefesimi kesen bir hale etkisi yaratıyor.

"Şikâyet etmiyorum." Sırıtarak ona göz kırparım ve yanaklarını renklendiren hafif kızarıklığı içime çekerim. "Harika bir gün geçirmişsin gibi görünüyor."

"Harikaydı Micah. Kendimi çok rahat hissettim. Adrian'ın Lucy'nin orada olmasına izin vermesine çok sevindim çünkü bu benim en iyi seçmemdi ve onun da bunu görmesini istedim." Gülüyor, sesi aramızdaki havada müzik gibi dans ediyor. "Lucy pop olduğumu söyledi."

Ona gülümserim ve kaşlarımı kaldırırm, heyecanın tüm yüzünü nasıl aydınlattığını hafızama kazırım. "Pop mu?"

"Evet, pop." Biraz daha güldü. "Kesin bir tanımını yok. İnsanlar bunu yakaladıklarında sahip oldukları bir şey." Parmaklarını şıklattı, keskin ses sözlerini vurguladı. "Aynen böyle."

Anladığımı belirtircesine başımı sallıyorum, coşkusunun onu bana doğru eğilmesine neden olduğunu izliyorum. "Evet, anlıyorum. Ondan ne zaman haber alacaksın?"

"Beni bekletmeyeceğini söyledi. Yani, umarım yakında olur. Ama tabii ki, ondan gelen mesaj veya aramayı kaçırmadığımdan emin olmak için

"Endişelenmene gerek yok." Sesimdeki kesinlik, onun yeteneğine olan inancımı yansıtıyor.

"Endişelenmene gerek yok bence." Sesimdeki kesinlik, onun yeteneğine olan inancımı yansıtıyor.

"Bu rolü çok istiyorum. Bu, şimdiye kadar aldığım en büyük rol olacak. Adrian'ın son filmi, gösterime girdiği ilk hafta birkaç milyon dolar hasılat yaptı ve iki ay boyunca gişe listelerinde kaldı. Aynı başarıyı yeni bir yüzle tekrar yakalamak istediğini söyledi. O yeni yüzün ben olabilmeyi diliyorum." Ellerini birleştirip sanki gerçekten dua ediyormuş gibi gökyüzüne bakıyor, bu hareket o kadar saf ki kalbim sıkışıyor. Sonra gülüyor, sesi restoranın çıplak tuğla duvarlarında yankılanıyor.

Ben de gülümserim ve yüzünü avuçlarım, başparmağımla elmacık kemiğini okşayarak ipeksi tenini hissedirim. "Hey, seçmelerini çok beğendiğini söyledin, bence her şey yoluna girecek."

"Teşekkürler. Ve her şey için teşekkürler, Micah. Bu kadar çok değişiklikle bu anı yaşadığıma inanamıyorum." Gözlerine hüznü bir bakış girer ve gözleri parlar. İfadesindeki kırılganlık, kalbim ona olan sevgiyle dolarken, koruma içgüdülerimi harekete geçirir.

"İnan, bellezza."

Kabul ederek başını salladı ve ben, hala kalbini koruyan duvarın bir parçasını daha kırmışım gibi hissettim.

"Çok garip geliyor. Birkaç hafta önce, lokantada o kadar çok çalışıyordum ki, önümü göremiyordum. Şimdi ise seninle evliyim."

"Sen de benim hayatımı değiştirdin, Scarlett."

Bana şüpheci bir bakış atıyor. "Oh, lütfen. Ben hiçbir şey yapmadım." Keşke bilseydi. "Her şeyi sen yaptın."

"Aynı şey değil. Tek yaptığım buradaydım." "Ve bu benim için her şey demek."

Çantasındaki telefon çaldı, sesi konuşmamızı böldü.

Nefesini tutar ve çantasını kapar. "Bu Adrian olabilir." Telefonunu çıkarınca yine nefesini tutar. "O mu?" diye sorarım.

"Evet." Konuşmakta zorlanıyor ama telefonu açmayı başarıyor. Hatta en profesyonel ses tonuyla samimi bir şekilde konuşuyor, ta ki Adrian ona rolü teklif edene kadar. O anda çığlık atıyor. Kendini toparlamaya çalışırken yüzündeki parıltı yüz kat artıyor. "Çok teşekkür ederim Adrian. Tabii, cuma günü orada olabilirim. Teşekkürler. Görüşürüz."

Telefonu kapatır ve bana doğru koşarak gelir, kollarıyla bana sarılır.

"Sana iyi olacağını söylemişim," diye kulağına fısıldıyorum.

Gözlerinde yaşlarla bana bakmak için geri çekildi. "İnanamıyorum. Beni seçti. Mükemmel olduğumu söyledi."

"Ona katılıyorum. Artık insanlara karımın büyük bir film yıldızı olacağını söyleyebilirim."

İkimiz de güldük, sonra o yüzümü avuçladı ve narin parmaklarını sakalımın üzerinde gezdirdi. "Sen başıma gelen en güzel şeysin."

"Hayır, bellezza, benim için en iyisi sensin. Sen benim için en iyisisin."

Gözlerinden yaşlar süzülür ve bana öpüşmek için eğilir, yasemin parfümü burnumu onun kokusuyla doldurur. "Ve sen de benimsin, Micah."

Onu kendime doğru çekip, benim gibi birçok erkeğin sık sık yaşayamadığı bu büyülü anın tadını çıkarıyorum. Bunun bizim için sonsuza kadar sürmesini istiyorum, bu yüzden mücadeleye devam etmeliyim.

Denemeye devam etmeliyim. Her zaman.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Micah

Ertesi akşam yapılan kontrol toplantısında düşüncelerimi dengelemeye devam ediyorum.

Babam, liderlik geçişiyle ilgili herkese güncel bilgileri vermek için hepimizin tekrar bir araya gelmesini istedi.

Bu akşam sadece yedi kişiyiz. Ana kadro: babam, Antonio, Gio, Mario, Lorenzo, Brahm ve ben.

Bu sefer babam şirket ofisinde toplanmamızı tercih etti, bu da benim için harikaydı çünkü otele kadar gitmek istemiyordum.

Babam bana bazı sorumluluklar verdiğinden beri iş yüküm iki katına çıktı ve önümüzdeki üç ay içinde, son geçişler tamamlandıkça bu yük daha da artacak.

Bu gece, insanlar liderlik konusunda karar verip vermediğini öğrenmek isteyecekler. Sadece bazı pozisyonları dağıttığımı öğrenince memnun olmayacaklar.

Bana henüz net bir cevap vermeyen Brahm dışında, kime güvenebileceğimi hala bilmediğim için kimseyi seçmek benim için zor.

Babam son satın alım ve emekli olduktan sonra İtalya'da yapacağı işler hakkında heyecanla konuşurken, ben etrafımdaki adamların yüzlerini inceleyerek hangisinin bana ihanet ettiğini merak ediyorum.

Toplantı bir saatten biraz fazla sürdü ve ben sadece bunu düşünmeye devam ediyorum.

Brahm ve babam hariç buradaki herkesi araştırdım ama hiçbir şey bulamadım. Bu durum sinir bozucu olmaya başladı ve daha sert önlemlere başvurmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Artık senden haber alma zamanı geldi, Micah," diyor babam, hızlıca nefes alıp veriyor. "Kararların ve gayrimenkul girişimimizdeki ilerlemeler hakkında biraz daha bilgi paylaşırsan çok iyi olur."

Öne eğildim. "Önce gayrimenkulden bahsedelim."

Amcalarımın ikisi de bundan hoşlanmaz. Gio neredeyse gözlerini devirir ve Mario kaşlarını çatmayı saklamaz. Antonio, sinirini gizleyebilen tek kişidir, ama gözleri onu ele verir.

Kırk dakikalık bir tartışmaya giriyorum ve onlara önümüzdeki üç ay içinde yüz milyon dolar daha zengin olacağımızı söylüyorum, ama hepsi açgözlü piçler.

Zenginlik zenginliktir. Güç ise başka bir şeydir. Liderlik koltuğuna oturmak için can atıyorlar.

"Sorunuz yoksa, liderlik pozisyonlarına geçeceğim," diyerek her birine bakarak duyuruyorum.

Tabii ki, tahmin ettiğim gibi, kimsenin sorusu yok. Sadece konuya girmemi istiyorlar.

Kararımı verdim: Eğer iki taraf arasında gidip gelen adamı seçersem, her zaman bir sonraki en iyi kişiyi seçebilirim.

Konuşmadan önce Brahm'a bakıyorum ve yüzündeki gerginliği fark ediyorum. Henüz benimle konuşmamış olmasının nedeninin hala kararsız olması olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden baskı uygulayarak durumu daha da kötüleştirmeyeceğim. "Sadece capo ve consigliere pozisyonları için seçim yaptım. Underboss pozisyonu hala değerlendiriliyor. Öyleyse, daha fazla uzatmadan, Antonio'yu consigliere'm, Lorenzo'yu da capo'm olarak seçtim."

Baba ve oğul. İkisi de birbirlerine bakıyorlar ve kararımdan memnun görünüyorlar. Babam da memnun görünüyor.

Mario ve Gio, kaşlarını çatmış olan tek kişiler, bu da anlaşılabilir bir durum çünkü onlar Antonio'dan daha yaşlılar. Ama daha akıllı değiller.

Antonio her zaman kendini senin baban gibi gören ve seni kendi çocukları gibi koruyan bir amca olmuştur. Her fırsatta bilgeliğini ve sevgisini sunduğu için, onun kadar consigliere olmaya uygun başka kimse yoktur.

Lorenzo, Antonio'nun niteliklerine sahip ve bir orduyu yönetmek için gereken kaba kuvvete sahip. Otuz yaşında, kuzenler arasında en genci ve bana bir şey olursa liderliği devralmak için mükemmel bir aday.

Mario ve Gio için pozisyonlarım var, ama ailede değil. Mario, Enclave ile olan bağları nedeniyle benim için her zaman uygun olmamıştı ve Gio en sevmediğim amcamdır. O sadece kendini düşünür.

"Peki ya biz?" diye sorar Mario, kendisi, Gio ve Brahm'ı kastederek, ama asıl sorduğu şey, ikisinden birini ikinci patron pozisyonu için düşünüp düşünmediğimidir.

Onu bu meraktan kurtaracağım. "Şirkette size pozisyonlar ayırdım. Mario, sen yeni CFO olacaksın, Gio ise COO olacak."

İkisi de şirkette bu kadar yüksek pozisyonlarda olmadıkları için şaşkın bakışlar atıyorlar. Her ikisinin de pozisyonlarından memnun olduklarını görebiliyorum, ama daha fazlasını istiyorlar.

"Brahm, Antonio ve Lorenzo'nun, eğer kabul ederlerse, ortaklaşa teknoloji direktörü pozisyonunu üstlenmelerini istiyorum."

Hepsi başlarını salladı. En azından Brahm bir şeye razı oldu.

"Güzel. Şimdilik bu kadar." Başımı eğiyorum. "Müdür yardımcısı pozisyonu hakkında da en kısa sürede bir karar vermek istiyorum."

Brahm bana bir bakış attı ama hemen başka yere baktı.

"Harika. Toplantı sona ermiştir," dedi babam.

Oda boşalır, babam ve ben evrakları toplamaya başlarız.

İşte bu noktada sessizliğe bürünüyoruz.

Onu her gördüğümde durum daha da kötüleşiyor. Diğerlerinin önünde her şey yolunda gibi görünüyoruz, ama sonra bu oluyor.

Evraklarımı toplayıp çantama koyuyorum, bir an önce çıkmak istiyorum.

"Böyle mi devam edeceğiz, mio figlio? Birlikte çalıştığımız son birkaç hafta boyunca birbirimizle konuşmayacak mıyız?" Sözleri beni şaşırtır.

Yukarı bakıp ona bakıyorum, nasıl cevap vermem gerektiğini merak ediyorum. "Bu benim hatam değil. Senin hatan."

Hoşnutsuzlukla dudaklarını sıkıştırıyor, beni kısmen dikkatle, kısmen de hayranlıkla süzüyor. "Senin en çok neyi sevdiğimi biliyor musun?"

"Ne?"

"Keskin dilinle kesinlikle annenin oğlu olduğunu ve benim kadar inatçı olduğunu. Yanıldığımı düşündüğünde bana haddimi bildirmekten çekinmiyorsun."

Başımı eğip ona ince bir bakış attım, ne demek istediğini anlamaya çalışarak. "Bu, benim hakkımda nefret ettiğin tüm özellikler gibi geliyor."

"Hayır, değil. Bunlar imparatorluğu yönetmek için ihtiyacın olan özellikler. Sen liderlik etmek için doğmuşsun, ama bu gece, bunu başardığını ve saygı ve güç kazandığını gördüm."

"Teşekkürler."

"İyi bir seçim yaptın. Antionio ve Lorenzo'yu bu pozisyonlara seçtiğin için özellikle memnunum. Bunu hak ediyorlar. Brahm'dan ikinci patron olmasını isteyecek misin merak ediyorum."

"Zaten sordum ve cevap vermesini bekliyorum."

"O iyi bir seçim olur, çünkü siz ikiniz her zaman birbirinizi desteklediniz. Ama isterse ona ihtiyacı olan tüm zamanı ver. Çok zor günler geçirdi ve kendini bulması gerekiyor." Bir an durup ellerini masanın üzerine koydu. "Acele etme ve Mario ya da Gio gibi adamları seçme. Gio açgözlüdür. Kendinden başka kimseyi umursamaz. Mario ise... Brahms'ın babasıdır, ama iktidar hırsı oğluna olan sevgisinden daha büyüktür. Sırf bu yüzden onu seçmezdim. Ayrıca ona güvenmiyorum."

"Güvenmiyor musun?"

"Sence hackerlarla mı çalışıyor?"

Papà başını sallar. "Hayır. Böyle bir şeye ihtiyacı yok. Zaten çok şeyi var. O değil, ama bence onunla ilgili başka şeyler var. Enclave ile ilgili şeyler. Ailesinin cinayetiyle bir ilgisi varsa şaşıрма."

Bu suçlama kanımı kaynatır. Babamın kardeşleri hakkında böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştım. Özellikle Mario hakkında. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Micah, bir düşün. Biz Delarosa'larız. Ailemizi çok koruruz." O ikna olmuş bir şekilde başını sallar, ben de öyle. "Annenize bir şey olsaydı, ona zarar veren adamın başını bulmak için her şeyi yapardım. Oysa Mario, ailesine ne olduğunu öğrenmek için neredeyse hiçbir şey yapmadı. Kendisine söyleneni kabul etti: kim yaptığını bilmediklerini. Bu benim için asla yeterli olmazdı. Ayrıca, bu kadar çok şey yaşamış olan oğlumun bu cevapları aramasına asla izin vermezdim. Brahm'ın neden bu kadar uzun süre hepimizin onun öldüğünü düşünmemize izin verdiğini kendine sor."

Yine başımı sallıyorum. Haklı. "Brahm'ın bir daha eskisi gibi olacağını sanmıyorum."

"Belki de, ama senin gibi birinin olması onun için iyi. Bu görevi kabul ederse daha da iyi olur. Bence bu, kendini bulmasına yardımcı olur."

"Ne olacağını göreceğiz."

"Sanırım göreceğiz." Bana düşünceli bir gülümseme atıyor. "Bizim durumumuz ne olacak, Micah? Don olarak görevim sona ererken, aramızda konuşmamak istemiyorum"

konuşmadan bitirmek istemiyorum. Bu iyi değil. Burada insanlar bunu görmezden gelebilir, ama Creed toplantılarında, birleşik görünmeyeceğiz. Bu iyi değil."

"Katılıyorum." Haklı. Burada, insanlar belirli şeyleri sorgulamayacaklar çünkü biz bir aileyiz, ama Creed'de sorgulayacaklar. Creed'in her temsilcisi ve astları birleşik bir cephe oluştururlar. Bu zorunludur. "Ama hala Eloise'in benim için daha uygun bir eş olacağını düşünüyorsun."

"Evet. Ama şu anda aramızdaki sorunu çözmekten başka yapabileceğim bir şey yok."

"Eğer bunu gerçekten yapmak istiyorsan, Eloise ile evlenmediğim için bana kızmayı bırakıp karımı saygı duyabilirsin," diye rahatça cevap veriyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde gülümser ve kısa bir baş sallama ile onaylar. "Karını saygı duyuyorum."

"O zaman sorun yok."

"Tamam. Yarın görüşürüz."

Eşyalarımı topladım ve kalbim daha hafif, zihnim biraz daha iyi hissederek dışarı çıktım. Annemin babamla aramızdaki durumu konuşmuş olacağından emindim, ama bu barış teklifi tamamen onun fikriydi.

Köşeyi döndüğümde Brahm'ı duvara yaslanmış beni beklerken buluyorum.

Bunu yapacağını tahmin etmeliydim. Benimle konuşmak istiyor gibi görünüyor, muhtemelen yardımcısı pozisyonu hakkında.

Birkaç adım uzaklıkta durup başımı asansöre doğru eğiyorum. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Evet. Sanırım ihtiyacım var."

"Hadi, ofisime gidelim."

Asansöre doğru ilerleyip ofisimin bulunduğu bir üst kata çıkıyoruz.

Saat geç olduğu için etrafta bizden başka kimse yok. İçeri girince eşyalarımı bırakıp bir şişe viski ve votka alıyorum. Benim de içkiye ihtiyacım var, sert bir şeye.

Brahm bardakları getirir ve oturduğumuzda ikimize de viski doldururum.

İkimiz de büyük bir yudum alıp bardakları masaya koyduk ve konuşmaya hazırlandık. Ona bakarken, babamın bana onun babası hakkında anlattıklarını düşündüm. Mario gerçekten ailesinin cinayetine karışmış olabilir miydi?

Karısı, kızı ve kayınvalidesi. Buna şaşırmamamın bir anlamı var.

"Ee, neler oluyor?" diye soruyorum, hala onu süzerken. "Sanki evrenin tüm ağırlığı seni aşağı çekiyormuş gibi görünüyorsun."

"O kadar mı kötü?"

"Evet. Bana henüz cevap vermediğin için kendini kötü hissettiğini söyleme."

Bir an sessiz kaldı, sonra içkisini bir yudum daha aldı. "Çoğu şey için kendimi kötü hissetmiyorum. Aslında, bu günlerde hiçbir şey hissetmiyorum. Ama bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Düşünmem için bana biraz daha zaman verebilir misin?"

"Sanki hayır diyeceğim de. Tabii ki sana biraz daha zaman verebilirim." Hala düşünmekte olduğunu bilmek beni mutlu ediyor.

"Teşekkürler. Hacker meselesini hala çözmeye çalıştığımızı ve şu ana kadar hiçbir şeyin değişmediğini biliyorum, ama benim Boston'daki soruşturmamda da hiçbir gelişme yok. Bu çok sinir bozucu."

"Tahmin edebiliyorum. Ne yapacaksın?"

"Sanırım bir an önce Boston'a gitmem gerekecek." "Yapman gerekeni yap ve benim yardımımı alabileceğini unutma. Ne zaman

"

Bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Kuzenimin yardımına koşması komik, ama babam bu konuyla ilgilenmek istemiyor."

Gözlerimi genişletiyorum. "Bu konuyla ilgilenmek istemiyor mu?"

"Hayır. O benim yanıldığımı ve Enclave'in bu işe karışmadığını düşünüyor.

Onları kızdırmak istemiyor."

"Bu mantıklı değil. Ne olduğunu öğrenmek istemiyor mu?" Çenesini sıkıyor. "Öyle diyor."

Cevabı, babamla aynı düşünceleri paylaştığını düşündürüyor.

"Sorun değil. Ben hallederim ve kimi kızdırdığım umurumda değil. Özellikle de onu. Bu işe karışmamış olmasını dilesin.

Nefesim kesilir ve Brahm içkisini bir yudum daha alana kadar bir an sessizce birbirimize bakarız.

O anda telefonum bip sesi çıkarır. İlk başta mesaj geldiğini sanırım, ama Brahm'ın telefonu da aynı sesi çıkarınca bunun başka bir güvenlik uyarısı olduğunu anlarım. Bu uyarı, Jaxon'ın kurduğu sisteme bağlıdır, ama bana sadece birinin dosyaya erişmeye çalıştığını bildirmekten çok daha fazlasını yapar. Bu uyarı, onların burada olduğunu ve aktif olarak planları çalmaya çalıştıklarını bildirir.

"Siktir, hackerlar binada," diye öfkelenerek telefonumu kapıyorum.

Böyle bir durum için eski moda bir tuzak kurduk.

Brahm da telefonunu çıkarır ve ikimiz de kasaya ait görüntüleri izleriz. Tabii ki, içeride biri vardır. Tamamen siyah giyinmiş, başlarında balaklava olan bu kişi, doğruca kasaya yönelir.

"Onu sen mi yakalamak istersin, yoksa ben mi yakalayayım?" Brahm bana çılgınca bir gülümseme attı.

"Ben yapayım, sonra onu sorguya çekebiliriz."

Tek yapmam gereken, tuzağı etkinleştirmek için telefondaki bir düğmeye basmak. Bunu yapıyorum ve hırsız kasaya yaklaştığı anda, tavandan metal bir kafes düşerek onu vahşi bir hayvan gibi kapana kısıtıyor.

Aptal kaçmaya çalışır, ama bu gece bu mümkün olmayacak. "Orospu çocuğu," der

Brahm vahşi bir sırıtışla. "Gidip kim olduğunu ve kimin için çalıştığını görelim."

Ayağa kalkıp odadan çıkıyoruz. Silahlarımızı hazırlayıp yeni dostumuzu görmek için kasaya doğru yöneliyoruz.

Kapıyı tekmelerek açıyoruz ve onun hala kaçmaya çalıştığını görüyoruz. Ama bizi gördüğündeki yüz ifadesine bakın, klasik bir ifade.

Saat çok geç olduğu için, muhtemelen bizim hala burada olacağımızı beklemiyordu. Bu bana bir şey söylüyor. Onunla çalışan kişi, muhtemelen daha önceki toplantıda bulunanlardan biri değil.

Programımı kasıtlı olarak kendime saklıyorum. Bu yüzden bazen korumalarım bile nerede olduğumu bilmiyor.

"Şuna bak." Silahımı havada sallayıp, namluyla kafamın yan tarafına hafifçe vurarak, o pisliğe benim çılgın tarafımı gösteririm. "Az önce bir haini yakaladık, değil mi Brahm?"

"Elbette, kuzen."

"Beni buradan çıkarın!" Adam, Doğu Avrupa aksanıyla bağırarak, gerçekten kaçabileceğini düşünüyormuş gibi parmaklıkları salladı.

"Tamam." Silahımın horozunu çekerek alay ediyorum.

Adamın gözleri büyür ve bir şey söylemek üzereyken, diz kapaklarını vururum. Acı içinde bağırarak yere düşer ve kanlı dizlerini kucaklar.

Ancak o zaman kafesi açarım. Raylar tavana geri çekilir ve adama doğru yürürüz.

"Bakalım kimle konuşuyoruz." Brahm onu boynundan yakalar ve balaklavasını çıkarır.

Estes Pokapieva. Scarlett ile birlikte Denver'daki fabrikada olan piç kurusu. Brahm'ın görüntülerini aldığı adam.

Brahm bana bakar, ben de başımı sallarım.

"Estes, işler şöyle yürüyecek. Bana bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın. Benimle uğraşmamamı tavsiye ederim. Her uğraştığında, bir şeyi vururum."

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırır. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Omzuna bir kurşun sıkarak cevap veririm. O kadar yüksek sesle bağırır ki pencerelerin kırılacağını sanırım. "İnsan vücudu kan kaybından ölmeden önce kaç kurşun alabilir acaba?"

"Ben de aynı şeyi merak ettim." Brahm gülümser. "Bu adam saçmalamaya devam ederse, öğrenebiliriz."

"Buna güveniyorum." Tetiği çekip adamın midesine ateş ettim. "Konuşmaya hazır mısın? O son yara seni öldürebilir."

Estes kan öksürür ve elini kaldırır. "Konuşacağım." "Kimin için çalışıyorsun?"

"Marcus Cage." Öksürür.

Brahm anında bana bakar, o ismi duyunca gözlerindeki tüm neşe kaybolur.

Marcus Cage'i, ondan uzak durmamız gerektiğini bildiğimiz için tanıyoruz. O, dünyanın en tehlikeli suçlularından bazılarıyla çalışan büyük bir karaborsa tüccarı. O, hepsinden daha tehlikeli çünkü ona güvenilmez.

"Adamlarımızdan biriyle çalışıyor. Kim o?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum. Sadece bu saatte buraya gelmem gerektiğini söylediler. Burayı izliyorduk."

"Bundan daha fazlasını biliyor olmalısın." Silahımı tekrar kaldırıp ateş etmeye hazırlandım.

"Hayır, lütfen." Açıkça acı çekerek dişlerini sıkıyor. "Rusya'dan yeni bir adam var. Sana yaklaşabileceğini düşünen biri. Tek bildiğim bu."

Vücudum gerildi. "Adı ne?" "Anton Çehov."

Omuzlarım çöküyor ve tekrar Brahm'a bakıyorum.

Anton. "Amerika'da mı?"

"Evet. New York'ta."

Kahretsin. Anton gözümüzün önünden kayıp gitmiş. Bu yüzden her şey sessiz. Hâlâ konuşuyorlar, ama onları duyamıyoruz çünkü izlediğimiz kişilerle konuşmuyor olabilirler. Daha da kötüsü, düşmanlarım ittifak kurup dost olmuşlar.

"Ne zaman geldi?"

"Geçen hafta. Johnny adında bir adamla konuşuyor ve..." Kafasına bir kurşun isabet eder ve onu yere serer.

Brahm ve ben, ekstra güvenlik sisteminin devreye girdiğini görmek için hızla dönüp baktık. Burada çok değerli eşyalar sakladığımız için, kasaya bir izinsiz giriş olursa kendini korumak için silahlandırılmıştı. Cevaplara ihtiyacım olduğu için, tuzak buradayken kasıtlı olarak sistemi devre dışı bırakmışım.

Güvenlik silahının tekrar ateşlenmeye hazırlandığını duyuyoruz, bu yüzden Brahm beni yakalıyor ve üzerimize kurşun yağmuru başlamadan önce beni odadan dışarı sürüklüyor.

Dışarı çıktığımızda, birbirimize bakarak az kalsın katledileceğimizi fark ettik.

Brahm telefonunu alır ve güvenliği arar. Onun sesi beyaz gürültüye karışırken, kafamda yapbozun parçaları yerine oturur.

Anton burada ve bana yaklaşabileceğini düşünüyor. Bunu yapabilmesinin tek yolu Scarlett.

"Karıma ulaşmam lazım," diyorum Brahm'a, ama cevabını beklemiyorum. Zaten koşmaya başlamışım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Scarlett

Astoria'yı sadece Lucy'den ya da televizyondan duymuştum.

Astoria, dünyanın seçkinleri için davetle girilebilen bir dernek. Dergilerde okuduğunuz her türlü büyüleyici etkinlik ve organizasyon burada gerçekleşiyor.

Burada havanın kendisi bile farklı, eski para ve gücün kokusu ile dolu, bu da tüylerimi diken diken ediyor.

Oheka Kalesi gibi, içeri girdiğim andan itibaren bir rüyaya girmiş gibi hissettim.

Kristal avizelerin altında cam gibi parıldayan siyah mermer zemin ve duvarlara asılı kadife perdeler, Rönesans döneminden ilham alıyor gibi.

Lucy buraya yüzlerce kez gelmiş ama bu gece durum tersine döndü ve o benim eşlikçim oldu.

Genevieve'in düzenlediği bir kadınlar için yardım etkinliğine davet edildik. Bu etkinlik, kendilerine veya ailelerine bakmak için yardıma ihtiyaç duyan üçüncü dünya ülkelerinde yaşayan kadınlar için para toplamak amacıyla düzenleniyor.

Bu tür yardım etkinliklerini düzenleyen insanları her zaman takdir etmişimdir, bu yüzden nasıl hissedersen hissedeyim, desteğimi sunmaya ve bu amaç için bağış yapmaya hazırdım.

Kalbim heyecan ve tedirginlikle çarpıyor, çelişen duygular parmaklarımın elimdeki boncuklu çantayı oynatmasına neden oluyor.

Heyecan verici bir akşam olması gerekiyordu ve film anlaşması haberinden sonra hala bulutların üzerinde yürümem gerekirdi. Ama Micah için endişeleniyorum. Onu endişelendiren her neyse, ben de onun için endişeleniyorum. Onun sıkıntılı ifadesi, midemde kurşun gibi ağır ve soğuk bir his bırakıyor.

Üç gece önce, sanki korkunç bir şey olmuş gibi, dehşete kapılmış bir şekilde eve geldi. Yüzünün hatırası göğsümü sıkıştırıyor.

Onu o halde görmek beni çok korkuttu çünkü o her zaman çok sakin ve soğukkanlıdır. En kötüsü, bana ne olduğunu söylememesiydi. O gece aramızdaki sessizlik kulakları sağır ediyordu, konuşulmamış korkularla doluydu ve havayı ağırlaştırıp nefes almayı zorlaştırıyordu.

Micah bir şeylerin olduğunu saklayamadı, çünkü ben anladım. Gerginliği dalgalar halinde yayılıyordu ve ikinci el kaygıyla tüylerim diken diken oldu.

Ayrıca gömleğinde kan gördüğüme yemin ederim; üzerinde lekeler vardı.

Bu yüzden, bana endişelenmememi söylediğinde, kendimi tutamadım. O zamandan beri gerginim, sinirlerim canlı teller gibi açıkta ve içgüdülerim bana onu bu kadar sinirlendirebilecek tek şeyin Anton olduğunu söylüyor. Sadece adı bile damarlarımı buz gibi yapıyor.

Anton hakkında konuştuğumuzda, Micah her zaman onu halledebileceğinden çok emin görünüyordu. Ama benim endişem, belki de sonunda Anton'un ne kadar dengesiz olabileceğini keşfetmiş olması.

Belki Micah, Anton'un güçlü olmasına rağmen, alıştığı kişilerden farklı olduğunu fark etmiştir. Bilmiyorum. Ve beni endişelendiren de bu. Bilinmeyen. Karşımda karanlık bir uçurum gibi uzanıyor ve yeni bulduğum mutluluğumu yutmakla tehdit ediyor.

Lucy ve ben Büyük Salon'a vardığımızda, kolunu koluma doladı ve bana gülümsedi.

Micah'ın bizimle birlikte gönderdiği korumalar fuayede bekliyorlardı, onların varlığı bu yaldızlı duvarların ötesinde gizlenen tehlikeleri hatırlatıyordu. Micah başka bir toplantı için binadaydı ve daha sonra bana katılacaktı. Benimle olmak için toplantısını iptal etmek istedi, ama ben ona sorun olmayacağını söyledim.

Ayrıca etkinliğin çoğunlukla kadınlar için olduğunu da belirttim.

Bunu umursamadı, ama sanırım benim alanımı ve çevremizdeki diğer kadınlarla sosyalleşme ihtiyacımı saygı duymak istedi. Ayrıca, burası çok sıkı korunuyor. Burada bir şey olabileceğini sanmıyorum.

"Bu yerden hiç bıkmıyorum," diyor Lucy, salonda durup odayı hayranlıkla incelerken.

"Burası gerçekten çok güzel." Gözlerim sanat eserlerini ve karmaşık tasarımları geziyor.

"Burada olduğuma inanamıyorum." Fısıltımda hayranlık var, hala bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.

"İnanmalısın." Lucy kolumu çeker, heyecanı birbirine kenetlenmiş dirseklerimizden bana geçer. "Bu senin yeni hayatının bir parçası. Seninle gurur duyuyorum Scarlett."

"Beni desteklediğin için teşekkür ederim." Sözler boğazımda düğümleniyor, duygularım sesimi boğuklaştırıyor.

"Keşke senin için daha fazlasını yapabilseydim. Sana film anlaşması gibi bir şey ayarlayamadığım için üzgünüm."

"Dalga mı geçiyorsun? Bunca yıl beni ayakta tuttun ve asla pes etmememi sağladın." Bu gerçeğin farkına varınca kalbim kabardı. "Senin ilhamın bu rolü almama yardımcı oldu."

"Saçmalama. Hepsi senin muhteşem yeteneğin sayesinde oldu."

"Lucy, ne demek istediğimi biliyorsun. Yanımda olduğun için teşekkürler. Ve burada olduğun için

burada olduğun için teşekkürler."

"Her zaman."

Ona hızlıca sarılıyorum. Ayrıldığımızda, Genevieve'i aynı anda görürüz. Belinda ve Clarissa ile birlikte büfe masasının yanında durmaktadır. Üçü bize el sallar ve biz de onlara el sallarız.

Bu hafta onları ikinci kez görüyorum.

Film anlaşmamı öğrendiklerinde, ertesi gün hepsi çiçekler ve bolca şampanya ile beni görmeye geldiler. Beni tamamen şımarttılar. Çok hoştu.

Şimdi de aynı heyecanlı ifadeleri takınmışlar. Lucy ve ben onlara doğru ilerliyoruz, ikimiz de kucaklanıp yanaklarımızdan öpülüyoruz.

"Güzel film yıldızı gelinime bakın," diyor Geneviève, beni döndürerek elbisesini hayranlıkla izlememi sağlıyor. Döndüğümde siyah ipek cildime dokunuyor. "Oscar töreni için kıyafetimi çoktan seçtim."

Hepimiz gülüyoruz, sesimiz bu lüks mekanda parlak ve samimi. "Genevieve, filmin çekimleri daha başlamadı bile." Ona gülümsüyorum gülümserim, kahkahalarımızla midemdeki düğümlerin gevşediğini hissederim.

"Kimin umurunda? Bu tür şeyler için önceden hazırlık yapmak gerekir," diyor bana, doğal bir ses tonuyla ve narin bileğini hafifçe sallayarak.

Belinda ve Clarissa eğlenerek gülümsüyorlar, ama içten içe Genevieve'e katıldıklarını biliyorum. Onları biraz daha yakından tanıdıkça, onlardan pek de farklı olmadıklarını fark ettim.

"Hadi, oturalım. VIP bölümünün en önündeyiz." Genevieve kolumu tutar ve Lucy ile beni çikolata çeşmesinin yanındaki masalara götürür. Alan, sandalyelerin etrafına dizilmiş pembe ve beyaz güllerle süslenmiştir.

Oturduğumuzda, köşede Eloise'i, ona benzeyen plastik görünümlü bir grup kadınla konuşurken görüyorum. Onlar da beni görüyor ve Eloise'in yaptığı gibi bana aynı pis bakışları atıyorlar. Onları görmezden gelmeye karar verip başımı çeviriyorum, ama bakışları omuzlarımın arasında yanıyor.

Genevieve şarabı alır ve oturmadan önce ikimize de birer kadeh doldurur. Sonra o, Belinda ve Clarissa, onları ilk tanıştığım gece yaptıkları gibi bana odaklanırlar. Filmle ilgili daha fazla soruları olduğunu anlayabiliyorum. Yoğun ilgileri tüylerimi diken diken ediyor.

"Peki, provalar ve çekimler ne zaman başlayacak, öğrendin mi?" diye soruyor Genevieve, hafifçe öne eğilerek, incileri parıldayarak.

"Provalar gelecek haftadan başlıyor ama resmi çekimler üç ay sonra başlayacak," diye gururla cevap veriyorum.

Lucy ellerini birleştirerek benim heyecanımı paylaşıyor, yüzükleri hafifçe tıkırıyor.

"Bu harika," diyor Belinda. "Alışmak ve hazırlanmak için biraz zamanın olacak."

"Hepimiz senin için çok heyecanlıyız," diye Clarissa da katılır, gülümsemesi samimi ve sıcaktır.

"O seçmelerde hayatının performansını sergiledin Scarlett," diyor Lucy, elimi sıkarak.

"Teşekkürler. Çok eğlenceliydi."

"Keşke orada olabilseydik." Genevieve bana özlemle bakar.

"Çekimler başladığında birkaç geçiş kartı alabilir miyim diye bakacağım. Sizin de orada olmanız çok güzel olur." Bu sözler, sanki bu ayrıcalıklı ve imkânlarla dolu dünyaya her zaman aitmişim gibi, kolayca ve doğal bir şekilde ağzımdan çıkıyor.

"Bu harika olur."

Hepsi heyecanla birbirlerine bakıyor, bakışlar ve ince gülümsemelerle aralarında sessiz bir konuşma geçiyor.

Konuşmacı odanın üst kısmındaki sahneye yaklaşır ve sohbetler kesilir.

Adı Heather Fairchild. Genevieve gibi zarif bir kadın ve çok iyi konuşuyor. Sesi mükemmel akustiğin sayesinde kolayca duyuluyor. Konuşmasına, yardım kuruluşunun üçüncü dünya ülkelerindeki kadınlara verdiği tüm destekten bahsederek başlıyor. Ardından, yılın geri kalanında yapılması gereken tüm işlerden içtenlikle bahsediyor. Kulağa harika geliyor.

Katılmak isteyeceğim türden bir şey gibi. Başkalarına yardım etme düşüncesi, kalbimi bir amaçla ısıtıyor ve önceki endişemi bir kenara itiyor.

Hayatımda başkalarına yardım etme fırsatı bulduğum bir aşamaya geldiğimde, bunu yapacağımı hep düşünmüşümdür. Belki de o aşamaya geldim.

Bazı görevler sadece merkezlere gidip yardım paketlerini hazırlamayı içeriyor. Bunu kesinlikle yapabilirim ve daha fazla öğrendikçe veya daha fazla zamanım olduğunda bu işi genişletebilirim.

Ancak, çılgın bir durumdan yeni çıktığımın ve başkasına yardım etmeden önce zihnimin biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunun farkındayım. Çok uzun süre beklemeyeceğim.

Heather konuşmasını bitirdiğinde herkes alkışlar. Sonra Eloise sahneye çıktığında şaşırırım, topukları avcı bir özgüvenle yere vurur.

Onun böyle bir şeye katılacağını hiç düşünmemiştim. Ama yine de, buradaki kadınların çoğu sosyal ortam için burada gibi görünüyor.

Eloise, şehirde yaşayan yüz kadına iş sağlayacak yeni mücevher markası hakkında bir konuşma ile başlar. Sonra, yılın geri kalanında kazancının yüzde onunu hayır kurumuna bağışlayacağını söyler.

Neredeyse onun iyi bir insan olduğuna ve Micah'la ayrılmasından dolayı acı çektiğine inanmama neden oluyor.

Aldatması ve skandalı gibi diğer konularda fazla bir şey söyleyemem, bunları okudum ama belki de onun da bir kalbi vardır. Ardından, ekibinin Ruanda'daki hayır kurumuyla birlikte yaptığı bazı pratik çalışmaları gösteren bir video izletiyor.

Ve yine etkileniyorum. Kendisinin bir hafta boyunca oraya gitmiş olması ilgimi çekiyor ve onun ve ekibinin yaptıkları beni büyülemiş durumda. Onların ağaç dikmelerini, çocuklara bakmalarını ve köy halkı için yemek pişirmelerini izliyorum. Görüntüler bir rüya gibi ekranda akıyor, ta ki birdenbire...

Kendimi ekranda görüyorum ve şok dalgası beni elektrik akımı gibi sarsıyor.

Sanki sırtıma çelik bir çubuk saplanmış gibi dikleşiyorum ve bir an için nerede olduğumu bilemediğim geçici bir yer değiştirme hissi yaşıyorum. Oda hafifçe dönüyor, yukarıdaki avizeler ışık ve gölgeden oluşan bir kaleydoskop haline geliyor.

Sonra hala bu koltukta oturduğumu ve aslında gördüğümün benim görüntülerim olduğunu fark ediyorum.

Hastane önlüğü giymiş, hayatımdan tüm enerji çekilmiş gibi görünen ben. Kumaş vücudumda bol duruyor, kağıt inceliğinde ve soluk tenime zıt, hastane yeşili renginde.

Rehabilitasyon.

O rehabilitasyondur.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissedebiliyorum.

Neden bunu izliyorum?

Gözlerim ekrana yapışıyor ve fark ediyorum ki, ben ve *odadaki herkesin* benim gördüğümüz şeyin benim danışma seanslarımdan biri olduğunu fark edince gözlerim ekrana yapışıyor.

Hastanede psikiyatristlerimden biriyle yaptığım *özel* bir danışma seansı. Hava nefes almayı zorlaştıracak kadar yoğun, ciğerlerim bu ağırlığın altında eziliyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

Scarlett

Ekranda, masanın önündeki sandalyede oturmuş, sanki aklımı kaçırmışım gibi boşluğa bakarken kendimi izliyorum.

O zamanlar aklımı kaybetmiştim.

Geçmişteki halimin gözleri boş, altında morluklar gibi koyu halkalar var.

Görünüştümden, bu, yeni gelmiş olduğum ve her türlü yoksunluk belirtisini yaşadığım ilk seanslarımdan biri olduğunu anlayabiliyorum. O günlerin hatırası bana fiziksel bir darbe gibi vuruyor ve midemi bulandırıyor.

O seanslar Dr. Polinsky ileydi. O, hayatımda tanıştığım en nazik insanlardan biriydi, ama o seanslar sırasında, en büyük düşmanım gibi geliyordu. Onun her nazik sözü, hassas sinirlerime zımpara kağıdı gibi geliyordu.

Ekibi beni kontrol altına alıp normale döndürene kadar uzun süre böyle devam etti. Zihnim sağlam ve geleceğe dair bir umutla hastaneden ayrılabilmemin sebebi oydu. Geçmişteki halim ekranda kıvrılırken, bu düşünce şu anda bana hiç de teselli vermiyor.

"*Sence sana ne yardımcı olur, Scarlett?*" diye soruyor Dr. Polinsky'nin yatıştırıcı sesi kayıttta. Sessiz odada yankılanıyor, her kelime onuruma bir darbe vuruyor.

Ekrandaki halim çığlık atıyor: "*Daha fazla ilaca ihtiyacım var. Bana daha fazla ilaç verin. Ne olursa olsun verin!*" Çaresiz yalvarış, zarif mekanı bir bıçak gibi kesiyor.

Kendimi saçımı yolarken izlerken, ellerim içgüdüsel olarak kalbimi kavırıyor, sonra çığlıklar devam ediyor. Tiz, yüksek, aşağılayıcı.

Her çığlık sanki şimdi benim boğazımdan koparılıyor gibi geliyor.

Geçmişteki halimin çığlıkları odada yankılanıyor, ta ki ben hıçkırıklara boğulana kadar. Kendimi yere çöküp kucaklayarak ağladığımı izliyorum.

Geçmişteki acımın sesleri odayı doldurur, mermer ve kristalden yankılanarak her yerden aynı anda geliyor gibi görünür.

Ne garip. Az önce hepimiz sessizdik ama şimdi herkes benim kırık halimi izlerken üzerimize farklı bir sessizlik çöktü. Bu, akbabaların etrafımda dönüp, onurumun kalıntılarını yemeye hazır bekledikleri bir sessizlik.

Hayatımda hiç hissetmediğim bir utanç beni kaplıyor ve ayağa kalkıyorum, bakışlarım bunu çok seven Eloise'e yöneliyor. Gülümsemesi bıçak gibi keskin, gözlerinde zafer parlıyor.

Bunu *o* yaptı.

Bu kadın, istediği adamla evlendiğim için bana hakaret etti.

Ne kadar da adi bir kadın. Barışı korumaktan yanayım ama bunu görmezden gelemem. Öfke içimi yakıyor, utancımı yakıp kül edecek kadar sıcak.

Lucy ve Genevieve beni çağırıyor ama onları görmezden gelip Eloise'e doğru, sahneye doğru yürüyorum, her adımım kararlılıkla yankılanıyor.

Onun önünde durup ona dik dik bakıyorum, kavgaya hazırım. Ellerim öfkeden titriyor, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. "Hemen kapat şunu."

Bana aptalca bir bakış atıyor, sanki ne olup bittiğini bilmiyormuş gibi. Sahte masumiyeti boğazıma kusmuk getiriyor. "Denedim. Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun? Bana bunu yapmaya hakkın yok." Sesim, zar zor bastırdığım öfkeyle titriyor.

"Neden benim yaptığımı düşünüyorsun?"

"Saçmalamayı kes, Eloise. Bunu sen yaptın. Başka kim yapabilir ki?"

Biraz güldü ve elini salladı. "Tamam, *belki* dosyalarım karışmış ve seninkiler yanlışlıkla benim sunumuma girmiş olabilir." Sesi sahte masumiyetle doluydu, her kelime dikkatlice seçilmişti.

"Sen ne diyorsun? Ne dosyaları?" Sözler boğazımdan zorlukla çıkıyor.

"Özel dedektifimin dosyaları. Micah'ın ne tür bir pislikle evlendiğini görmek istedim. Ve hayatımın şokunu yaşadım. Sen gerçekten *bir pislik*sin." Dudakları, tüylerimi diken diken eden bir alaycı gülümsemeyle kıvrıldı.

"Seni kaltak. Beni soruşturmaya hakkın yok." Ellerim öfkeden titriyor, kulaklarımda kan basıncı yükseliyor.

"Belki yok, ama sen, canım... sende bir terslik var. Her şeyi bulamadım, ama hepimizin senin kim olduğunu bilmeye hakkı olduğunu düşündüm."

Herkesin duyabilmesi için sesini yükseltiyor, sözleri süslü tavandan yankılanıyor. "Sen ve Micah bana hiç gerçekçi gelmediniz. Altı aydan fazla çıktığınızı iddia ediyorsunuz, ama o süre boyunca otelleri temizlediniz ve Denver'da küçük, kirli bir lokantada çalıştınız. Düğününüzden birkaç hafta öncesine kadar."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye terslerim, ama vücudum sanki damarlarımdan taş akıyormuş gibi hissediyorum.

"Benim tanıdığım Micah, kız arkadaşının böyle yerlerde çalışmasına asla izin vermezdi. Hem de bu kadar uzun süre. Öyleyse söyle bana Bayan Delarosa, seninle evlenmek için sana para mı verdi? Ne kadar verdi?" Sözleri zehirli hançerler gibi havayı kesiyor.

"Kes şunu." Sesimin titremesinden, zayıflığımı ele vermesinden nefret ediyorum.

"Yeterince derin araştırırsam, ne kadar ödediğini öğrenebilirim. Belki banka hesap özetlerinden."

"Kes şunu."

"Ne yapmayı bırakayım? Bana bakmamam için yalvarıyor musun?" Bana, soğuk gözlerini daha da kötü gösteren acımasız bir gülümseme atıyor. "Biliyor musun? Sanırım başka bir şey yapmama gerek yok. Gerçek senin her yerinden okunuyor. Sen, hiçbir şeyi olmayan küçük bir kasabadan gelen, altın avcısı bir hiçsin. Micah Delarosa yüzünden buradasın. *Film anlaşmasında* o rolünü onun sayesinde aldın. Bu" —ekrana işaret ediyor—"gerçek sen. Sen buraya ait değilsin. Yapman gereken tek şey geldiğin yere geri dönmek." Her kelime, aşağılanma tabutuma çakılan bir çivi gibi.

"Yeter artık." Genevieve hemen yanımda, ama sanki bir kara deliğe kayıyormuşum gibi hissediyorum, görüş alanımın kenarları kararıyor.

"Oh, lütfen, Genevieve. Delarosa ailesi ne zamandan beri evlerine çöp getirmeye başladı? Normalde insanlar çöpü dışarı çıkarır."

Eloise son kelimeyi ağzından çıkarır çıkarmaz, Genevieve yüzüne o kadar sert bir tokat atıyor ki, iz bırakıyor ve şaplak sesi şaşkın sessizliği yankılıyor.

Eloise o kadar şok olur ki yanağına dokunur ve yüzünü buruşturur, parmakları kanla kaplanır. Mükemmel makyajı bulaşır ve altındaki çirkinlik ortaya çıkar.

"*Annem beni sevmiyordu*," diye fısıldar ekrandaki hırpalanmış halim. Sözler hayaletler gibi havada süzülür. Dr. Polinsky şimdi

yanımda, beni teselli etmeye çalışıyor. "*Dokuz yaşındayken beni terk etti. Bu beni sevmediği anlamına gelir, değil mi?*"

Sesim kesiliyor. Ne kadar da uygun, çünkü şu anda benim de sesim yok. Odadaki sessizlik kulak zarlarımı fiziksel bir güç gibi bastırıyor.

Bu sorunun cevabını hep biliyordum. Hayır, annem beni sevmiyordu ve şimdi yeni hayatımdaki herkes de bunu biliyor. Bu bilgi midemde buz gibi duruyor.

O kadar utaniyorum ki nefes alamıyorum. Hava çok yoğun, çok ağır geliyor. Kendimi bu kadar kırılmış görmek beni yeniden parçalıyor ve savaşamayacağımı anlıyorum. Savaşmak istemiyorum. Savaşmam gerekmemeli.

Bacaklarım titriyor, düşecekmiş gibi.

Kaçmak için dönmeden önce gözyaşları gözlerimi kör ediyor. Döndüğümde sahneden koşarak uzaklaşıyorum, ama sadece beni yerinde tutan güçlü kollara çarpıyorum. Çarpma beni sersemletiyor, ama tanıdık sandal ağacı kokusu ve güven duygusu beni sakinleştiriyor, kalbimi sabitliyor.

Gözyaşlarımın arasından Micah'a bakıyorum.

Kolumu bırakıp yanağıma dokunuyor, kalbimi çarpıtan bir nezaketle gözyaşlarımı siliyor. Parmak uçlarındaki nasırlar cildime hafifçe değiyor ve beni şimdiki ana geri getiriyor. Sonra benden gözlerini ayırıp Eloise'e bakıyor, şefkatin yerini öfke alıyor. Yüzündeki ifade değişikliği, huzurlu bir denizin üzerinde fırtına bulutlarının toplanmasını izlemek gibi.

Biri yanımıza yaklaşır. Micah'ın babası Giovanni'dir. Brahm da buradadır, ve Micah'ın diğer kuzeni Lorenzo.

Hepsi videoyu izlemiş. Bu bilgi damarlarıma buz gibi yerleşir, ama onların da Genevieve gibi Eloise'den tiksindiğini fark edince, hep birlikte varlıkları etrafımda koruyucu bir duvar gibi hissedilir, hava onların sessiz öfkesiyle doludur.

Micah elimi tutar ve beni Eloise'in hala ağzı açık durduğu sahneye geri götürdüğünde şaşırıyorum.

Gözleri dehşetle büyümüş, Genevieve'in tokatının izi yanağında daha da belirgin hale gelmiş. "Micah..."

"Hemen *karımdan* özür dile." Sesinde daha önce hiç duymadığım karanlık bir ton vardı.

"Ama Micah..."

"Hemen *karımdan* özür dile." Sesi o kadar yüksek ki, odanın diğer ucuna kadar ulaşıyor.

Eloise'e ve Micah'a bakarak ikisinin de tepkilerini gözlemliyorum. Micah gelmeden önce olduğu kadar güçlü ve etkileyici görünmüyor.

Micah ise saçmalıklara aldırış etmeyen kalpsiz bir adam gibi görünüyor. Eloise de bunu görebiliyor. Bu yüzden bana bakıyor, dudakları özür dilemek için açılıyor.

"Özür dilerim." Özü, kendisi kadar sahte.

"Herkes duyabilsin diye daha yüksek sesle söyle. Ve onun adını söyle. Adı Scarlett."

Eloise bu emir karşısında gerginleşir, ama Micah'la uğraşamayacağını bildiği için denemez bile. "Özür dilerim, Scarlett."

"Şimdi beni dinle. Bugünden itibaren, benim ve ailemin yanına yaklaşman yasak. Bir daha karıma yaklaşma ve böyle saçmalıklar yapmaya kalkışma."

Eloise titrer. "Onu nasıl seçebilirsin?" "Onu seviyorum. Kolaydı."

Kalbim bir an durur, sonra göğsümde deli gibi çarpmaya başlar.

O sözler — *onu seviyorum* — kulaklarımda çınlıyor. Bu, onun ilk kez böyle bir şey söylediği zamandı, ancak ben onun sevgisini birçok kez hissetmiştim. Sadece, bizim bir sözleşme olduğumuz için bu sözleri söyleyeceğini hiç düşünmemiştim.

Şimdi ise, sanki tüm dünya orada gibi, bir salon dolusu insanın önünde, o kadar kesin, o kadar mutlak, o kadar kolay bir şekilde söyledi.

Eloise'in titrek halini görünce zafer hissetmemem gerekirdi, ama damarlarımdan karanlık bir tatmin akıyor, bana yaşattığı derin utancı iyileştiriyor.

Micah ondan gözlerini ayırıp bana dönüyor. Göğsümde ve onun gözlerinde şiddetli ama aynı zamanda şefkatli bir duygu filizleniyor. Bu beni daha güçlü hissettiriyor.

Göğsümde yankılanan her kalp atışı bana şarkı söylüyor, *beni seçtiğini, beni seçtiğini, beni seçtiğini* söylüyor.

Elimi nazıkçe sıkıp beni sahneden indiriyor. El ele tutuşarak odadan çıkıyoruz ve onunla birlikte olduğumdan beri ilk kez, onun gibi hissediyorum.

Micah, eve kadar arabanın arka koltuğunda elimi tutuyor ve eve vardığımızda bile bırakmıyor. Ayrıca sessiz kalıyor, ama

Aklında çok şey olduğunu görebiliyorum — etkinlikte olanlarla ve onu rahatsız eden önceki olaylarla ilgili şeyler.

Arabadan indiğimizde, aynı sessizlik içinde beni eve götürüyor, ama her adımında kararlılık ve amaçla yürüyor.

Ayak seslerimizin zeminde çıkardığı tıkırtı koridorda yankılanıyor, her ses birleşmiş ellerimizde yankılanıyor.

Beni yatak odasına ve giyinme odasına götürüyor, duvardaki bir düğmeye basarak dolabı kaydırıyor ve bir kasa ortaya çıkıyor. Mekanik bir vızıltı yoğun sessizliği bozuyor ve o her rakamı çevirdikçe kalbim hızlanıyor.

Onun sert yüzünden kasaya bakıyorum, merak içimi kaplıyor. Hava elektrikli, söylenmemiş olasılıklarla yüklü gibi.

Kasayı açar ve büyük bir zarf çıkarır. Ancak o zaman elimi bırakır ve bir *sözleşme* çıkarır — *bizim sözleşmemiz*. Kağıt, sanki kaderin ağırlığını taşıyormuş gibi hissettirir.

Micah onu önümde tutar, sonra ortasından yırtar. Kağıdın yırtılma sesi sessizliği bozar. "Şimdi sana geri kalan parayı vereceğim. Bunu düğün hediyesi olarak kabul et." Yüzündeki kararlılık ve koyu bakışlarının yoğunluğu beni olduğum yere çiviler, nefesimi keser.

"Ne demek istiyorsun? Bunu yapamazsın." Sesim, kelebek kanatları gibi titreyerek, fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor.

"Yapabilirim ve yapıyorum çünkü bu sözleşmenin şartlarını yerine getiremem. Senin bir yıl benimle kalmanı istemiyorum. Seni sonsuza kadar istiyorum."

Nefesim kesilir ve ona bakarım, bana söylediklerine tam olarak inanamıyorum. *Sonsuza kadar* kelimesi göğsümde çılgın bir ateş gibi yayılır. "Micah... sonsuza kadar mı?" Gözlerine bakarım ve ne kadar ciddi olduğunu anlarım. Haftalar önce bana hislerini anlattığı geceki gibi görünüyor.

"Sonsuza kadar, Scarlett. Seni seviyorum, bu yüzden sana karşı bencil olmaktan asla vazgeçmeyeceğim ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Ben de seni seviyorum." Hayatımda ilk kez bu kelimeleri söylüyorum ve bunu ruhumdan geliyor.

Micah sözleşmenin parçalarını yere atar ve yüzümü avuçlarımla kavrar. Yırtık kağıtlar düşen yapraklar gibi yere düşer. "O zaman sonsuza kadar benimle kal, bellezza. Sonsuza kadar benim olacağını söyle. Bir aile olacağız, çocuklarımız olacak, ne istersen yapacaksın ve ben seni sonsuza kadar ve ötesinde sevebileceğim."

Kalbim kabardı ve ruhumun derinliklerinden sızan sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzüldü.

Bu anda, bu adam, benim güzel, tehlikeli meleğim, sadece yüzümü değil, tüm dünyamı ellerinde tutuyor.

Onun için hissettiğim şeyin gerçek aşk olduğunu anlıyorum. Micah Delarosa sadece benim prensim değildi. O benim kurtuluşum ve her rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi.

Hayatım buna bağlıymış gibi başımı sallıyorum ve ben de ona sarılıyorum. "Evet. Sonsuza kadar seninle olmak istiyorum."

Gözlerine ulaşan bir ışıkla yüzü aydınlanır, sonra başını eğip dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırır, beni sert vücuduna ve hızlı atan kalbine sıkıca bastırır.

Öpücüğümüz aç ve çaresiz hale gelir, beni sahiplenici dalgalar halinde ele geçirir. Micah beni duvara iter ve ben ona erir, kendimi ona yeniden teslim ederim.

Elbisemi kalçalarıma kadar yukarı çeker, külotumu kenara iter ve pantolonunu aşağı indirerek penisini serbest bırakır. Sonraki birkaç saniye içinde, beni derinlemesine içine alır, vücuduma girer. Ama bu, beni daha önce aldığı her seferinden farklıdır.

Dünya dururken, kafam aynı anda dönüyor, ama kalplerimiz tek bir kalp gibi atıyor. Sanki ben onun için, o da benim için yaratılmışız gibi.

Sanki hayatımın eksik parçasını sonunda bulmuşum ve artık tamamlanmışım gibi.

Artık kırık değilim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Micah

Ağzımı Scarlett'in ağzına bastırıyorum, onu daha sert öpüyorum. Sonunda ona olan açlığımı tatmin etmek için ihtiyacım olan şeye sahibim.

Artık o gerçekten benim. *Karım*. Sadece şimdilik ya da sözleşmenin geri kalanı için değil, sonsuza kadar benim. Scarlett Delarosa sonsuza kadar benim.

Sadece bu düşünce bile damarlarıma, kalbime, ruhuma adrenalin pompalıyor. Anton ve aklımdaki tüm endişeleri uzaklara itiyor, böylece onu hissedebiliyor, tadını çıkarabiliyorum.

Parmağımı saçlarına geçirip, başının arkasını kavrarken, tatlı amını sikiyorum, ona her zaman bu geceyi hatırlaması için sertçe girip çıkıyorum.

Onun bizimle ilgili iyi yanları hatırlamasını istiyorum. Birlikte nasıl hissettiğimizi. Birbirimize nasıl uyduğumuzu. Birbirimize söylediğimiz her şeyi.

Scarlett inliyor ve ben onu açgözlülükle öpüyorum, sonra orgazm olurken kasları benim penisimi sıkıyor. Orgazmının zevkini, sahiplenici bir okşama gibi güzel yüzünde izliyorum.

O, orgazmının her anını tadını çıkarır gibi daha yüksek sesle inliyor ve benim penisim, onun kollarımda çözülmesini duyup izlerken daha da sertleşiyor.

Aminin duvarları benim uzunluğumun etrafında daha sert bir şekilde titrer, ben kontrolümü kaybedene kadar sıkar ve sıkıştırır ve lanet olsun, patlarım, amı benden her şeyi alır.

Ama onunla işim henüz bitmedi. Daha yeni başlıyorum.

Onu kaldırıp yatağa taşıyorum, orada onun ve benim kıyafetlerimi çıkarıyorum, sonra onu yatağın karşısındaki aynanın önüne ellerinin ve dizlerinin üzerine koyuyorum, böylece birbirimizi görebiliyoruz. Tıpkı oteldeki ilk gece gibi.

Anıyı yenilerim ve orada, bütün gece güzel karımı yutarım.

Kafamda, bana beni sevdiğini ve sonsuza kadar benimle kalacağını söylediğini duyuyorum. Sonunda ona ne istediğini söylediğim için çok mutluyum. Ve bize bak. Sanki birbirimiz olmadan hiç yaşamamışız gibi.

Güneş doğmadan hemen önce, onun uykuya dalışını izliyorum. Kollarımda hareketsiz yatıyor, göğsüme yaslanmış. Gözlerini kapattığında, dünyayı unutmama yardımcı olan büyü bozuluyor ve gerçeklik geri geliyor.

Endişelenmem gereken daha önemli şeyler olmasına rağmen, aklıma gelen ilk düşünce Eloise, onun küstahlığı ve saygısızlığı.

Scarlett'in rehabilitasyonda çekilmiş videosunun tamamını izledim. Babam ve kuzenlerimle birlikte salonun girişinde duruyordum.

Scarlett'e toplantımızdan sonra ona katılacağıma söz vermiştim. Babam ve kuzenlerim bağış yapmak için gelmeye karar verdiler. Bir tuzağa düşeceğimizi düşünmemiştik.

Eloise'in acımasız, cadalozca davranışlarına şahit olmuşum, ama hiçbirisi dün geceki kadar kötü olmamıştı. Scarlett'i araştırmış ve bunu duyurmaya bile cüret etmişti.

Scarlett'in terapi seanslarının kayıtları olduğunu zaten biliyordum, ama o çizgiyi aşmayacak kadar saygılıydım. Eloise ise, zor durumda olan kadınları desteklemek için düzenlenen bir yardım etkinliğinde bunu duyurması gerektiğini düşündü. Ne boktan bir durum.

Eloise, *Carrie* filmindeki tüm pisliklerin toplamından bile daha kötüydü. Daha da kötüsü, hepimiz yetişkiniz, ama onun yaptığı şey lise yıllarında karşılaşılabileceğiniz türden boktan bir saçmalıktı.

Ailenin ve onunla babasını da içeren ittifakımızın reisi olmak üzereyim, ama o, herkesin önünde karımı utandırabileceğini ve bunun yanına kâr kalacağını düşündü. Kalmayacak. Dün geceki özür yeterli değildi.

Eloise'in yaptığıının yanına kalacağını veya bunun sorun olmadığını düşünmesinin nedeni, ailemi uzun süredir tanımasıydı. Bu, ona daha uygun bir ceza vermeyeceğimi engellemeyecek.

Scarlett'i kurtarmış olabilirim, ama zarar verilmişti.

İnsanlar konuşur. Birine ne kadar sempati duysalar da, yine de arkalarından konuşurlar. Scarlett'in böyle bir şeye maruz kalmasını hiç istemedim.

Ama sanırım Eloise, endişelerim arasında en son sırada yer alıyor.

Anton'un New York'ta olduğunu öğrendiğinden bu yana dört gün geçti ve ben hala savunmasız durumdayım. Estes kasaya girdiğinden beri hiçbir şey olmadı.

Bu olay gözlerimi birçok şeye açtı. Birincisi, Anton'un Marcus ile çalışması, bana ulaşacak kadar güçlü bir müttefik bulmaya çalıştığı anlamına geliyor. İkincisi ve en endişe verici olanı ise, ikisinin şu anda adamlarımdan biriyle çalışıyor olması.

Brahm ve ben bunun infazcılarında biri olduğunu düşünüyoruz, ancak ekip üyelerimizin hepsi yüksek seviye güvenlik iznine sahip olduğu için, tek yapabileceğimiz onları gözlemlemek ve hareketlerini izleyerek casusun kim olduğunu bulmaya çalışmak. Bu gergin durumda, kendimizi saldırıya açık hale getirip zayıf bir pozisyonda kalmadan, soruşturma için hepsini işten çıkaramayız.

Benim lehime olan tek iyi şey, Creed muhafızlarını çağırmış olmam.

Artık kimsenin şirketteki planları çalmaya çalışacağını sanmıyorum, geriye sadece benim kasamdaki basılı kopyalar kaldı.

Geçen geceden sonra, güvenlik sistemini değiştirdim, böylece alarmı çalıştırmadan ve silahları etkinleştirmeden kasayı açabilecek tek iki kişi Scarlett ve ben olduk.

Orada yatarken, onu kucaklayarak her şeyi düşünüyorum.

Bir şeyler değişmeli ve bunu değiştirecek kişi ben olmalıyım. Bu durum çok uzun sürdü ve şimdi daha da kötüye gitti. Yakında Anton'la görüşeceğimi tahmin ediyorum.

Karşılaştığımda, ona konuşma şansı vermeyeceğim. Onu gördüğüm anda, öldüreceğim.

Bir saat sonra, kapım hafifçe çalınır.

Scarlett'i uyandırmamak için dikkatlice yataktan kalkıyorum. Sonra bir eşofman giyip kapıyı açıyorum. Gelen Maria.

"Buongiorno, Micah, baban seni görmeye geldi." Bana nazıkçe gülümsüyor.

Babamın burada olduğunu duyduğumda şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Daha önce hiç bu kadar erken saatte beni görmeye gelmemişti. Umarım ciddi bir şey olmamıştır. Anton'a olanları ve son gelişmeleri biliyor. "Teşekkürler. Sana normal göründü mü?" Maria, ihtiyacım olduğunda bana uyarıda bulunmakta çok iyidir.

Gülümsemesi genişliyor. "Evet. Her zamanki gibi görünüyordu."

"Tamam. Bir dakika içinde aşağı iniyorum."

Başını eğiyor. "Gidip bir fincan çay ister mi diye bakayım."

"Teşekkürler."

O ayrılırken ben bir gömlek giyerim. Scarlett'e bakarak bunun onunla ilgili olup olmadığını merak ederim.

Babam, Eloise'in Scarlett'e yapılan ödeme hakkında söylediklerini duymuştu. Eloise bununla ilgili hiçbir kanıt bulamamıştı, ama ima çok açıktı ve ne Scarlett ne de ben bunu yalanlamadık. Belki de babam beni o kadar iyi tanıyor ki, bunun doğru olduğunu biliyor.

Her ne olursa olsun, bu konuda bir şey yapamaz. Aramızdaki gerginlikten hoşlanmıyorum.

Aşağıya indiğimde, onu oturma odasında bir fincan çay içerek otururken buluyorum.

Beni görünce fincanı masaya bırakıp ayağa kalkıyor. En azından kızgın görünmüyor, belki de tartışmaya gelmemiştir.

"Buongiorno." Sesi neşeli ve anlayışlı.

"Buongiorno, Papà." Onun önünde duruyorum ve bana kısa bir gülümseme atıyor.

"Bu kadar erken ve habersiz geldiğim için özür dilerim."

Kafamı sallıyorum. "Bunun için özür dilemene gerek yok. Ne oluyor

"

"Scarlett'i görmek için uğrayayım dedim." Şaşkınlık duymadan edemiyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Eloise'in yaptıklarından dolayı çok üzüldüğünü biliyorum. Annen çok kızgın. Ben de öyle. Onun davranışlarının tamamen uygunsuz ve iğrenç olduğunu düşündüm."

İçimde bir şey gevşiyor. Sadece son birkaç aydan değil, muhtemelen tüm hayatımdan kaynaklanan gerginlik ve baskı. Hayatımda ilk kez babam benimle bir konuda orta yol buluyor. "Böyle düşündüğüne sevindim."

"Tabii ki. Dün gece sen gittikten sonra Eloise'in şirketinden yatırımları çektiğimi bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ciddi misin?"

"Doğru olan buydu. Ayrıca, şirketi hakkında söylediği her şeyin, hayır işleri de dahil, söylediği kadar doğru olduğundan tam olarak emin değilim."

Ben de bunu düşünmüştüm. Eloise'in dün gece Ruanda'daki çabalarıyla ilgili gösterdiği videoları sahnelemiş olsa şaşırmazdım. O videoyu izleyen herkes gibi ben de

O videoyu izleyen herkes gibi, mükemmel manikürlü tırnaklarını kirletmek için her şeyi yapabileceğine çok şaşırdım.

"Bunların dışında..." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, gözlerindeki bakış yumuşadı. "Eloise, gelinime bu kadar kötü davrandığı halde ona destek vermemin doğru olmadığını düşündüm. Onun davranışları bana da saygısızlıktı."

Bu milyon dolarlık bir sözleşmeydi, yani Eloise gerçekten kendi mezarını kazdı. Eminim babamın yatırımından bahsettiği tüm insanlar yakında onun çekildiğini öğreneceklerdir. Hala yeterli gelmiyor ama bu kesinlikle ona ağır bir darbe vuracak bir şey. "Luis ne olacak?"

"O bundan memnun değil, ama bu benim endişeleneceğim bir şey değil. Bu olay, Luis ve ailesine istediklerini yapmak için çok fazla özgürlük tanıdığım için olduğunu düşünmeme neden oldu."

Aynı fikirdeyim. O haklı. "Destegin için teşekkür ederim."

Kısa bir baş sallamayla teşekkür edip, daha düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor. "Onun söylediği şey... ödemeye ilgili. Doğru mu?" Babam, cevabını bilmediği bir soru asla sormaz. On altı yaşındayken onun arabasını alıp kaza yaptığımda ve yalan söylemeye çalıştığımda bunu zor yoldan öğrendim.

"Evet."

"Bir kez bile kadını terk etmeyi planlayan bir adam gibi davranmadın."

bırak

mayı "Hayır. Davranmadım."

planl "Umarım bunu yapmayı planlamıyordursundur."

ayan Kafamı sallıyorum. "Hayır, Papà. Scarlett hiçbir yere gitmiyor."

bir O da başını sallıyor ve gözlerinde gururlu bir bakış belirir. "Sanırım gerçekten

adam

gibi

davr

anma

dın."

Sonunda aşık oldular ve her şey yoluna girdi. "Öyle oldu."

Arkamızda duyduğumuz yumuşak ayak sesleri bizi döndürdü. Scarlett, yoga pantolonu ve sweatshirt giymiş, saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı, kapıda duruyordu.

Babamı görünce yanakları kızardı ve ellerinde belirgin bir titreme vardı. "Bay Delarosa. Özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istemedim."

"Özür dileme. Ve lütfen bana Giovanni de." Babam ona yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor ve ben bu anın tadını çıkarıyorum.

Scarlett daha rahat görünüyor. "Teşekkür ederim."

Kolumu uzatarak ona bana katılmasını işaret ettim. O da öyle yaptı ve ben kolumu onun ince beline dolayarak onu kendime yaklaştırdım.

Babam bizi birlikte görünce gülümser ve memnuniyetle başını sallar. "Genevieve ve ben, pazar günü akşam yemeğinde bize katılmanızı çok isteriz. Sadece dördümüz olacağız."

"O zaman orada olacağız," diye cevap veriyorum, ama Scarlett ve ben de başımızı sallıyoruz.

"Harika. Sabahın geri kalanını keyifle geçirmenizi dilerim. Pazar günü görüşürüz."

İkimiz de vedalaşıp onun gitmesini izleriz. Kapının kapandığını duyduğumuz anda Scarlett bana bakar.

"Umarım sizi rahatsız etmedim," diyor.

"Hayır." Dudaklarına nazikçe bir öpücük konduruyorum. "Aslında seni kontrol etmek için gelmişti."

"Beni mi?"

"Dün geceki olay yüzünden. Sonunda Eloise'in ne kadar cadaloz olduğunu anladım. Artık onunla çalışmayacak." "Gerçekten mi?"

"Evet. Seni tanıdığı anda senden hoşlanacağını söylemiştim."

Gözleri parlıyor ve sözlerimden çok etkilenmiş görünüyor. "Bu çok şey
çok
şey
ifade
ediyo
r."

düşünmemeye çalışıyorum. Kayıтта kendimi öyle görmek zordu. Diğer herkesin beni öyle görmesi daha da kötüydü."

"Böyle bir şey olduğu için üzgünüm, bellezza. Eloise ya da onun gibi birinin bir daha seni rahatsız etmemesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Bugün izin alıp seninle vakit geçirmeyi düşünüyordum."

"Bu çok hoşuma gider." Yüzü aydınlanır ve yine her zamanki haline döner.

"O zaman öyle yapacağım."

Maria bir zarfla geri gelir ve kaşlarını çatmıştır. "Bu ön kapının altındaydı," der ve zarfı havaya kaldırır. "Üzerinde sadece Scarlett'in adı yazıyor."

Scarlett ve ben birbirimize bakarız, sonra o öne çıkar ve Maria zarfı ona uzatır. "Acaba bu ne olabilir?"

O zarfı açarken, gerginlik beni hemen yanına götürür.

Bir not çıkarır ve okur. Okuduğu anda teni solgunlaşır, bembeyaz olur ve tüm vücudu titremeye başlar.

Scarlett notu ve zarfı düşürür ve sanki onu öldürecekmiş gibi ondan uzaklaşır.

Onun tepkisi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor, ama yine de notu alıp okuyorum. Notta şöyle yazıyor:

Yakında, aşkım, Anton.

Yirmi Yedinci Bölüm

Scarlett

Micah'ın elindeki notu izlerken, keskin ve metalik bir korku boğazımı sıkıyor.

Yakında, aşkım, Anton.

Bu basit kelimeler dünyanın dönmesini durdurur ve göğsümde ham bir panik patlar, damarlarımdan zehir gibi yayılır.

Vücudumdaki her sinir çılgılık atıyor, sanki giysisiz bir kar fırtınasında yürüyormuşum gibi titriyorum.

Boğazıma safra yükseldiğinde, kendimi zar zor ayakta tutabiliyorum, sanki lav gibi yanarken, zar zor ayakta durabiliyorum.

Mutfak dönüyor, sigara yanıkları ve kırık kaburgaların anıları yıkıcı bir netlikle geri geliyor.

Micah kaskatı kesilir, kağıdı tutarken parmak eklemleri beyazlaşır, sonra kapıdan fırlayıp evden çıkar.

"Bunu kim getirdi?" diye bağırır dışarı çıkınca, sonra onu artık duyamam.

Maria kolunu omzuma atar. "İyi misin canım?"

Ona cevap veremiyorum. Deniyorum, ama yapamıyorum çünkü bu kale gibi malikanede, acımasız bir mafya patronu olan bir kocaya sahip olmama rağmen Anton'un beni bulduğuna inanamıyorum.

Yakında, aşkım.

Anton asla tutamayacağı sözler vermez. Asla.

Hafta sonunu nasıl atlattığımı bilmiyorum.

Evdeki gerginlik o kadar yüksek ki, hava bile kopacakmış gibi geliyor.

Tek çıktığımız zaman Micah'ın ailesiyle akşam yemeği için oldu. Sonunda onların evinde kalmaya karar verdik. Micah bunun benim için iyi bir değişiklik olacağını düşündü.

Şimdi pazartesi sabahı.

Güneş ışığı yatak odamızın pencerelerinden içeri giriyor, ama cuma gününden beri kemiklerimde hissettiğim sürekli soğuğu ısıtmaya yetmiyor.

Bir süredir Micah'ın yanındaki yatakta yatıyorum. O da uyanık. Onun eski yatak odasındayız. Belki onun da değişiklik yapmaya ihtiyacı vardı diye düşündüm. Belki güç toplayebileceği bir yerde olmak için.

Micah'ın yanında güvendeyim ve kollarında kendimi korunmuş hissediyorum, ama ben New Yorklu değilim. Babam da Denver'da, Anton'un ve onun planladığı acımasız komplonun tehdidi altında. Anton'un geri döndüğünü bilmesi için onunla konuştum, ama keşke babamı görebilseydim ya da onu güvenli bir yere götürebilseydim.

Anton'un New York'ta olması, Micah'ın benden sakladığı sırmış. Geçen hafta olanlar, Anton'un artık Nexxus grubuyla çalıştığını da ortaya çıkardı.

Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama benim yorumum Micah'ınkiyle aynı: Anton bana yaklaşmak için onlarla işbirliği yapmanın bir yolunu buldu.

Akıllıca bir hamleydi. Şimdiye kadar, Micah'ın gücüne karşı koyabilen tek grup Nexxus oldu.

Anton muhtemelen, ona borcumuzu ödemek için onlarla iş birliği yaptığımızı öğrenmiştir. Ve sanırım, borcun Micah tarafından ödenmiş olması hoşuna gitmemiştir.

Üstelik Micah, biriminin bir üyesinin Nexxus ile çalıştığını da söyledi, bu da onların Anton ile de çalıştığı anlamına geliyor.

Bunun muhafızlardan biri olduğunu düşünüyor ama kim olduğunu bilmiyor. Onları yakından takip etmesine rağmen, bu yine de oldu.

Micah, ekstra koruma için Creed'den muhafızlar çağırdı, ama durumun ne kadar düzeleceğini bilmiyorum. Creed'den daha önce bahsetmişti, ama şimdiye kadar ayrıntılara girmede. Onlar çok sert bir grup insan olmalı. Ama bunun yeterli olacağını sanmıyorum.

Yine sıkışıp kalmış gibi hissediyorum. Anton'la birlikteyken, tek çıkış yolunun onu terk etmek ya da ölmek olduğunu bildiğim zamanki gibi.

En azından ben her zaman bir savaşçı oldum, bu yüzden ölmek bir seçenek değildi. Ama federal ajanlarla olan olay yüzünden onu terk edebildiğim için, gerçekten savaşma şansım olmadı diye düşünmeden edemiyorum. Yani, şimdi savaşma zamanı.

Ama ne yapmalıyım? Onu mu beklemeliyim? Hayatımı yine askıya alıp, korku içinde beklemeli miyim?

Saat dokuzda stüdyoda olmam gerekiyor. Film provaları bugün başlıyor. Ve bütün gün sürecektir. Yönetmen, tüm oyuncuların birbirlerine ve senaryolara alışmasını istiyor. Geçen hafta, bu ilk haftayı geçirirsek - kim olduğumuzun önemi yok - sözleşmeye veda edebileceğimizi çok net bir şekilde belirtti.

Yani bugün kaçırmamam gereken bir gün. Anton için değil.

Onun yüzünden kaçırdığım fırsatları sadece Tanrı bilir. Kaçırdığım her fırsat, hayatımın bu kadar zor olmaması için bana bir şekilde yardımcı olabilecek bir şey olabilirdi.

Öyleyse, bugünü nasıl kaçırabilirim? Şimdiye kadar aldığım en büyük işin ilk günü.

Bu düşünce beni uyandırdı. Micah da öyle, kolunu omzuma dolayarak beni sıcak bir kucklamaya çekti.

"İyi misin?" diye saçlarıma fısıldıyor, nefesi cildime sıcaklık veriyor.

"Hayır. Ama bugün stüdyoya gitmem gerektiğini düşünüyorum."

Micah beni bırakıp gözlerimin içine derinlemesine bakar. "Scarlett, bebeğim, Anton'un sana ulaşabileceği yerlerden uzak durman en iyisi."

"Onun kazanmasına izin veremem, Micah. Benden çok şey aldı." Ondan uzaklaşıp yataktan kalkıyorum. Sonra uzun Fransız pencerelerine doğru yürüyorum, duvara yaslanıp dışarıya bakıyorum.

Micah yanıma gelir ve beni tekrar kollarına alır. "Bellezza, benim önceliğim seni güvende tutmak."

"Biliyorum ve minnettarım, ama bu haftayı geçirirsem, benim için her şey biter."

"Adrian'la konuşacağım."

"Hayır. Senin karın olduğum için özel muamele görmek istemiyorum. İşe gitmek istiyorum. Burada oturup hayallerimin benden uzaklaşmasını izlemek istemiyorum."

Micah yüzümü avuçları arasına alır ve alnını kısa bir süre benim alnıma dayar, sonra tekrar bana bakmak için biraz uzaklaşır. "Tamam. Seninle birlikte gireceğim."

Teklifi kafama dank edince nefesim kesildi ve gözlerinde —adamların ölmesini gözünü kırpmadan izleyen bir mafya patronunun tehlikeli gözlerine. Şimdi ona baktığımda tek gördüğüm, bana olan şiddetli bağlılığı ve karısının hayallerinin kül olmasını engellemek için her şeyi yapmaya hazır bir adam. "Gerçekten yapar mısın?"

"Tabii ki. Bütün hafta seninle kalacağım."

"Oh, Micah." Kollarımı ona doladım ve kulağımı göğsüne dayadım, kalp atışlarının düzenli ritmini dinledim. "Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum, amore mio." Alnıma bir öpücük kondurup yüzümün yanını okşadı. "Kahve içip sonra çıkmaya hazırlanmaya ne dersin?"

"İyi olur."

İki saat sonra, bir grup koruma eşliğinde stüdyoya doğru yola çıkıyoruz. Bizimle seyahat eden korumaların Creed'den olduğunu fark ediyorum. Micah'ın her zamanki adamları değil. Bu, onların hiçbirine güvenmediğinin bir işareti.

Haftayı böyle geçiriyoruz. Micah tüm hafta boyunca benimle kalıyor. Durumdan dolayı ya da gerçekten gergin olduğum için her gerildiğimde, onun varlığı beni sakinleştiriyor.

Micah, Boston'a kısa bir iş gezisine çıkması gerektiği için benimle olamadığında, Brahm onun yerini aldı.

Brahm benimle evde kalır, beni işe götürür, ertesi gün eve bırakır. Micah birkaç saat içinde dönmüş olmalı.

Her şeye rağmen stüdyoda harika zaman geçirdim, ama Micah başından beri benimle birlikteydi ve şimdi yalnız kaldığım için onun eve dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Onu özleyorum, ama aynı zamanda onunla kendimi en güvende hissediyorum, ev hapishane kadar korunaklı olsa da.

Ayaklarım sürünerek merdivenlerden yatak odasına çıkıyorum. Merdivenler önümde sonsuz gibi uzanıyor. Bugünkü provalar beni çok yordu, ama bu tür bir yorgunluğu, beni mezara bir adım uzaklıkta hissettiren, ruhumu parçalayan restoran saatlerine tercih ederim.

Yatak odasına girip ceketimi yatağın üzerine koyduğumda, güçlü tütün ve sedir kokusu dikkatimi çekmek isteyen bir uyarı ışığı gibi bana çarptı.

Derin bir nefes alıp haklı olup olmadığımı kontrol ettim, sonra o lanet kokunun beni son kez sardığı yeri hatırlayınca, azalan güneş ışığında donakaldım.

Ve bu kokunun kimden geldiğini. Ama bu olamaz.

Eve nasıl girmiş?

Banyodan ayak sesleri geldiğinde başım sola doğru çevrilir ve Anton'un, Creed muhafızlarından birinin kafasına silah dayayan *kardeşim* Johnny ile birlikte dışarı çıktığını görünce ruhum donar. Arkalarında Micah'ın kıdemli infazcılarından biri olan Jenson vardır. Bana *en güvendiği kişi* olarak tanıttığı kişi. Sanırım artık Anton ve Nexxus ile kimin çalıştığını biliyorum.

Anton bana gülümsüyor. Tam hatırladığım gibi görünüyor. Uzun boylu, esmer ve ruhsuz gözleriyle bana bakan ölümcül bir adam.

Siktir. Başım belada. Ve
Micah burada değil.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Scarlett

Karşımda duran herkese bakıyorum. Vücudumdaki her kas kaskatı kesilirken, ciğerlerim nasıl çalışacağını unutuyor. Micah'ın burada olmayacağını bildikleri bu fırsatı, bu açığı beklediler. Creed muhafızının yüzünün yanındaki kan lekesine bir bakış, onu eve girmek için kullandıklarını gösteriyor.

"Merhaba, küçük kuş." Anton'un kalın Rus aksanı, en karanlık kabuslarımda olduğu gibi kalbimi sarmalıyor. "Gerçekten sonsuza kadar uçup gidebileceğini mi sandın?"

Küçük kuş.

Bu sevimli lakabın, ona hayatımda daha büyük şeyler başarmak için kanatlarını açmaya hazır küçük bir kuş gibi hissettiğimi söylememden kaynaklanması ne kadar ironik. Başarının sembolü olması gerekiyordu. Şimdi ise ciğerlerimde kül gibi hissediyorum.

"Sen..." Anton'a bakıyorum, zihnim onun burada olduğuna inanmayı reddediyor. Ve Johnny ile birlikte. Kardeşimin beni daha fazla hayal kırıklığına uğratamayacağını düşündüğüm anda, yanıldığımı kanıtladı. Ama bu... Anton ile işbirliği yaparak bana ulaşmak mı? Bu, ilişkimizin sonunu işaret ediyor.

"Senin için geri döneceğimi söylemiştim, küçük kuş." Anton'un sözleri dalgalar gibi üzerime çöküyor, ciğerlerimdeki nefesi çalışıyor.

Kapıya doğru dönüp geri çekildim ama Jensen, bir sonraki düşüncem oluşmadan önce çıkışı engellemek için çoktan oraya varmıştı. Ona sert bir bakış attım ve başımı salladım. Micah ona o kadar güveniyordu ki, New York'a ilk geldiğimde onu bana atamıştı.

Jenson gittiğim her yere benimle birlikte geliyordu. Micah, düşmanının kendi korumalarından biri olabileceğini fark edene kadar Jenson'ın beni korumasına izin verdi.

"Seni piç kurusu," diyorum. "Micah'a nasıl ihanet edebildin?"

"Kişisel bir şey değil. Herkes başarı merdivenini tırmanmak ister. Nexxus ile çalışmak, o başarıdan payımı alabilmemin tek yoluydu." Yüzü ifadesiz, sırtı dik ve ürkütücü. "Sen olmasaydın, istediğimi elde edebilirdim. Ama bugün bunu düzelteceksin, *Bayan Delarosa*."

"Ona öyle deme," diye Anton öfkeyle bağırdı, sesi aramızdaki boşluğu zehirle doldurdu.

Ona dönerek, kalbim kulaklarımda o kadar hızlı atıyor ki, düşüncelerimi bile zor duyuyorum.

Anton'dan, bana bakmaya cesaret edemeyen Johhny'ye bakıyorum. Henüz konuşmadı. Gerçekten utanıyor mu?

Anton'un Nexxus'u nasıl öğrendiği şimdi anlaşılıyor.

Onlarla ilgili her şey Johhny ile başlamıştı.

"Sen benim için öldün," diyorum alaycı bir sesle, onun sefil bedenini tekmelemek istiyorum.

"Üzgünüm, kardeşim. Kendimi daha da zor bir duruma soktum." Silahını gardiyanın kafasına doğrulttu, horozu kaldırdı. "Anton bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu."

Sonunda Anton'a bakıyorum ve omurgamdan bir ürperti geçiyor. Buradan çıkmam lazım. Ama nasıl?

Kapana kısılmışken nasıl çıkabilirim ki?

Anton pencereden sızan ışığın içine adım attı. Işık, onun karanlık gözlerini yakaladı ve onu daha tehditkar gösterdi. "Bana geri döneceğimi bildiğini ve evlenerek bana saygısızlık ettiğini hayal et."

"Buradan hemen gitmelisin."

"Micah Delarosa ile evlilik sana yakışmıyor, benim küçük kuşum. Ama eve döndüğümüzde bunu düzelteceğim."

"Sana asla geri dönmeyeceğim!"

Anton bana saldırır ve yüzüme bir tokat atarak beni yere serer. Yanağımı delen acıdan çığlık atarım.

"Sen olmadan hiçbir yere gitmiyorum!" Saçımı tutup çeker, ben de çığlık atarım.

"Bırak beni!"

"Bir daha asla. Böylece kaçıp başka bir adamla yatabilirsin? Sen benimsin, Scarlett." Yüzündeki çılgın, berbat ifade, bana neyi kaçırdığımı hatırlatmak istediğini gösteriyor.

En kötüsü korku değil. Vücudumun onun avı olmayı nasıl hatırladığı.

Kurban.

Kırık şey.

Başımı sıkıp saçımı çekerken, hayatta kalma içgüdülerim bana kendimi küçük gösterip boyun eğmemi, hayatta kalmamı haykırıyor. Hatta geri kazanmak için çok uğraştığım gücü bile bastırıyor. Sanki geçen yıl yeniden inşa ettiğim hayat hiç olmamış gibi ve Anton'a geri dönmüşüm gibi. Onun merhametine kalmışım.

"Hadi ama, *küçük kuş*," diye mırıldanıyor, yüzüme dokunmak için elini uzatıyor. "Sana ne yapacağını söyleyeyim." Gözleri beni soğuk ve sahiplenici bir bakışla süzdü. "Micah'ın aşağıdaki kasada bir planı var. Onu benim için alacaksın."

O planlar, otelde çaldığım çip ile ilgili olmalı. Benim tekrar hırsız olmamı istiyor. Hayatta olmaz. "Siktir git, pislik," diye öksürüyorum. "Senin için bir şey yapacağımı da nereden çıkardın?" Onun geride bıraktığı kırık kadın gibi görünebilirim, ama kocamdan hırsızlık yapmayacağım.

Anton telefonunu çıkarır ve yüzüme doğru uzatır. Ekranda babamın resmi vardır ve bu beni susturur.

Babam bağlanmış, ağzı tıkanmış, her yeri kan ve morluklarla kaplı. Anton'un adamlarından biri, kafasına makineli tüfek dayayarak yanında duruyor. "Seni piç kurusu, babamı kaçırdın!" *Nasıl?*

Bu soru aklımda belirir belirmez, cevabı buluyorum ve Johnny'ye bakıyorum. Lanet olası hain. Babamı ele geçirmelerini sağlayan oydu.

Micah'ın adamları babamı gözetliyor. Ama babam Johnny'ye sürekli yeni şanslar veriyor.

"Bu senin yaptığın, değil mi?" Gözyaşları yanaklarımdan akıyor. "Sen kasabaya geri döndün ve o da sana gitti. Ama bu bir tuzaktı."

"Böyle olmasını istemedim," diye cevaplar Johnny.

"O bizim babamız. Ve ben *senin kız* kardeşimim. Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Tek aldığım cevap sıkılmış bir çene ve nefesimi boşa harcamam gerektiğini anlıyorum. İnsanlık Johnny'yi tamamen kaçırmış, bu yüzden o gerçekten ve gerçekten bizi umursamıyor.

"Oyuna hazır mısın, küçük kuş?" Anton saçımı yakaladı ve yüzümü ona çevirdi. "Beni reddedersen, babanın öldüğünden emin olabilirsiniz. Tek yapmam gereken bir kelime söylemek ve korumam onun beynini dağıtır."

"Sen gerçekten kötüsün."

"Belki, ama önemi yok. Sonuç, araçları haklı çıkarır. Planları al ve buraya getir. Buradaki muhafız arkadaşımızı kullanarak

Kaçmak için gizli geçidi kullanacağız. Karısı ve yeni doğan bebeği elimizde, bizi hayal kırıklığına uğratmayacaktır." Creed muhafızını işaret etti, muhafız irkildi, sonra Anton bana döndü. "Tabii ki benimle Denver'a gelmeni istiyorum. Oraya vardığında babanı serbest bırakacağım."

Oh, Tanrım. Bu olamaz. Olmaz. Zavallı babam.

Planları alsam bile, Anton'un onu hayatta bırakacağına dair bir garanti yok. Onun sözü boktan.

"Önce babamı bırak."

Anton yine saçımı çekiyor. "Sanmıyorum, küçük kuş. İşler böyle yürümez. Ya benim dediğim olur ya da siktir git."

Tabii ki öyle.

Cevap vermek üzereyken, aşağıdan Micah'ın sesini duydum. Maria ile konuşuyor.

Aman Tanrım, geri dönmüş. Onu daha geç saatlere kadar beklemiyordum.

Anton öfkeyle Creed muhafızına bakıyor. "Bu geceye kadar dönmeyeceğini söylemiştin."

"Ayrıca sana, asla kesin yerini söylemediğini de söylemiştim."

"Beni görürse, bir şeyler olduğunu anlayacaktır." Jenson'ın gözleri fal taşı gibi açılır.

"Sadece Creed muhafızları eve girebilir. Ve o adamı kullanamayız. Şu lanet suratına bak."

Haklılar. Muhafıza bir bakışta kavga ettiğini anlayabilirsin.

Anton bana bakar. "Sen. Git ve *kocanla* ilgilen. Onu başından savmanın bir yolunu bul ve buraya geri dön. Emin ol, onu uyarmaya kalkarsan, babanı gözünün önünde öldürürüm."

Bu görüntü beni derinden sarsacak kadar güçlü bir titremeyle sarar.

"Beni duyuyor musun?" Omuzlarımı sarsıyor.

"Duyuyorum."

Micah'ın beni çağırdığını duyduğumuzda Anton beni bırakır.

Yüzümdeki gözyaşlarını silerim ve ona ne söyleyeceğimi düşünerek ayakta dururum.

O benim tek umudum, ama onu kullanırsam babam ölebilir.

Titreyerek kapıya doğru yürüdüm. Jenson kenara çekildi, kapıyı açıp geçmeme izin verdi, ama kapıyı aralık bırakıp beni izlediğini fark ettim.

Micah merdivenlere yaklaşıp, ben de hızla hareket ederim, çünkü o ne kadar uzaklaşırsa, görülmeden ona haber verme şansım o kadar artar.

Merdivenlerden indiğimi görür ve duvarın yanındaki masanın yanında durduğunda sevinirim.

"Bellezza, buradasın." Bana gülümser, rahatlamış görünür.

Yanağımdaki morluğu görüp görmediğini veya ağladığımı anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

Anton yanağımanın yan tarafına vurdu ve saçlarım açık, bu yüzden Micah morluğu göremeyebilir.

"Hey, eve geldiğine çok sevindim."

"İşleri erken bitirmeyi başardım. Sana dönmek istedim." Ben en alt basamağa ulaştığımda aramızdaki mesafeyi kapattı.

Düşün, Scarlett. Düşün.

"Akşam yemeğine çıkalım mı? Şehirde sevdiğin restorana gidebiliriz."

"Aslında, çantalarımın birini stüdyoda unuttum. Güvenlik görevlilerinden birinden beni oraya götürmesini isteyecektim. Sen benim için alabilir misin? Kendimi iyi hissetmiyorum ve içinde ihtiyacım olan bazı özel eşyalar var." Bu lafları uydururken, inandırıcı gelmesi için dua ediyorum.

"Tabii. Mavi çantalardan biri mi?"

"Evet, küçük olan." Tanrım, bana gerçekten inanıyor. Başımın dertte olduğunu anlaması için başka bir şey daha söylemem lazım.

"Gidip alıp hemen döneceğim."

Micah geri çekiliyor ve ben bu fırsatı değerlendirip ona sarılıyorum. Bu aynı zamanda kendimi ve babamı kurtarmak için gerçek bir fırsat. "Çok teşekkür ederim."

"Senin için ne olursa."

Bana öpücük vermek için eğilir. Durduğunda, dudaklarımı yanağına bastırırım.

Şimdi. Şimdi olmalı.

"Yardım et bana Micah," diye kulağına fısıldayarak onu kendime doğru çekerim. "Yukarıdalar. Anton, Jenson ve kardeşim. Babamı kaçırdılar. Benden baskıları almamı istiyorlar."

Mümkün olduğunca hızlı ve sessiz konuşuyorum, sonra ondan uzaklaşıyorum, umarım çok uzun kalmamışımdır, çok fazla konuşmamışımdır ve çok belli olmamışımdır.

"Döndüğümde nasıl hissettiğini bana söyle." Micah gülümsüyor, ama merdivenlere bakarak bir şeyleri ima eder. "Belki yine de yemeğe çıkabiliriz."

"Tabii. Banyo yapacağım. Bu iyi gelir. Seni seviyorum."

Bakışları tekrar bana döner. "Ben seni daha çok seviyorum, bellezza."

Ondan uzaklaştığımda, gözlerindeki endişe beni etkiliyor, ama dağılmamaya çalışıyorum

Arkamı dönüp merdivenlere doğru yürürken, bir mucize daha olması için dua ediyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Micah

Siktir, siktir, siktir.

Bu olamaz. Anton, Johnny ile birlikte bu evde.

Ve Jenson da lanet olası bir köstebek. Nabzım kulaklarımda güm güm atıyor, her atışında onun ihanetinin ağırlığı yüreğimi delip geçiyor.

Siktir. O, benim radarımda en az olası kişi idi çünkü ben doğmadan önce ailem için çalışmaya başlamıştı. Hayatım boyunca benim korumam oldu. Ona o kadar yakınlaşmışım ki, onu terk ettiğimde babam onun beni takip etmesine izin verdi.

Ama herkesin bir bedeli vardır ve ben açgözlülüğün hüküm sürdüğü bir dünyadan geliyorum.

Jenson sahip olduklarından fazlasını istiyordu ve bunu elde etmek için beni mahvetti. Bu acı gerçeğin tadı dilimi kaplıyor.

O her zaman bir infazcı olmuştur. Zenginlikte yükselebilmek için benden çalmak dışında yapabileceği başka bir şey yoktu.

Ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum, tırnaklarım avuç içlerimi yaralıyor, ama evden çıkarken kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. Yapabileceğim en kötü şey dikkatleri üzerime çekmek. Bu, Scarlett'i şu anda olduğu durumdan daha da tehlikeli bir duruma sokar.

Hava, yaklaşan yağmurun metalik kokusunu taşıyarak yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Onların orada olduğu halde onu yatak odasına geri göndermek zorunda kaldığıma inanamıyorum. Sanki onu köpekbalıklarıyla dolu sulara atıp, yem olmamasını ummak gibi. Her nefes alışımda göğsüm sıkışıyor, kararımın ağırlığı bir taş gibi üzerime baskı yapıyor.

Scarlett bir saat bile yalnız kalmadı ve bu oldu. Ama elbette olacaktı. Bir fırsat arıyorsan, ne kadar küçük olursa olsun, bulabildiğin her şeyi alırsın.

Ve kardeşi de ona yardım ediyor... Bana onun pisliğin teki olduğunu söylediğinde ona inandım, ama şimdi gerçeği kendi gözlerimle gördüm. O da diğerleri gibi bedelini ödeyecek. Öfke içimi yakıyor, tanıdık bir dostum, onu kontrol altında tutmam gerekiyor.

Eve nasıl girdiler?

Siktir, bunun artık önemi yok. Önemli olan, Scarlett'e veya babasına zarar vermeden onları nasıl dışarı çıkaracağım. Çenemi o kadar sıkıyorum ki dişlerimin gıcırdandığını duyabiliyorum.

Köşeyi dönüp kaldırımlı yolda yürürken, ayaklarımın altında kırılğan kemikler gibi çıtırdayan düşen yapraklar eşliğinde kafamda bir plan oluşuyor.

Anton ve Johnny eve girmek için gizli geçidi kullanmak zorunda kalmış olmalılar. Jenson da öyle, çünkü riski en aza indirmek için sadece Creed'in korumalarına izin verdim. Olayı bir araya getirirken tüylerim diken diken oluyor. Güvenlik panelini geçmek için o korumalardan birine ihtiyaçları da olmalı, çünkü başka biri kullanırsa beni uyarırdı.

Gizli geçidi kullanacağım. şu anda en iyi seçeneğim bu. Bu sayede odaya girebileceğim. Oraya vardığımda, ne yapacağımı bileceğim. Önümde şiddet olacağı kesinliği, parmaklarımı heyecanla titretir.

Bu mantıkla, daha hızlı hareket edip evin arkasındaki geçide açılan kapıdan içeri süzülüyorum.

İçeri girdiğimde küflü hava burnuma çarpar. Creed'in tüm üyeleri, acil durumlarda kaçmak için evlerine gizli geçitler yaptırmıştır. Bu geçitler mülkün dışına çıkar, böylece ya yeraltındaki güvenli bir eve ya da ormana ulaşabilirsiniz.

Taş merdivenleri dikkatlice ve sessizce çıkarak yatak odasının bulunduğu ikinci kata doğru ilerliyorum. Yarıya geldiğimde, nemli duvarlardan yankılanan sesler beni karşılıyor.

Belirgin Rus aksanı Anton'a ait olmalı. Scarlett'e kasadan planları almasını söylüyor.

O orospu çocuğu Jenson, Anton'un da memnuniyetine, bu planı hazırlamış olmalı. Başından beri onun olduğunu daha önce anlamadığım için kendime kızgınım.

Jenson muhtemelen planlar için kurduğum güvenlik sistemini incelemiş ve Scarlett veya ben kasayı açtığımızda kimsenin alarmı duymaması için sistemi değiştirdiğimi fark etmiştir.

Bu, her iki taraf için de mükemmel bir plan.

Merdivenlerin tepesine ulaşıyorum ve giyinme odasının bulunduğu yatak odası girişine giden yolu takip ediyorum. Burada hava daha sıcak ve odanın içinden gelen hareketlerle karışıyor.

Odanın içinde kim olduğunu görebilmek için kapıyı hafifçe açmayı başardım. Menteşeler dokunuşuma karşı fısıldıyor.

Creed muhafızı Kazimir'i esir olarak gördüğümde, haklı olduğumu anladım. İçeri girmek için onu kullanmışlardı. Bağlı ve kanlar içindeki halini görünce midem düğümlendi. Ama kartlarımı doğru oynarsam, onu da kullanabilirim.

Anton, Scarlett'i boğazından yakalar ve o çığlık atar. Ses, kırık cam gibi içimi parçalar. Silahlarımı ateşleyip onu öldürmek isterim, ama kendimi tutarım. Tanrım, kendimi tutarım, vücudumdaki her kas hareket etme ihtiyacına karşı gerilir.

Odaklanarak, telefonumdaki güvenlik bildirim uygulamasına girerim ve Jenson ve Kazimir hariç tüm korumalara bir mesaj gönderirim. Onların alarmları çalarsa, oyun biter. Beklerken alımda ter damlaları oluşur.

Saniyeler içinde adamlarımdan yanıt alıyorum. Onlara yatak odasının penceresini izlemelerini ve ilk fırsatta Jenson ya da Johnny'yi indirgemelerini söylerken nabzım hızlanıyor. Ayrıca Anton'u bana bırakmalarını da söylüyorum.

Sonra bekler ve izlerim. Ama çok uzun sürmez.

Jenson, pencereden içeri giren bir kurşun alnına isabet edince yere yığıldı. Camın kırılma sesi ve vücudunun yere çarpma sesi adrenalinimi yükseltti.

Yerdeki Jenson'ın cesedini gören Anton ve Johnny, işlerin ters gittiğini anlar. Sonra, umduğum gibi, Kazimir harekete geçer ve Johnny'yi yere atar. Anton'u bana bırakır.

Anton bir şey yapamadan, ikiz Beretta tabancalarımla odaya daldım. Tanıdık ağırlık ellerimi sabit tuttu. İkisini de ateşledim, onu göğsünden ve karnından vurdum. O da bana ateş etti, ama ıskaladı.

Scarlett çığlık atar ve kendini korumak için yatağın arkasına koşar. Bu ses kalbimi parçalar, ama artık o yolumdan çekildiğine göre Anton'a odaklanabilirim.

"Micah Delarosa, sonunda tanıştık," diye bağırır Anton, sesi acı ve öfkeyle doludur.

"Ve bu hayatta göreceğin son yüz ben olacağım." Sözlerim bir hırıltı gibi çıkar.

"Göreceğiz bakalım." Ona açtığım yaralardan kanlar içinde kalmış olmasına rağmen hala bana saldırıyor.

İyi. Planım da buydu. Onu henüz öldürmek istemiyorum. Önce ona bir ders vermek ve canına okumak istiyorum.

"O sürtüğün sana başının dertte olduğunu söyleyeceğini bilmeliydim," diye hırlar bana ulaştığında.

Onun sürprizine, kafamı ona vuruyorum ve kıkırdakların tatmin edici bir şekilde kırıldığını hissediyorum. "Karım hakkında böyle konuşma lan."

"O benim." Her kelimeyle dudaklarından kan fışkırıyor. "Onu benden çaldın."

"Scarlett hiçbir zaman senin olmadı." Sözler ölümcül bir söz gibi çıkıyor ağzımdan.

Scarlett'in bana bu orospu çocuğu hakkında anlattığı her şeyi düşünüyorum ve kendimi öne atıp ona çarparak bunları kullanıyorum. İki devin çarpışması gibiyiz.

Çarpışmanın etkisi kemiklerimde şok dalgaları yaratırken, ayaklarımızın altındaki ahşap döşeme gıcırıyor, ölümcül savaşıma eşlik eden ürkütücü bir melodi gibi.

Çarpışmamızın gücü, ikimizi de yumruklar ve silahlar arasında yere düşürdü. Omzum önce sert ahşaba çarptı, çarpışmanın etkisi kemiklerimi sarsarken silahlarımdan birini düşürdüm.

Anton yarısı üzerime düşer, kanla ıslanmış gömleği cildimde ıslak lekeler bırakır.

Yaralarına rağmen güçlüydü. Sertçe iterek dengesini bozuyorum ve yerde yuvarlanarak birbirimize yumruklar atıyoruz. Dirseğim onun kurşun yarasına geliyor ve o yaralı bir hayvan gibi uluyor.

Mücadele sırasında silahı kayar ve kanla kaplı zeminde yuvarlanır. Benimki hala elimde, ama o bileğimi sıkıca tutuyor.

Alnımı burnuna çarparak tutuşunu gevşetiyorum ve silahımı tutan elimi kurtarıyorum.

Namluyu göğsüne dayadım ve iki kez tetiği çektim. Bu kadar yakın mesafeden atılan kurşunlar kulakları sağır ediyordu, ama çok güzel bir ses çıkardı.

Anton'un vücudu kaskatı kesilir, gözleri büyür. Odanın diğer ucundaki Scarlett'e bakar ve ona uzanır.

"Bu onun için," diyorum ve o bana bakıyor, gözlerindeki hayat sönüyor. "Onu sevdiğini iddia ediyorsun, ama aşkın ne olduğunu hiç bilmedin. Artık ona bir daha asla dokunamayacaksın, *bastardo*."

Kanımız etrafımıza yayılır, sonra vücudu gevşer, ama yine de Beretta'yı alnına dayayıp son bir kez tetiği çekerim.

Atış, odada gök gürültüsü gibi yankılanır. Sonra ani bir sessizlik çöker üzerimize.
Bitti.
Sonunda bitti.

Scarlett, oturma odasındaki şöminenin yanında oturmuş, Maria'nın hazırladığı sıcak kakaoyu yudumluyor.

Ateş yakacak kadar soğuk değil, ama rahatlatıcı. İkimizin de rahatlamaya ihtiyacı var

Ev nihayet kan, cesetler ve kanlı sahnelerden arındı.
Birkaç saat önceki savaş alanı gibi değil, yine ev gibi hissettiriyor. Ben de yeniden kendim gibi hissediyorum.
Jenson'ın telefonundaki bilgileri kullanarak Marcus Cage ve planları isteyen diğer Nexxus üyelerini bulmayı başardım.
İsviçre'deki Creed elçileri onu bir otelde yüksek bahisli bir poker oyununda yakaladılar. Gerekli bilgileri aldıktan sonra onunla uygun şekilde ilgilenmelerini söyledim. Artık beni rahatsız etmeyeceğini söylemek yeterli.
Kanepeye doğru yürüyüp Scarlett'in yanına oturdum.
Sıcak bir gülümseme deniyor, ama gözlerine kadar ulaşamıyor. Kavga bitmiş olsa da, babası için endişeleniyor. Adamlarım onu geri getirebildi ve durumu iyi, ama kötü bir dayak yedi. Yarın onu görmek için Denver'a uçacağız.
Scarlett'in yüzüne bakıyorum. Yanağındaki morluk şimdi daha koyu. Bu manzara beni öfkeliyor. Onu tanıdığımdan beri bu ona çok kez oldu.
Bir kez yeterdi. İkinci kez beni başarısız hissettirdi. Üçüncü kez olmayacak.
"Nasılsın?" Yanağını okşadım ve o da bardağını bırakıp bana yaslandı.
"Kendimi berbat hissediyorum, ama aynı zamanda özgür hissediyorum."
Ne demek istediğini anlıyorum. "Artık Anton için endişelenmene gerek yok."

"Senin sayende." Başını kaldırıp bana bakar. "Johnny'ye ne olacak?"

Kazimir'in göğsüne sıkıldığı kurşundan mucizevi bir şekilde kurtuldu. Onu öldürecektim, ama onun benim öldürmem gereken kişi olmadığını hatırlayarak kendimi tuttum. O, onun. "Onunla ne yapmak istiyorsun? Senin emrinle onu öldüreceğim."

Bir an düşünür ve başka yere bakar. "Johnny, babamı ve beni cehenneme çevirdi ve tehlikeli durumlara soktu. Ölümü hak ediyor. Çapraz ateşte ölseydi, hiçbir şey hissetmezdim. Ama... Onun ölümünü emredersem, bu beni rahatsız eder mi bilmiyorum ve kendimle yaşayamam."

Gözlerini bana çevirdiğinde, başımı sallarım. "Sen katil değilsin, bellezza, anlıyorum."

"Ona bir ders verebilir misin?"

"Elbette verebilirim."

"Ne yapacaksın?"

"Bratva'nın kullandığı bir ada var. Creed de kullanıyor. Oraya gittiğinde, kimse seni bir daha görmez."

O da başını sallar. "Evet. Onu oraya gönder. Onu bir daha görmek istemiyorum." "Hallederim."

Gömleğimi tutup beni kendine doğru çeker. "Teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim. O gece barda bana yaklaştığın için teşekkür ederim. Böylece başladık."

"Benimle içki içmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Gülümser. Onu daha çok yansıtan gerçek bir gülümseme. "Seninle tanıştığıma çok memnunum, Micah Delarosa."

"Ben de seninle, Scarlett Delarosa. Şimdi, hak ettiğimiz mutlu sona ne dersin?"

Gülüyor. "Bu fikir hoşuma gitti." "Bana da, bellezza."

Ona doğru eğilip onu öperken, ne kadar yol kat ettiğimizi ve onunla hala yapmak istediğim onca şeyi düşünürüm.

Sonsuza kadar.

Zamanımız var.

Epilog Scarlett

Üç hafta sonra

Oturma odasına giriyorum, yüksek pencerelerden içeri süzülen öğleden sonra güneşinin parlak ışığına adım atıyorum.

Babamın yanına gittim. Televizyonun karşısındaki kanepede oturuyordu, ağrıyan bacağını küçük kadife tabureye dayamıştı.

Anton olayıdan sonra, Micah ve ben Denver'a gidip babamla biraz zaman geçirdik. New York'a dönme zamanı geldiğinde, babam hala acı çekiyordu. Onu bırakmaya gönlüm el vermedi, bu yüzden onu da yanımızda getirdik.

Elimdeki tepsiyi görünce gözleri parladı ve köşeleri gerçek bir mutlulukla kırıştı. Tepsinin içinde Maria'nın pişirdiği çeşitli hamur işleri vardı, altın kahverengi kabukları dokunulduğunda hala hafif sıcaktı.

Micah işte olduğu için, Maria'ya mutfakta katılıp kurabiye pişirmeye ve akşam yemeğini hazırlamaya karar verdim. Tanıdık pişirme eylemi, kendimi sıcak bir battaniyeye sarmalamak gibi rahatlık veriyor.

"Hepiniz beni çok şımartacaksınız." Yaklaştığımda babam gülümsüyor, gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor ve bu beni her zaman onun sevgili küçük kızımışım gibi hissettiriyor.

"Seni elimden geldiğince şımartacağım." Tepsiyi sehpa koyup yanına oturdum. Yanımda olması, bana evimdeymiş gibi hissettiriyor.

"Bu kesinlikle harika bir hayat, tatlı kızım, ama sonsuza kadar burada kalamam. Denver'a dönmem gerek." Sesindeki isteksizlik, göğsümü sıkıştırıyor.

"En azından gelecek hafta sonuna kadar kalabilir misin?" Kendini yük gibi hissettiğini biliyorum, ama gerçekte durum hiç de öyle değil. Onun gideceği düşüncesi odayı bir şekilde daha soğuk hissettiriyor.

"Tamam. O zaman gelecek hafta uçacağım. Sen ve Micah bana çok iyi davrandınız." Kanepede yer değiştirir, sakat bacağını hafifçe seğirir.

"Baba, sen benim babamsın. Sana ben bakacağım." Sözlerim duygu dolu bir şekilde dökülüyor.

Babam gözlerime bakıyor, her zaman rahatlatıcı olan o babacan sıcaklığıyla bana bakıyor. Öğleden sonra ışığı saçlarındaki gümüş rengi yakalıyor ve bana ne kadar zaman geçtiğini hatırlatıyor. "Sana minnettarım Scarlett. Beni terk edebileceğin o kadar çok an vardı ki, ama sen kaldın."

"Seni asla terk etmeyecektim."

"Biliyorum, ama keşke hiç tehlikeye atılmasaydın. Çok fazla tehlike vardı, Scarlett. Johnny'ye gelince..." Sesini keser ve benden gözlerini ayırarak, rüzgarda hafifçe sallanan dalların olduğu pencereden dışarıya bakar. "Ona çok fazla şans verdim ve bu neredeyse hayatımıza mal oluyordu."

Johnny, son birkaç haftadır hassas bir konu oldu. Babam, Micah'a onu Bratva Adası'na göndermesini söylediğimi biliyor. O da kabul etti, ama bununla tamamen rahat olmadığını biliyorum. Johnny'nin adı her geçtiğinde yüzünde bir gölge belirliyor. Onu anlıyorum.

Babam bizimle kalan ve ne olursa olsun bizi asla bırakmayacak olan ebeveyn. Ama artık bir sınır olduğunu da biliyor. Bir daha asla aşılmayacak bir sınır.

Johnny'nin onu tehlikede olduğuna inandırarak kurtarmaya çalıştığını anlattı. Sonra Anton'un adamları babamı tuzağa düşürdü. Bu bir ders değilse, ne ders olabilir bilmiyorum. Bu anı midemi burkuyor.

"Johnny için endişelenme." Elini tutup sıkıyorum, parmaklarımın altında tanıdık nasırları hissediyorum. "Onun için kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Hiçbir şey hissetmeni istemiyorum. Bunun söylemesi yapmasından kolay olduğunu biliyorum, ama denemelisin. Lütfen benim için dene."

Babam derin bir inançla başını sallıyor, eli benim elimi sıkıca kavrar. "Tabii ki. Zaten deniyorum. *Sen* nasılsın?" Yanağıma dokunur, morluklarımın izlerini hisseder. Dokunuşu nazik, çekingendir. Morluklar çoktan kaybolmuştur, ama altındaki izler her zaman orada kalacaktır, en beklemediğim anda hayalet gibi bir acı hissettirir.

"İyiyim." Bu sözlerin gerçeği kemiklerime işlerken ona gülümsüyorum. "Günler geçtikçe daha güçlü ve kararlı hale geldim. Anton artık bir tehdit değil ve Micah var."

"Micah var. İşler garip bir şekilde yoluna giriyor. Şu anda Hamptons'daki bu lüks evde oturan bana bak. İnsanlar benim gibi bir çiftçi çocuğunun başına böyle bir şeyin gelebileceğine asla inanmazlar."

böyle bir şeyin benim gibi bir çiftçi çocuğunun başına gelebileceğine inanmazlardı." Gülümser, burnumu çimdikler, bu tanıdık hareket kalbimi kabartır.

"Ve ben."

Kafasını kararlı bir hareketle sallar. "Hayır, hayır, Scarlett. Sen büyük şeyler için doğdun. Bu dünyadaki tüm muhteşem şeyler için kaderinde var. Bu senin için sadece bir başlangıç. Bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Her kelimesinden gurur yayılıyor. "Lucy'yi duydun. Gerçekten büyük bir yıldız olacaksın."

"Teşekkürler, baba." Ona gülümserim, göğsümde sıcaklık hissedirim. Lucy az önce, benim sadece hayal edebileceğim türden heyecan verici bir haberle buradaydı. Bana, bazı büyük A listesi aktörlerin oynadığı, yakında çıkacak bir filmde başka bir rol ayarladı. Yapımcı, Adrian'ın filminde oynayacağımı duydu ve gelecek hafta benimle görüşmek istiyor. Rol için seçmelere katılmam gerekmeyeceğini söyledi. İstersem rol benim. İnanamıyorum.

Lucy bana rolü anlatırken, yağmurda lokantadan eve dönerken onun kötü haberleri için aradığı geceyi hatırladım. O gece, kendimi mahkum hissetmişim ve karanlığın ötesinde ılık ve umut olabileceğini hiç düşünmemişim. Ama şimdi oluyor.

"İstediğin her şeye ve daha fazlasına sahip olacaksın." Babam parmaklarımı okşadı.

"Bana inandığın için teşekkürler."

"Her zaman, canım."

Sarılırız ve ben onun tanıdık odun dumanı ve tıraş losyonu kokusunu içime çekerim, sonra kapıda ayak sesleri duyulur. Kafamı kaldırıp Micah'ın orada durup bize gülümsediğini görürüm, varlığı kapı girişini doldurur.

"Kocana git." Babam Micah'a işaret eder ve elimi son bir kez sıkar.

Ayağa kalkıp Micah'ın kollarına atlarım, onun sağlam sıcaklığı beni sarar. "Geri döndün."

"Evet. Seni özledim." Sesi yanağımda yankılanıyor.

"Ben de seni özledim. Akşam yemeğinden önce döndüğüne sevindim. Maria ve ben yemek yapıyoruz. Ben güveç yapıyorum."

"Bana öyle söylediler. Maria, hazır olduğunda mutfağın tamamen senin olduğunu söyledi. Yardımcı olabilirim diye düşündüm." Elleri belime yerleşir, sıcak ve sabittir.

"Yardım etmek mi istiyorsun?"

"Tabii ki. Eminim bana yapacak bir iş bulursun." Gözlerinde şakacı bir ışıltı belirir.

Kolunu omzuma doladığında gülüyorum ve bize gülümseyen, yüzünde memnuniyet dolu bir ifadeyle bakan babama bakıyorum. Micah'a dönüp elini tutuyorum. "Hadi. Sosu sen yapabilirsin."

Onu mutfığa götürdüm ve o beni kendine çekip bir öpücük çaldı.

"Bu ne içindi?" Dudaklarına fısıldarım, parmaklarım gömleğine kıvrılır.

"Sadece öyle." Nefesi cildimde sıcak bir esinti gibi. "Bunu sevdim."

Dokunuşunun altında kalbim hızla atıyor.

"O zaman beni tekrar öp."

Evet, Micah Delarosa'ya yeniden aşık oldum, kalbim sadece onun için atıyor. Onunla tanıştığımda tüm hayallerim gerçek oldu.

En güzel yanı ise, o sürekli yeni şeyler veren bir rüya. Her gün, tekrar tekrar aşık olmak için yeni bir gün.

Birlikte geçirdiğimiz her an eve dönmüş gibi hissediyorum.

Epilog Micah

Üç ay sonra

"Bu gece ne istersin, Don Micah Delarosa?" seksi karım kulağıma fısıldıyor, sıcak nefesi omurgamda sıcak ve şehvetli titremeler yaratıyor.

Yatak odamızın pencerelerinden içeri süzülen ay ışığı, onun tenini gümüşle kaplayarak, rüyalarımda olduğu gibi parlamasını sağlıyor.

"Seni istiyorum." Sesim arzuyla boğuk çıkıyor, parmaklarım onu tekrar dokunmak için kaşınıyor.

Scarlett gülüyor, sesi loş odada alçak ve şehvetli. "İmparatorluğu ele geçirdin. Bundan daha fazlasını istemelisin." Her kelimeyle dudakları kulağıma değiyor, cildimin altında kıvılcımlar çıkıyor. Hiçbir kadın bana böyle hissettirmemişti. Sanki vücudum onun basit dokunuşuyla alev alabilirmiş gibi.

"Hayır. Sadece seni istiyorum." Bu gerçek, saf ve yakıcı bir şekilde göğsümde yanıyor.

Bugün o gündü. Babam imparatorluğu bana devretti ve büyük bir tören düzenledik. Bu çok önemli bir olaydı, ama ben bu an için Scarlett'i eve götürmek için sabırsızlanıyordum. Herkesten uzak, tutku ve özlemle dolu dünyamızda, onunla baş başa vakit geçirmek için. Onun yanında, yeni sorumluluklarımın ağırlığı eriyip gidiyor, geriye sadece ona olan arzum kalıyor.

Scarlett, sadece bir tanga ve bir çift topuklu ayakkabı giymiş olarak bana doğru yürüyor.

Onu yavaşça soyma, çıplak vücudunun güzelliğini içime çekme ayrıcalığına sahip oldum.

Kravatımı çözüp gömleğimin düğmelerini açarken yüzünde küstah bir gülümseme belirir, çevik parmakları ardında sıcaklık izleri bırakır. Sonra beni yatağa doğru iter, yatak dizlerimin arkasına çarpar.

Yatağın kenarına oturuyorum ve tanrıça kucağıma tırmanıyor, bacaklarını bana geçiriyor. Cildi benimkine karşı sıcak kadife gibi, ağırlığı ağrıyan penisime lezzetli bir baskı uyguluyor.

Manolya parfümünün kokusu, cildinin doğal tatlılığıyla karışarak başımı döndürüyor.

"Sana ne yapmamı istersin, Don Delarosa?" "Beni sür. Ve ben dur demeden durma."

"Tamam." Güzel yüzünü kaplayan gülümseme beni ona daha da çekiyor. Kemerimi çözüyor ve ben pantolonumu indirip gergin penisimi serbest bırakıyorum.

O benim uzunluğum boyunca kayarak beni sıcak amına alıyor ve ben onun yüzündeki zevki tadını çıkarıyorum. Zaten ona daha fazlasını vermek istiyorum, ama önce onun beni sikmesini istiyorum.

Kalçaları yavaşça hareket ederek beni daha derine alıyor, sonra ben tamamen içine giriyorum, taşaklarım derine giriyor ve o kucağımda yukarı aşağı zıplarken aklımı kaybediyorum.

Bu anlar için yaşıyorum ve en güzel kısmı, bütün gece birbirimizi yiyip bitirmemiz.

Bu gece de o gecelerden biri ve ertesi güne kadar sürüyor.

Sadece Brahm ziyarete geldiğinde yataktan kalkarım. Scarlett'in dokunuşunun sıcaklığı hâlâ üzerimdeyken, kalkarken ipek çarşaf lar tenimden kayıyor. Çünkü olaydan dolayı uğrayacağını hissetmişim.

Hâlâ onun yardımcısı pozisyonu hakkında bir cevap almadım, yani hâlâ bir yardımcım yok.

Tarihte ilk kez bir patron, yardımcısı olmadan seçiliyor. Ama Brahm'ın cevabı ne olursa olsun beklemekten memnundum, sabır benim benimsediğim bir erdem.

Onu terasta puro içerken buluyorum, öğleden sonra havasında yoğun tütün kokusu var. Hasır masada oturuyor, sandalye ağırlığı altında hafifçe gıcırıyor. Ufukta fırtına bulutları toplanıyor, bakımlı çimlere gölgeler düşüyor.

Yaklaştığımda Brahm bana baktı, koyu renkli gözleri hesaplayıcıydı. Oturup masadaki humidor'dan bir Cohiba purosunu aldığında gözlerini benden ayırmadı.

Çakmağını kaldırdığında yakabilmesi için puroyu ona uzattım, alev güneş ışığında dans ediyordu. Sonra arkama yaslanıp ona baktım, konuşmaya başlamasını bekledim, kaslarım gerginleşmişti.

"Nasıl hissediyorsun patron? Sonunda yetkili sensin." Purodan bir nefes alır ve nemli havada dağılan bir duman halkası üfler. Sesinde tam olarak tanımlayamadığım bir keskinlik vardır.

"Dürüst olmak gerekirse, çok da farklı hissetmiyorum, ama artık sınır tanımayan halimi ortaya çıkarabileceğimi biliyorum."

Sırıttıyor, sonra yüzüne ciddiyet geri dönüyor. "Cevabım evet." İlgim uyandı, öne doğru eğiliyorum. "Evet?"

"Ben ikinci patron pozisyonunu alacağım." Bu sözler aramızda duman gibi asılı kalır.

Ona gülümserim, rahatlama göğsümdeki düğümü gevşetir. "Tanrım, Brahm, beni gerçekten beklettin."

"Buna ihtiyacım vardı. Aynı zamanda, Boston'a gideceğimi de sana bildirmem gerekiyor." Artık gülümsemiyor.

Tüylerim diken diken oldu. "Neler oluyor?"

"Sonunda bir ipucu buldum." Parmakları puroyu sıkıca kavradı. "Ne tür bir ipucu?"

"Kötülük ve öfkenin örümcek ağına yakalanmış bir kızla ilgili. Görünüşe göre o ve babası, ailemi öldürme planına karışmış olabilirler." Her kelime damarlarıma buz gibi düşüyor.

"Babası kim?"

"Vincent Romano. Enclave'in lideri."

Bu bilgi, nemli havaya rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti geçiriyor.

O benim bakışlarımı tutuyor ve ben de yapbozun daha fazla parçasının yerine oturduğunu, dolu bir mermi yatağı gibi birbirine geçip yerine oturduğunu fark ediyorum.

Brahm'ın babasının daha fazla araştırmak istememesinin nedeni buydu. Bunun anlamı karşısında ağzım kurur.

Ama lider olsun ya da olmasın, Brahm'ı tanıyorum. Bu onu durdurmaz. Ayrıca, ondan yayılan kararlılık neredeyse elle tutulur.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Sözlerim beklentiyle sert çıkıyor.

Brahm gülümser. "Benimle Boston'ı gezmek ister misin?"

Başımı sallarım, adrenalin damarlarımdan akmaya başlamıştır bile. "Evet. Yapabilirim."

"Harika. Orada birkaç şeyi ayarlamak için yardıma ihtiyacım var, sonra kendi başıma halledebilirim."

"Tabii. Ne zaman gidiyoruz?"

"Yarın."

GörünüŖe göre müthiŖ bir yolculuk beni bekliyor. Kötölük, öfke ve kimsenin uğraŖmak istemeyeceği gizli bir topluluk. İntikam vaadi kanımı kaynatıyor.
Ve ben varım.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

